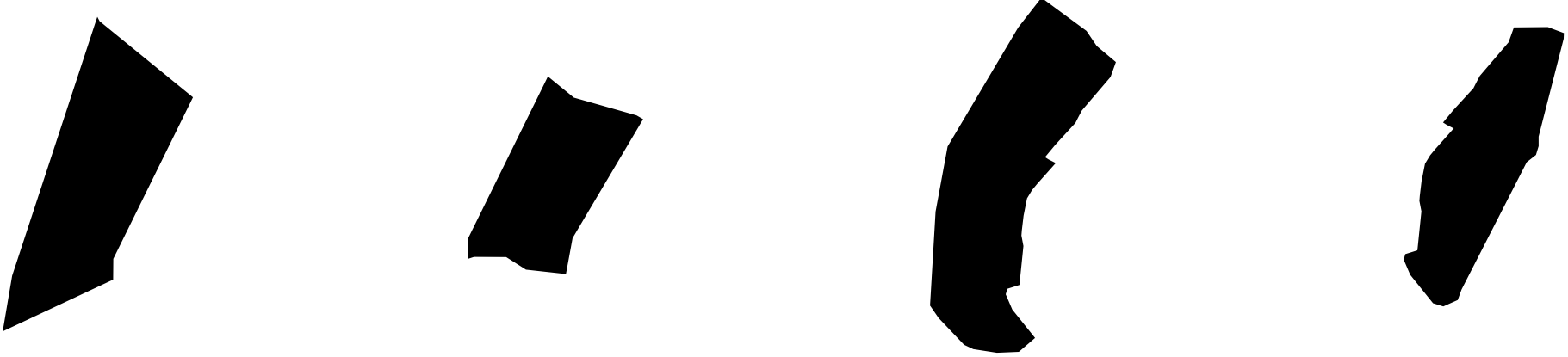
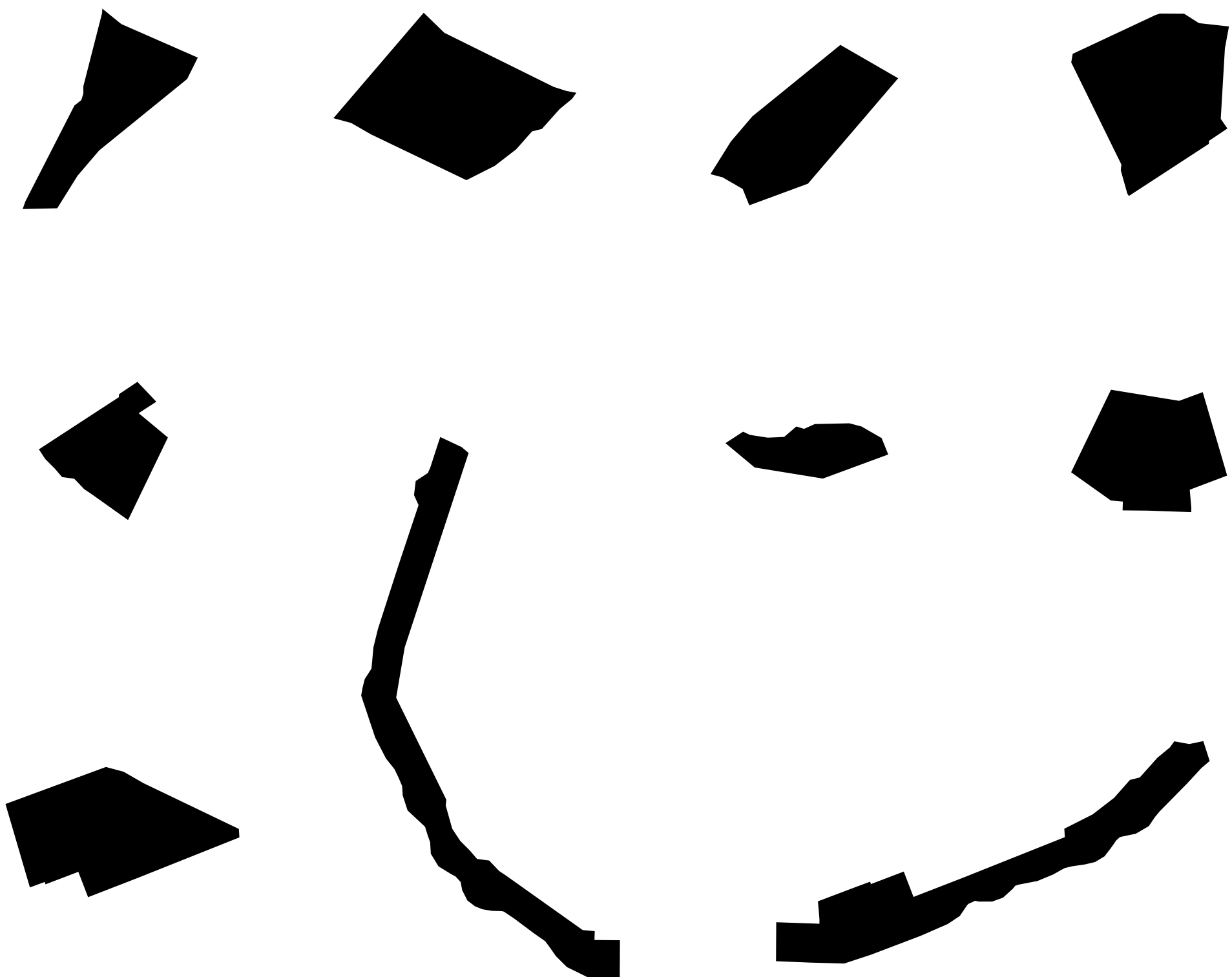

FOREVER YOUNG

Ontwerpen aan de continue innovatie van
de binnenstad van Amsterdam

Vrijheid voelt als ...

Volksvlijt 2056 gaat over de economische toekomst van Groot Amsterdam. Volksvlijt is een platform dat wil bemiddelen. Net als de Vereniging voor Volksvlijt van de visionair Samuel Sarphati in de 19^e eeuw, wil Volksvlijt 2056 bemiddelen tussen zoveel mogelijk mensen in de stad, in dit geval burgers, bedrijven en overheden, wonend en werkend in de metropoolregio Amsterdam. Het wil al die mensen bereiken en actief betrekken bij de toekomst van hun eigen stad, ze aan het denken zetten, uitlokken tot reactie en vooral: inspireren. Dat kan alleen als het platform positief, verleidelijk en optimistisch is.

Volksvlijt heeft de vorm van een tentoonstelling, bestaande uit twaalf installaties. *Forever Young* van de Academie van Bouwkunst Amsterdam vormt een van die installaties. Twaalf weken lang dromen Amsterdammers in de Openbare Bibliotheek aan het Oosterdok vrijuit over de toekomst van hun stad. Hun dromen zullen het begin vormen van een actieve binnenwereld van ideeën, plannen en vaste voornemens. Waar die ideeën gedeeld worden en samenkomen ontstaat initiatief. Hoe meer trefzeker dit gebeurt, hoe effectiever Volksvlijt wordt. Zo groeit een economie: nieuw werk dat zich spontaan, van onderop, vormt.

Voor zo'n spel van collectief economie maken, zijn kunstenaars onontbeerlijk. Niet dat zij de toekomst kunnen voorspellen, maar zij kunnen wel goed omgaan met onzekerheid. En ze kunnen uit niets iets nieuws tevoorschijn toveren. Als geen ander kunnen kunstenaars mensen aan het denken zetten, hen inspireren en mobiliseren. Hun creatieve zoektocht geven zij een fysieke vorm in aansprekende installaties die iets van een onbekende toekomst prijsgeven. Hoe meer die installaties uitnodigen tot acties en nieuwe ideeën, hoe geslaagder ze zijn.

Ieder mens is in potentie creatief. Het is de taak van kunstenaars om die creativiteit bij anderen aan te boren. Het is dus een misvatting te denken dat kunst en economie gescheiden werelden zijn, net zoals het een denkfout is om economie gelijk te stellen aan geld verdienen. Er is niets mis met geld verdienen, maar economie gaat over heel iets anders: samenwerken, ons leven verbeteren, onze omgeving mooi maken, een gemeenschappelijke cultuur ontwikkelen. Deze wijze van economie bedrijven werkt bevrijdend.

Iedereen die deelneemt aan Volksvlijt 2056 zal ervaren hoe vrijheid in werkelijkheid voelt. Vrijheid voelt zoals je je als kind ooit voelde: fantasievol, alles is mogelijk, de wereld ligt aan je voeten. Forever Young!

Zef Hemel,
Wibautleerstoel Universiteit van Amsterdam

Inhoud

5 Forever Young

Ontwerpen aan de continue innovatie van de binnenstad van Amsterdam

6 ‘Alles moet veranderen, zodat alles hetzelfde kan blijven’

De opgave voor de binnenstad

7 Lijm, zweet en spuitverf

8 Een warm einde

30 English translation

atelier 1
Labsterdam

atelier 2
IJland

atelier 3
Diaspora

atelier 4
Let's dense

atelier 5
Bij ons in de Jordaan

atelier 6
Onder de gordel

16

atelier 7
Silicon Alleys

24

atelier 13
Interveintion Amsterdam

19

atelier 8
Roofscape

25

atelier 14
Stay for a while

20

atelier 9
Live and let die

26

atelier 15
Relaxing the landscape

21

atelier 10
Vertical renewal

27

atelier 16
Upgrid

22

atelier 11
Welcome back, Darwin!

28

atelier 17
Weaving with nature

23

atelier 12
Spoken heritage

29

atelier 18
Protopolis

Forever Young

Ontwerpen aan de continue innovatie van de binnenstad van Amsterdam

De Academie van Bouwkunst Amsterdam is een opleiding voor ontwerpers, door ontwerpers. Jonge, talentvolle studenten worden door gerenommeerde ruimtelijke vormgevers opgeleid tot architect, stedenbouwer of landschapsarchitect. In het studieprogramma is de stad Amsterdam vaak het laboratorium. Ook in de Winter School 2016, waarbij alle studenten samenwerken aan één opgave, staat Amsterdam centraal. Honderdtachtig studenten architectuur, landschapsarchitectuur en stedenbouw vanuit de hele wereld storten zich vol overgave op de vraag hoe de oude historische stad zich kan blijven aanpassen om van betekenis te kunnen zijn voor huidige en toekomstige generaties: Forever Young.

Jarrik Ouburg

Een koude start

De Winter School *Forever Young* start met lezingen op een winteravond in de Oude Kerk, het oudste nog bestaande gebouw van Amsterdam. We zijn van tevoren gewaarschuwd dat het in de kerk kouder kan zijn dan buiten. Het kan binnen vriezen. We bevinden ons in het hart van Amsterdam, maar dan wel een hart dat we zelf moeten opwarmen. Bij binnenkomst valt het mee. De kou. Alleen laat de kerk zich lastig buigen tot een plek voor lezingen in de moderne tijd, met een beamer en een scherm. Al snel blijkt dat de Oude Kerk een plek voor het woord is, en minder voor het beeld. En als er dan een beeld is dat blijft van de avond, dan is dat van de kerk zelf. Als achtergrond die altijd op de voorgrond blijft. Een grote vriendelijke reus.

Jacqueline Grandjean, directeur van de Oude Kerk, heet iedereen welkom. Ze zorgt ervoor dat de technische dienst het licht in de kerk dooft en de werken van Germaine Kruijff 'aanzet'. Opeens uit het niets wordt een dunne marmeren kolom zichtbaar in de donkere kerk. Een sculptuur van licht, met de titel *Column Untitled*, reikt van de vloer tot aan het houten dak. Of andersom. Een nieuwe lijn is in de ruimte getekend. De toon is gezet. Deze nieuwe toevoeging mag nooit verloren gaan. Niet alleen in de herinnering, maar ook in werkelijkheid. Het optimisme en geloof dat het heden even heilig of zelfs heiliger kan zijn dan het verleden, wordt schitterend duidelijk.

Dit is ook precies de reden waarom we de Winter School beginnen op deze plek. Het idee voor de Winter School *Forever Young* ontstond een half jaar eerder op het dak van deze kerk. Of eigenlijk in de tuin op de Oude Kerk: *The Garden Which is the Nearest to God* van Tatu Atzu (zomer van 2015). Hij had een hagelwit plateau gemaakt, bovenop het dak van de kerk. Met op dat plateau een klein wit huisje. Dit witte huisje omsloot de windvaan, die zo onderdeel van het interieur van het huisje werd. De vaan had keurig een plek gevonden op de koffietafel en leek daar als een vintage voorwerp het overige Ikea-meubilair te verrijken. De kracht van het werk zat niet zo zeer in het prachtige uitzicht dat vanaf de 'tuin' te zien was, of de kwaliteit van de abstracte ruimte die de kunstenaar op het dak had gerealiseerd. De kracht zat in de windvaan. De windvaan die al eeuwen op dezelfde plek stond en nooit werd gezien. Nu zag iedereen de vaan zoals hij er altijd is geweest, maar op een volledig nieuwe manier. Atzu had deze bekroning van het gebouw een context gegeven. De nieuwe context maakte de vaan meteen functioneel. In een interieur is het moeilijk de windrichting aan te geven. Maar door de nieuwe context werd de vorm en schoonheid van de vaan duidelijk: een engel die op een trompet blaast. *Any way the wind blows.*

'Context maken' is het overkoepelende thema bij de opleiding Architectuur op de Academie van Bouwkunst. Atzu maakt de essentie daarvan duidelijk. Niet de eerste keer dat de beeldende kunst de architectuur de loef afsteekt. Dan komt publicist Fred Feddes aan het woord. In verband met bevroeringsgevaar van de studenten is hem gevraagd om zijn verhaal, over 1000 jaar Amsterdam, kort te houden. Een onmogelijke taak en gelukkig houdt hij zich hier niet aan. Het knappe aan het verhaal van Feddes is dat het een tijdspanne van 1000 jaar toch behapbaar maakt in vijf periodes die kenmerkend zijn voor de ruimtelijke geschiedenis van de stad. De eerste periode van 1000 tot 1600 is die van een vrije uitbreiding van de stad. De tweede periode van 1600 tot 1850 gaat over de gloriejaren binnen de stadsgrens. Van 1850 tot 1900 over de wanorde in de stad. Waarop meteen een periode van plannenmaken en het uitvoeren aanbreekt in de periode van 1900 tot 1970. De laatste periode is die vanaf 1970: *'Jullie orde is niet onze orde'*, waarbij de burgers in opstand komen tegen de aanleg van de metro en andere grote infrastructurele ingrepen en uiteindelijk de sloophamers stil krijgen. Een glashelder en bevlogen verhaal waarbij steeds de vraag gesteld kan worden: van wie is de stad? En, voor wie is de stad? Kenmerkend aan Amsterdam is dat het toch altijd de stad is door ons en voor ons.

Met het oog van de geschiedenis kunnen we dus nu ook de vraag stellen of we langzaam aanbeldend in een nieuwe periode. De sloophamers zijn gaan liggen, UNESCO heeft een groot deel van de stad beschermd. Het mooie plaatje van de stad lijkt belangrijker te worden dan de functie die de binnenstad heeft voor Amsterdam als geheel.

De volgende spreker van de avond is Michiel van Iersel van Non-fiction, een bureau voor culturele innovatie. Hij neemt ons mee op een reis over de wereld. Voor het onderzoeksplatform *Failed Architecture* bestudeert hij steden, erfgoed en verval. Hij vertelt over Athene en het Parthenon dat beetje bij beetje wordt teruggebouwd in de oorspronkelijke staat. Over het Nationale Museum van Beiroet waar tijdens de Libanese oorlog een laag beton over de mozaïekvloer werd gegoten. Normaliter een verkeerde volgorde in het bouwproces, maar hier een methode om de vloer te beschermen. Het verhaal over de tekeningen van de Aboriginals maakt indruk. Jaar op jaar, generatie op generatie, worden deze tekeningen overgeschilderd. Hierdoor blijven de verhalen van de tekeningen en de techniek om de tekening te maken levend. Tot voor kort. Nu zijn de tekeningen een *national treasure* en mogen de huidige generaties de tekeningen niet meer overtekenen en worden de Aboriginals ingehuurd om als suppoost iets te vertellen over een levende traditie die nu tot erfgoed is geworden. Het proces van het maken is gestorven en wat overblijft is een steeds vager wordende herinnering aan het verleden.

De link met Amsterdam is makkelijk gelegd. Het doel van de Winter School is om te voorkomen dat een toekomstige generatie door Amsterdam loopt en aan toeristen laat zien hoe mooi de beschermde stad uit het verleden is. We moeten hen de vitale stad uit het heden laten zien, waar elke generatie weer een laag aan toevoegt.

Met de laatste spreker duiken we in de plek waar we ons op dat moment bevinden, de Oude Kerk. Afaina de Jong heeft onderzoek gedaan naar de Oude Kerk en daar een tentoonstelling over gemaakt. Inmiddels is het toch behoorlijk koud geworden en de heupflesjes met sterke drank komen tevoorschijn. Afaina zelf is jaloersmakend gekleed in een skipak, winterlaarzen en een grote muts. Voorbereid op het ergste. Haar verhaal laat de rijke geschiedenis van het gebouw zien. Maar belangrijker nog de geschiedenis van de Oude Kerk als plek in de stad. Een overdekte openbare ruimte waarbinnen al eeuwenlang activiteiten zijn en waaraan continu wordt gebouwd. Zeer gedetailleerd en zeer mooi weergegeven, zien we hoe de plattegrond van de kerk door de jaren heen verandert. De plattegrond begint te ademen, in en uit, groter en kleiner wordend. Precies zoals de stad dat ook moet kunnen doen. Anders verstikt ze.

Nadat de laatste spreker haar woorden heeft gesproken, kijk ik een verkleumde groep van 180 studenten aan. Dicht tegen elkaar aangeschoven. De Winter School is begonnen.

‘Alles moet veranderen, zodat alles hetzelfde kan blijven’

De opgave voor de binnenstad

Voor de tentoonstelling Volksvlijt 2056, waar de resultaten van de Winter School Forever Young deel van uitmaken, is de Metropoolregio Amsterdam verdeeld in verschillende gebieden, elk met een eigen karakter en rol binnen de regio zoals: Velsen (Staal), Hilversum (Media), Schiphol (Logistiek), Westpoort (Haven) of Zaandam (Voedsel). Uiteraard is één van de deelgebieden de binnenstad van Amsterdam, het stuk stad binnen de Singelgracht.

Tijdens drie workshops in de Openbare Bibliotheek Amsterdam ging Jarrik Ouburg (hoofd van de opleiding Architectuur aan de Academie van Bouwkunst en oprichter van het architectenbureau OJO) in gesprek met bewoners, bestuurders, kennisinstellingen en bedrijven om collectief na te denken over de innovatieve kracht en de toekomst van de binnenstad van Amsterdam.

De uitkomsten van deze gesprekken vormden de basis voor de Winter School 2016, waaraan studenten van de Academie van Bouwkunst twee weken lang hebben meegedaan. Het uiteindelijke woord, de gedachte en de actie wordt gegeven aan een nieuwe generatie die zich over de stad gaat ontfemen. Honderdtachtig studenten architectuur, landschapsarchitectuur en stedenbouw vanuit de hele wereld storten zich vol overgave op de vraag hoe de oude historische stad zich kan blijven aanpassen om van betekenis te kunnen zijn voor huidige en toekomstige generaties: Forever Young.

Navel

Je zou je kunnen afvragen of het niet maatschappelijk relevanter is om na te denken over de toekomst van de stadsdelen Nieuw-West of Zuidoost, in plaats van altijd naar het centrum te kijken. Is dit niet een vorm van navelstaarderij? Maar zoals de navelstreng negen maanden lang de verbinding tussen moeder en kind is en onmisbaar bij de eerste groei, zo is het historische centrum ook onmisbaar bij de ontwikkeling van de stad. Na het doorknippen van de navelstreng blijft niet meer over dan een litteken, de navel, een schim van haar oorspronkelijke functie. Kunnen we voorkomen dat dit ook het toekomst-scenario is voor de historische binnenstad? Of is dit juist helemaal niet erg?

Tijdens de gesprekken en bijeenkomsten die werden gehouden in het kader van Volksvlijt 2056, voorafgaand aan de Winter School, was dan ook de centrale vraag: ‘Wat is de rol van het historische centrum nú, en in de toekomst, voor het lichaam van de Metropoolregio Amsterdam in zijn geheel’. Het werd snel duidelijk dat de historische binnenstad geen litteken is, maar nog steeds centraal staat in ons nadenken over de stad. Hierbij gaat het niet om de fysieke stad, die fotogeniek afgebeeld wordt op websites voor toeristen, met haar prachtige grachten en gebouwen en status als UNESCO-werelderfgoed. Maar het gaat juist om waar de stad voor staat. De inclusieve stad. Voor iedereen, van iedereen. Voor arm én rijk. Voor yup én gezin. Voor jong én oud. Om te werken én te wonen. Voor vermaak én verdieping. Een plek voor verrassing. Een plek voor wrijving. Een plek voor ontmoeting. En een plek die inspireert. Zoals de navel in de tekening van Leonardo da Vinci van de Vitruviusman een centrale plek inneemt, zo neemt de binnenstad nog steeds een centrale plek in, in het corpus van de metropoolregio. Geen litteken van een vervallen fysieke

functie, maar juist een entiteit die haar fysieke verschijning overstijgt. De ziel van een stad.

Van generatie op generatie

Elke generatie bewoners en gebruikers van Amsterdam drukt een eigen stempel op de stad. De generatie van de jaren zeventig en tachtig hebben de stad gered van het fysieke verval enerzijds en de sloophamer anderzijds. In de jaren negentig en het eerste decennium van de nieuwe eeuw hebben Amsterdammers de stad geholpen om de groeien en te floreren. Tegenwoordig geloven veel mensen dat de populariteit van de binnenstad haar hoogtepunt heeft bereikt. Ze beginnen te klagen: het centrum van de stad is te druk met mensen en verkeer. Het is ‘bevroren’ in haar ontwikkeling en wordt behandeld alsof het een museumstuk is. Het is een toneel geworden van luid vermaak en te veel een habitat voor de gefortuneerde *happy few*.

Tegelijkertijd ziet een jonge generatie juist de mogelijkheden, in plaats van negatieve kanten. Zij gebruiken de stad op een nieuwe manier. Zij delen bestaande ruimten en voegen daarmee een extra laag toe van gebruik, exploitatie en programmering. Zij gebruiken andere (virtuele) ruimte om te ontmoeten en kennis uit te wisselen. Op een onverwachte wijze ontdekken ze verborgen plekken en hergebruiken ze bestaande gebouwen en structuren. Ze vieren momenten van stilte en vertraging, flora en fauna - elementen die onmogelijk lijken in de drukke binnenstad, maar wel degelijk aanwezig zijn. Deze nieuwe generatie zet ongewenste ontwikkelingen om in welkome toevoegingen. Amsterdam kan voor eeuwig jong blijven als een nieuwe generatie voldoende ruimte krijgt om de bestaande ruimte opnieuw te interpreteren en te gebruiken.

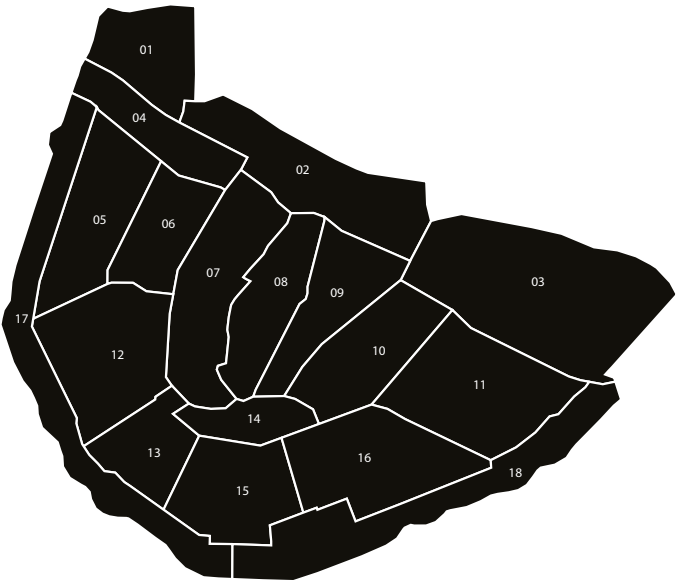
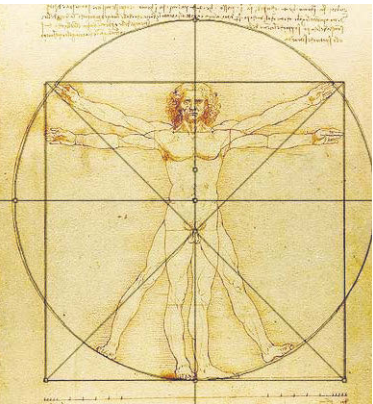
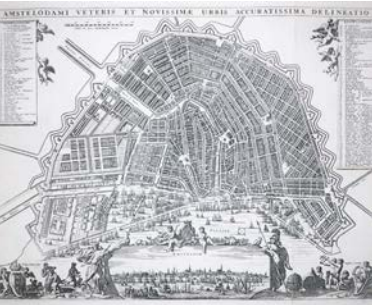
Tijdens de Winter School 2016 geven we ruimte aan de nieuwe generatie. Studenten van de Academie van Bouwkunst onderzoeken en ontwerpen ruimtelijke mogelijkheden om de binnenstad van Amsterdam aan te passen en te innoveren zodat deze van betekenis kan blijven zijn voor huidige en toekomstige generaties. Om de schrijver Giuseppe Tomasi di Lampedusa te citeren: ‘Alles moet veranderen, zodat alles hetzelfde kan blijven’.

Achttien Ateliers

De Winter School vindt plaats van 18 tot en met 29 januari en is georganiseerd als een prijsvraag waarbij studenten in ateliers van maximaal tien studenten gezamenlijk aan één ontwerp werken. In totaal doen achttien ateliers mee aan de prijsvraag. Elk atelier is interdisciplinair samengesteld, bestaande uit studenten Architectuur, Stedenbouw en Landschapsarchitectuur uit het eerste, tweede en derde jaar van de studie. Tijdens de Winter School vormen deze studenten als het ware één ontwerp bureau.

De binnenstad van Amsterdam is met behulp van Fred Feddes verdeeld in achttien puzzelstukjes. Ieder stukje is zorgvuldig uitgesneden en bevat eigen kwaliteiten en daarmee potentie voor een ruimtelijke interventie. Elk atelier concentreert zich op één gedeelte van de binnenstad en projecteert daarop hun toekomstvisie. In een gezamenlijke maquette, komen alle achttien puzzelstukjes samen en vormen daarmee een toekomstvisie voor de Amsterdamse binnenstad.

(Geschreven in samenwerking met Marieke Berkers)

Studenten aan de Academie combineren het werken op een architectenbureau overdag, met het studeren aan de Academie in de avond. Je zou zeggen dat het hierdoor een deeltijdopleiding is, in werkelijkheid is het een dubbele fulltime opleiding. Wat de studenten op de bureaus leren, brengen ze in op hun werk en vice versa. Aan de Academie kun je architectuur, landschapsarchitectuur en stedenbouw studeren. Hierdoor is samenwerken een extra verrijking. Verschillende disciplines en verschillende schalen vullen elkaar aan. Ook tijdens de Winter School waren de teams gemixt, wat betreft jaargang en discipline. De ervaring van een ouderejaars wordt gecombineerd met de jeugdige ambitie van een eerstejaars student.

Door de combinatie van werk en studie betekent twaalf dagen feitelijk acht avonden en vier volle dagen, waarvan een avond en een dag verloren gaan aan de startavond en de dag van de eindpresentatie. De Winter School is een echte *pressurecooker*, een *pressurecooker* die je op een gegeven moment kon ruiken. Wanneer je een team van tien studenten in een kamertje opsluit om met tekeningen, foto's, verhalen en maquettes één plan te maken, blijft er een geur van lijm, zweet en spuitverf over: *L'eau d'Académie*.

Tijdens de Winter School worden de teams ondersteund door verschillende begeleiders. De begeleiders hebben allemaal een andere achtergrond en zijn door hun specifieke kennis en ervaring een extra input en motivatie voor de studenten. Ze werken in duo's en zijn als het ware de katalysator van de teams. Ronald Janssen en Ivar van der Zwan gaan het *Hidden Amsterdam Festival* oprichten, waarbij ze kijken naar de ruimtelijke mogelijkheden voor, tussen en achter de bestaande bebouwing in de historische binnenstad. Ricky Rijkenberg en Anne Dessing zijn allebei op de Academie afgestudeerd op plannen waarbij heel precies gebouwen worden toegevoegd aan een bestaande situatie, waardoor deze een impuls krijgen. Marthijn Pool en Willem van Es hebben een plan gemaakt voor de 9 Stegen, waarbij de stegen tussen de Nes en het Rokin opgewaardeerd worden met extra programma en hierdoor wellicht dezelfde uitstraling krijgen als de 9 Straatjes. Tom Bergevoet en Maarten van Tuijl hebben in hun publicatie *The Flexible City* studies gedaan naar transformatieopgaven op alle schaalniveaus en Europees niveau. Mark Minkjan en Arna Mackic combineren een kritische blik met een proactieve ontwerphouding. Zij benaderen de stad eerder vanuit een sociaal-cultureel perspectief dan vanuit een bouwkundig perspectief. Donna van Milligen Bielke en Steven Broekhof bestuderen het fenomeen van het toerisme in de stad en de impact daarvan op de bebouwing en de bewoners.

Naast de 'bril' van de begeleiders waar door de studenten naar de historische binnenstad kijken, krijgen zij ook nog bezoek van verschillende consultants. Deze bezoeken de studenten en geven of een snel advies, of stellen de juiste vraag. Vragenstellers en antwoordgevers uit alle gelederen van de culturele samenleving: Floris Alkemade, Pieter Bannenbergh, Marieke Berkers, Maurice Bogaert, Felix Claus, Bruno Doedens, Zef Hemel, Hein van Lieshout, Jeroen Lok, Tracy Metz, Aart Oxenaar en Joke van der Werf.

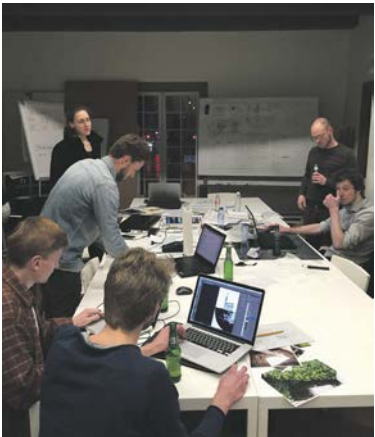
Aan input dus geen gebrek. Maar wat te doen? Hoe te beginnen? En waar te eindigen?

Bij de Winter School blijken de studenten een ware afspiegeling van de maatschappij. Sommigen gaan veel praten en domineren het gesprek. Anderen trekken zich een beetje terug en gaan nadenken over de juiste oplossing. En nog weer anderen gaan gewoon aan de slag, maquettes maken, tekening opstarten, etc. Ieder mens mag van geluk spreken wanneer hij of zij excelleert in één van deze drie eigenschappen. Het komt niet vaak voor dat iemand twee van de drie beheerst. Iemand die alle drie de eigenschappen verenigt, moet ik nog tegenkomen. Samenwerken is daarom het devies. Weten wat je eigen mogelijkheden zijn is belangrijk, maar kennis van je beperkingen nog belangrijker. Dan weet je dat je iemand anders nodig hebt.

De vraag blijft natuurlijk dan nog steeds: beginnen we met een idee en passen we dat toe op onze locatie of juist andersom? Beginnen we met de kleine schaal en vertalen we dat naar een hoger schaalniveau of juist andersom? Wanneer is het tijd om te praten, te denken of te maken?

In de *pressurecooker* van de Winter School blijkt het antwoord te liggen in de wisselwerking tussen de abstracte kwaliteiten van het idee en de specifieke kenmerken van de plek. De wisselwerking van de kleine interventie en de impact daarvan op het grotere geheel. De wisselwerking tussen praten, denken én doen. Niet door elkaar, maar met elkaar.

De Winter School geeft niet alleen een inzicht in hoe de stad er in de toekomst uit kan zien, maar vooral hoe we in de toekomst moeten samenwerken om deze stad te krijgen. Door samen te denken, te praten en te doen, overstijgen we de individuele belangen en een kortetermijnvisie. Het zijn dus niet de individuele projecten, maar het is het collectieve proces van de Winter School dat de werkelijke bijdrage vormt aan de tentoonstelling van Volksvlijt 2056.

Op de vrijdagochtend van de eindpresentatie brak het moment aan waar iedereen op had gewacht. Elke groep heeft zijn deel van de maquette gemaakt op een schaal van 1:750. Kleine huisjes, grachten, allemaal tot in de fijnste details uitgewerkt. De ingreep van elk team wordt duidelijk doordat het in een gouden kleur is uitgevoerd. Gouden bochten waren opeens ook in de Jordaan te vinden.

Maquette voor maquette, puzzelstuk voor puzzelstuk wordt de binnenstad van de toekomst in elkaar gezet in één grote maquette van 5 bij 7 meter. *Shock and awe*. Opeens worden verbanden zichtbaar tussen de verschillende teams, tussen de verschillende delen van de stad, tussen de verschillende visies op te toekomst. Diversiteit blijkt meteen dé kwaliteit te zijn.

De panelen worden opgehangen waarbij de kleinere maquettes worden tentoongesteld. Een overzicht en een inzicht tegelijkertijd. De rijkdom van twaalf dagen praten, denken en doen wordt zichtbaar. Vermoeidheid maakt plaats voor trots en voldaanheid. Onderlinge geschillen verdwijnen als sneeuw voor de zon bij het zien van waar het atelier en waar samenwerking toe in staat is.

Een jury bestaande uit Petra Blaisse (bureau Inside Outside), Berno Strootman (Strootman Landschapsarchitecten), Arjan Klok (hoofd van de opleiding Stedenbouw aan de Academie van Bouwkunst), Madeleine Maaskant (directeur Academie van Bouwkunst) en Jarrik Ouburg beoordelen de plannen. De Winter School is georganiseerd als een prijsvraag en bij een prijsvraag hoort een winnaar. Na een snelle ronde langs de plannen en tekeningen presenteren de studenten hun werk. Eloquent, vol humor en bloedserieus. Deze generatie weet het woord bij de daad te voegen. Daarna in beraad.

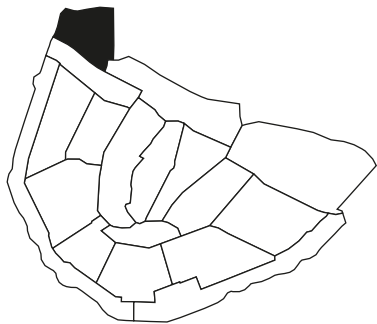
Petra Blaisse en Berno Strootman geven hun visie op elk plan. Strootman heel grondig en met veel aandacht voor detail. Blaisse met een natuurlijk gevoel voor theater. Twaalf dagen werken van een groep wordt door haar gereduceerd tot de vraag: *‘What about shadow?’* De vraag was het antwoord en de groep weet precies waarom.

Het plan *Diaspora* wordt gewaardeerd om het engagement en het politieke betoog. Het geeft letterlijk en figuurlijk een ander perspectief op het Oosterdokseiland en het slavernijverleden van de stad op die plek. Het plan *Onder de Gordel* bouwt verder op de traditie van de grachtengordel om zich te blijven vernieuwen en veranderen. Dit plan gaat verder dan het achterhuis: het onderhuis. Een nieuwe laag onder de grachten wordt aangeboord en een nieuwe wereld wordt ontdekt. Het plan *Spoken heritage* valt positief op omdat het de stad ziet niet als een opslagplaats van ruimte en spullen, maar als een opslagplaats van verhalen, verhalen van mensen. In hun voorstel krijgt deze opslagplaats de vorm van een database om te bewaren en af te luisteren, en een plein om nieuwe verhalen aan elkaar te vertellen.

Het plan *Welcome back, Darwin!* wordt door de jury het meest gewaardeerd. De kritiek op de huidige Plantagebuurt is dat de vormgeving van Artis en de Hortus Botanicus een zeer natuur-exclusieve visie laat zien op hoe mens en natuur samenleven. De hekken van de kooien weg en de huisdeuren van de mensen open. Het klimaat en de kunde om te veranderen bepaalt welke soort het beste gedijt om met elkaar samen te leven. De ondertitel van het plan vat meteen samen waar het in de Winter School en tijdens Volksvlijt 2056 allemaal om te doen is: *‘Those who adapt will survive’*.

De derde uitleg van Amsterdam begon in 1612 met het realiseren van drie eilanden op de westelijke oevers van het IJ: Prinseneiland, Bickerseiland en Realeineiland. Ze lagen direct aan de dijk met het open water en werden gescheiden door brede grachten, om de toegang voor grote schepen te vergemakkelijken. Het in de 19e eeuw ontstane Westerdokseiland was jarenlang vooral in gebruik als spoorwegemplacement die via de spoorbrug verbonden was met de sporen van het achtergelegen Centraal Station. In het begin van de 21ste eeuw is hier grootschalige woningbouw gerealiseerd.

ATELIER 1
Nedyalko Balev
Huub de With
Steven van Beijeren
Edgars Rozkalns
Thayssa Christensen
Arne de Gans
Iruma Rodriguez
Serge van Berkel
Nadine Der Kinderen
Jordy van der Veen

Labsterdam

Duurzaam Amsterdam

Amsterdam doet het heel goed als een stad voor startups. De city branding stimuleert een bloeiende, rijke omgeving met uitstekende voorzieningen. De productiesector draagt echter niet bij aan dit succes: een ontbrekende schakel die Amsterdam nodig heeft om duurzaam en minder afhankelijk te zijn van internationale bronnen.

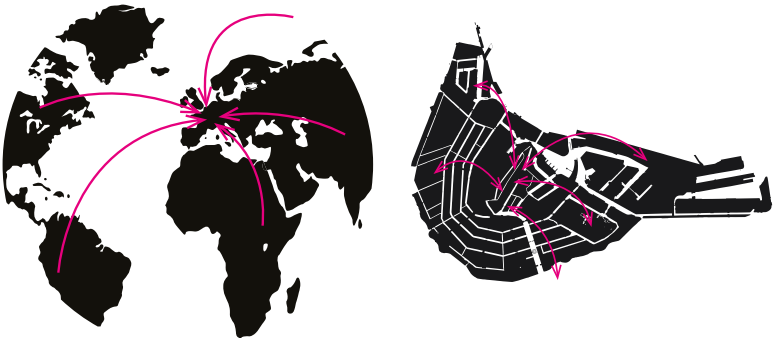
Stedelijk Laboratorium

De Westelijke eilanden kunnen de ontbrekende schakel zijn in onze kenniseconomie. Dit gebied heeft dezelfde kenmerken als de grachtengordel maar is tegelijkertijd compleet geïsoleerd, wat maakt dat dit gebied de perfect basis is voor een Urban Laboratory (Stedelijk Laboratorium). Een laboratorium voor startup ideeën die de productieindustrie in de stad nieuw leven inblaast.

Lokaal voor lokaal

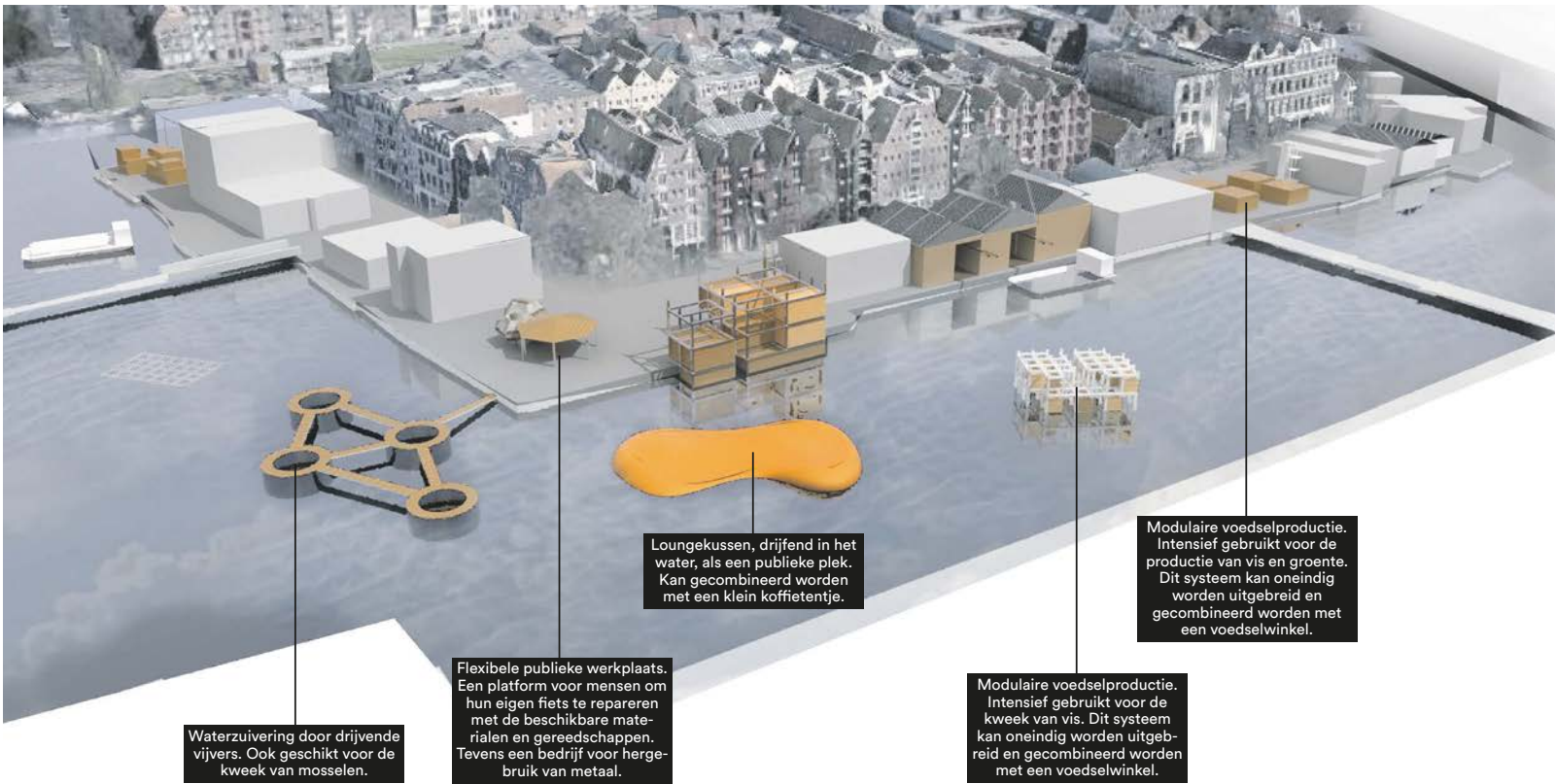
In dit laboratoriumgebied kunnen slimme ideeën gedurende vier maanden tot een jaar verder ontwikkeld worden. Als het idee succesvol blijkt, krijgen de ontwikkelaars een permanente plaats binnen de grachtengordel. Op deze manier zullen

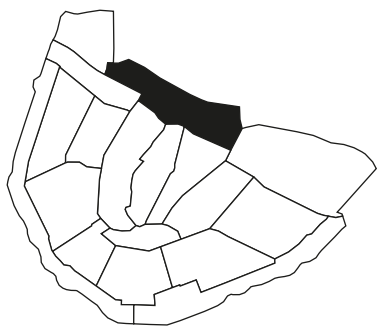
nieuwe ideeën zich blijven ontwikkelen. Na verloop van tijd zal Amsterdam opnieuw zijn plaats veroveren in de plaatselijke productiesector en duurzamer worden.

Van globale productie

Naar lokale productie

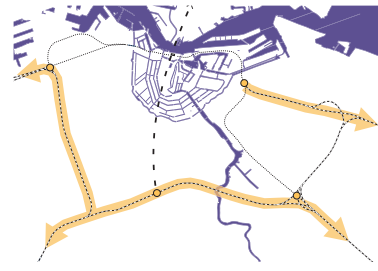

IJland

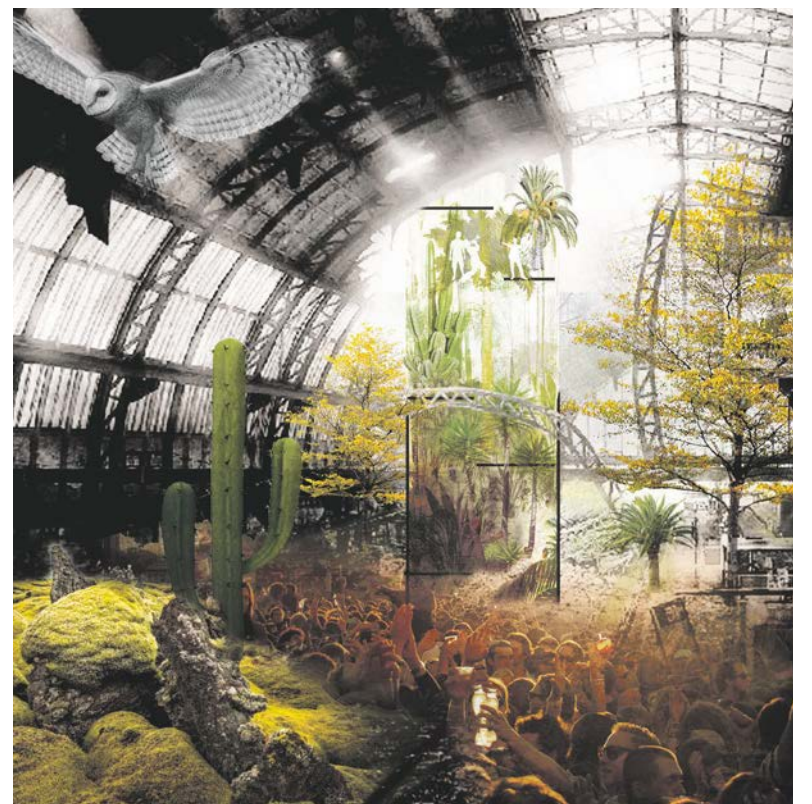
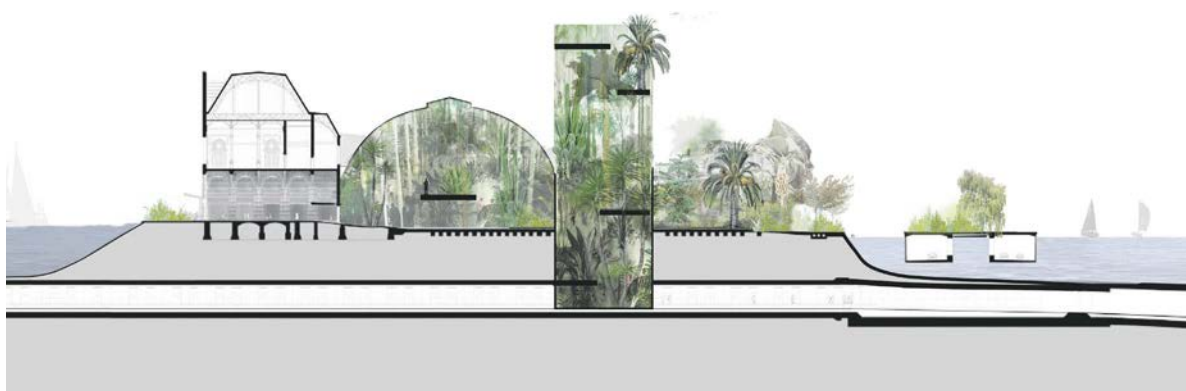
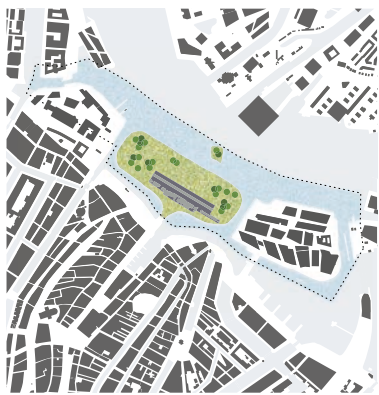
Het Stationseiland is het eiland waarop het Amsterdamse Centraal Station met het Stationsplein ligt. Dit eiland is het middelste van drie eilanden die in de 19e eeuw werden aangeplempt in het IJ. Aan weerszijden daarvan kwamen het Oosterdokseiland en het Westerdokseiland te liggen, waarop spoorweg-emplacements kwamen te liggen. Door de komst van het Centraal Station in de 19e eeuw (P.J.H. Cuypers, 1881-1889) is dit voormalige havengebied openbaar geworden. Het open havenfront was hiermee verleden tijd. Momenteel worden het station en stationsplein gerenoveerd.

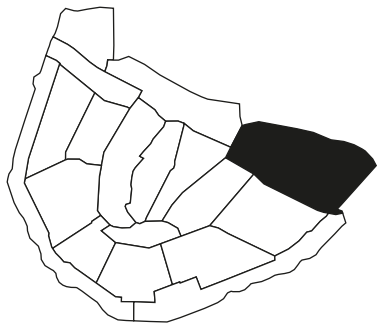
ATELIER 2
Stijn Dries
Sjoerd van de Reep
Tobias Kumkar
Andreas Mulder
Mick Madder
Lynn Ewalts
Rimaan Al-Dujaili
Lisanne Gerritzen
Koen Vermeulen

Amsterdam is in opkomst. De stad trekt grote aantallen mensen met zijn levendige buurten. Amsterdam-Noord wordt deel van de binnenstad door de immense gentrificatie die er plaatsvindt. Er wordt gebouwd aan een nieuw station in Amsterdam Noord. Samen met Sloterdijk, Zuid en Amstel zal het station een sterk spoornetwerk vormen voor nationaal en internationaal vervoer. Maar wat betekent dit voor het huidige Centraal Station? De nieuwe situatie maakt een centrale rol voor het IJ in Amsterdam eindelijk mogelijk. Het kan de functie die het had in de Gouden Eeuw, als recreationeel centrum van Amsterdam, herwinnen. Een plek waar je kunt ontspannen, je hoofd kunt leegmaken of waar je simpelweg de hightech architectonische skyline kunt bewonderen. Het Centraal Station zal langzaam transformeren door zich stap voor stap te ontdoen van het huidige infrastructuurnetwerk. Door deze stappen zal de verbinding tussen de zuidelijke binnenstad en het IJ sterk verbeteren. In het monumentale gebouw met boogkappen, ontworpen door Cuypers, zal een geheime tuin zich gelijkmatig naar het IJ uitstrekken, omsloten door een groene, rustige en toegankelijke waterkant.

Druk op Amsterdam Central Station zal afnemen

Diaspora

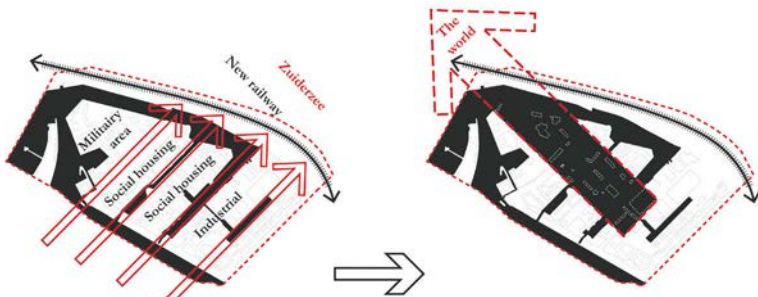
DIASPORA [di'jaspora] - *de grootschalige verstrooiing of verspreiding van een volk over verschillende delen van de wereld*

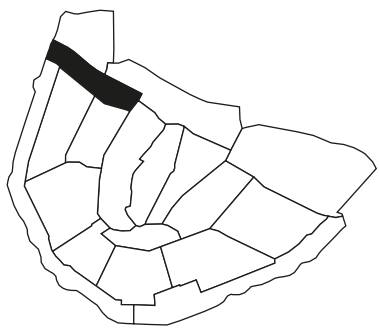
Door de connotatie van het woord diaspora om te draaien door middel van een stedelijke ingreep, belichten we de donkere kant van de Amsterdamse Gouden Eeuw, terwijl we mensen, verhalen, vaardigheden en goederen van over de hele wereld bijeenbrengen. De manier waarop we de donkere kant van de geschiedenis onthullen en een meer inclusieve toekomst voorleggen, is door resoluut het bestaande stedelijke netwerk van Oostelijke Eilanden, inclusief het Marineterrein, Kattenburg, Wittenburg en Oostenburg, door te snijden. Door deze ingreep, verplaatsen we ten eerste de historische, morfologische oriëntatie van de haven uit de richting van de Zuiderzee, waardoor het zich openstelt naar verschillende wereldhavens. Wereldhavens die voorheen eveneens thuisbasis waren van kolonisatoren die een grote rol speelden in de wereldwijde herverdeling van rijkdom en mensen. Waar de verspreiding van mensen in die tijd onder dwang plaatsvond, creëren we tegenwoordig de mogelijkheid voor mensen om vrijelijk contact te leggen, door middel van een verbeterde entree voor de wereld en voor Amsterdam.

Tijdens de derde uitleg van Amsterdam werden in de 17e eeuw drie 'werkeilanden' aangelegd, namelijk Kattenburg, Wittenburg en Oostenburg. Geheel Oostenburg werd gedomineerd door de werf van de VOC, die ruim twee eeuwen heeft gefunctioneerd. Deze bedrijvigheid vormde het centrum van de internationale handelsmetropool Amsterdam. Op het 19e eeuwse Oosterdokseiland lagen spoorwegemplacements. In de 20e eeuw werd op het Oosterdokseiland o.a. het Hoofdpostkantoor gebouwd, dat inmiddels heeft plaatsgemaakt voor gebouwen als de Openbare Bibliotheek en het Conservatorium van Amsterdam.

ATELIER 3
Andrej Badin
Elise Laurent
Karel de Boer
Philip Lyaruu
Valentyna Pali
Vivian de Melker Worms
Eldrich Piqué
Jean-François Gauthier
Daniel Bakker
Maurijn Rouwet
Roeland Meek

Ten tweede creëren we een groot stuk open water, door dwars door het gebied van de Oostelijke Eilanden te snijden, met drijvende overblijfselen van gebouwen uit diverse tijdperiodes. Sommige gebouwen zullen dienstdoen als historische en museologische bouwwerken, terwijl andere gebouwen zullen functioneren als ontmoetingsplaatsen voor zeevaarders en bezoekers. Door middel van deze aanpak wijken we ook af van de gebruikelijke methodes van ons vak. Daar waar het gebruikelijk is voor ontwerpers om fysieke materie toe te voegen, verwijderen wij historisch materiaal van de verschillende delen van de Oostelijke Eilanden, om een arena voor menselijke interactie te creëren. Ten derde is het hoofddoel, van deze 'on-ontworpen' mengeling van historische overblijfselen en ontmantelde bouwwerken, om een anarchistische haven te worden waar vrijheid en uitwisseling de gemeenschappelijke activiteiten zijn die de plaatselijke bewoners en wereldwijde subculturen verbindt. Elke bezoeker – zeevaarder of bewoner – zal functioneren als de bewegingen van het water. Net zoals elke golf nieuwe lagen sediment afzet op bestaand sediment, zal het continue aankomen en vertrekken van mensen verhalen, emoties, vaardigheden en objecten achterlaten. Dit zal een eindeloos scala aan nieuwe vormen van menselijke uitwisseling cultiveren wat in essentie de eigenschap is van een eeuwig jonge stad. De ultieme betekenis van het bestaan: Voor eeuwig jong!

De Haarlemmerdijk is een bij de derde stadsuitbreiding begin 17e eeuw aangelegde waterkering. De dijk verving het meest oostelijke deel van de Spaarndammerdijk, dat iets zuidelijker lag. De Haarlemmerdijk is de kern van de Haarlemmerbuurt. De Haarlemmer Houttuinen ten noorden hiervan waren vroeger houtopslagplaatsen. Nu is de Haarlemmerdijk een drukke en populaire winkelstraat in de stad.

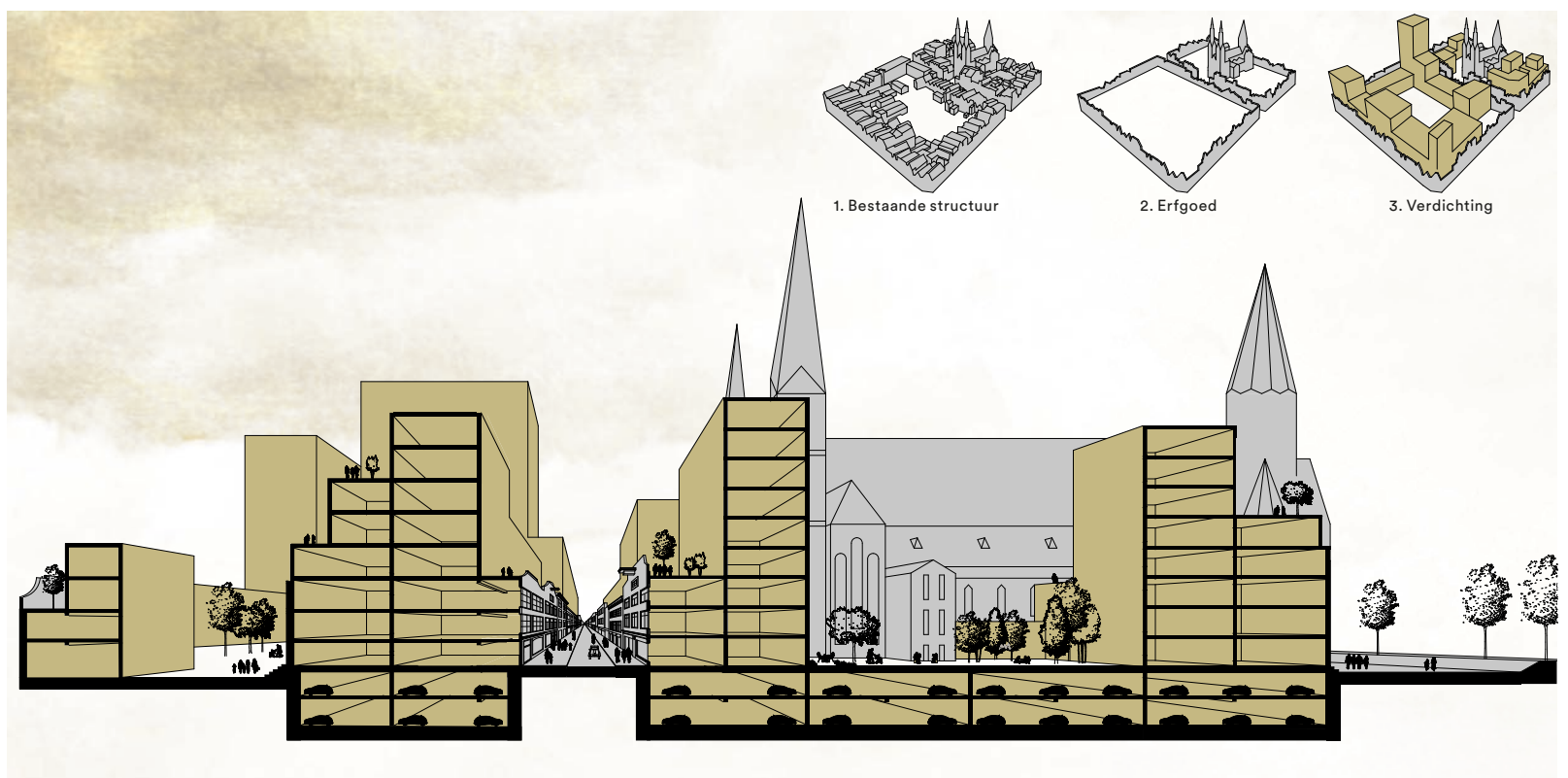
ATELIER 4
Ruben Dahmen
Koen Karst
Mart-Jan Spaans
Anne van der Graaf
Sergio Dias
Olivier Hortensius
Lucas Pissetti
Anna Sosin
Albert Jan Dekker
Koen Vos
Chloé Charreton

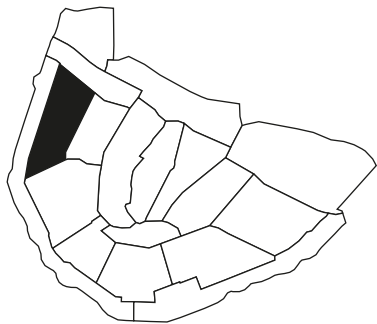
Let's dense

Amsterdam is een ambitieuze stad, maar sinds de woningnood in de late negentiende eeuw heeft de stad altijd te maken gehad met huisvestingsproblemen, zoals huisvestingskwaliteit, gebrek aan huisvesting, ruimtegebrek en nu tevens stijgende huizenprijzen, met name in de binnenstad. Het is onmogelijk geworden voor de gemiddelde persoon om een huis te kopen in bepaalde wijken. Nieuwe inwoners worden naar de buitenwijken van de stad gedreven waar er niet tot nauwelijks affiniteit gevoeld wordt met de historische binnenstad. Amsterdam wil voor 2040 50.000 woningen bouwen om de onontkoombare nieuwe inwoners te huisvesten. Maar waar gaat de stad deze huizen bouwen? Waarom niet proberen om de binnenstad verder te verdichten, zodat we betaalbare huisvesting tot stand kunnen brengen en zo meer mensen de kans kunnen geven om in de historische binnenstad te wonen? Plekken zoals de Haarlemmerbuurt hebben zich bewezen als succesvolle delen van de stad, en dus is het te duur geworden voor de gemiddelde persoon om er te wonen: prijzen voor bestaande bouw zijn minimaal 4.500 euro per vierkante meter en dit bedrag stijgt met 10% ieder jaar. Het is dringend noodzakelijk jonge starters en de armen te helpen, omdat deze groepen het zich niet kunnen veroorloven in de binnenstad te wonen. De binnenstad zou slechts profiteren van deze

groepen, omdat ze meer diversiteit en gemengde buurten creëren. Wij geloven dat de stad van iedereen is en dat iedere inwoner, nieuw of oud, de mogelijkheid moet hebben te huren of kopen waar zij willen in de stad.

Wij streven naar een nieuwe visie en een nieuw Amsterdam. Hoe kunnen we het uiterlijk van een wijk behouden terwijl het groeit en mogelijkheden voor de toekomst ontwikkelt? Het prachtige, historische en kenmerkende karakter van de binnenstad moet blijven, maar de capaciteit van huisvesting en diensten moet vertwee- of zelfs verdrievoudigen. Het typisch Amsterdamse stadsblok moet gemoderniseerd worden zonder zijn oorspronkelijke karakter te verliezen: achter de buitenkant zijn er mogelijkheden om een compleet nieuwe structuur en een compleet nieuw collectief inwendig stadsblok te ontwikkelen. Door de ruimtelijke en functionele structuur van de straten en gevels te behouden, zijn de kenmerken van het stedelijke en culturele erfgoed veiliggesteld. Toekomstige en oude bewoners moeten zich hard maken voor een nieuw Amsterdam. Een stad die zijn verleden herinnert en het conserveert waar nodig, maar die eveneens modernisatie omarmt door de dichtheid te verdubbelen en te investeren in de bouwwerken zodat het voorbereid is op de toekomst.

De Jordaan is ontstaan tijdens de derde uitleg van de stad die begin 17e eeuw van start ging. Bij de bouw van de Jordaan handhaafde men de oorspronkelijke verkaveling en volgde het patroon van de voormalige poldersloten. Bij de aanleg van de Prinsengracht, de Keizersgracht en de Herengracht had men een patroon gevolgd dat zich in een halve cirkel langs de oude stadskern boog. Daardoor liggen de straten en grachten van de volkswijk vaak schuin ten opzichte van de Prinsengracht en sluiten niet direct aan op de aangrenzende straten en bruggen van de welvarende grachtengordel. Hoewel het aanzien van de Jordaan in de tweede helft van de 19e eeuw gestaag veranderde, was er van oorsprong sprake van sociale spanningen als gevolg van armoede en werkloosheid in deze buurt. Het is de buurt van Kees de jongen uit het boek van Theo Thijssen (1923), over een jongen uit de Jordaan die zich door goed onderwijs weet op te werken tot hogere stand.

ATELIER 5
Rafael Berny
Mirjam Sandbrink
Frank Twilt
Quita Schabracq
Sybren Lempink
Ewout van Rossum
Jesse Mommers
Charlotte van der Woude
Paulien van der Valk
Stein van Brunschot

Bij ons in de Jordaan

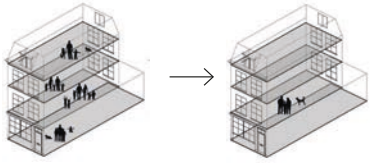
Sta mij toe Johnny voor te stellen. Johnny woont in de Jordaan. Een comfortabele 70 vierkante meter in een 135 jaar oud bakstenen huis voorzien hem van alle luxe die hij ooit had kunnen wensen. Maar wanneer hij terugkomt van zijn werk, voelt hij zich nogal eenzaam in zijn lege huis. Er zijn geen burens om mee te praten en dichte gordijnen in alle richtingen. Deze sfeer is behoorlijk anders dan wat hij zich had voorgesteld toen hij in deze buurt, die eens zo levendig was, kwam wonen. De manier waarop Johnny in zijn huis woont is een typisch voorbeeld van de manier waarop mensen in de binnenstad van Amsterdam leven. Een enorm aantal (monumentale) woningen worden passief gebruikt. Om te kunnen groeien, investeert de stad in grootschalige bouwprojecten die de oppervlakte van Amsterdam vergroten, met slechts een laag percentage herontwikkeling. Deze bouwontwikkelingen strekken zich verder en verder uit, terwijl de binnenstad compleet tot stilstand is gekomen.

De geschiedenis en het karakter van de Jordaan vertoont diversiteit en fragmentatie. Waar gebouwen in verval zijn geraakt, zijn nieuwe verschenen. De unieke structuur die relateert aan de voormalige polder en de eilandachtige stedelijke setting, positioneert de Jordaan bovenop de binnenstad. Wat als de Jordaan zou kunnen kapitaliseren

op zijn unieke positie, door als een proeftuin voor de rest van de stad te functioneren, en zowel gemeenschappelijk leven als een betere kwaliteit van leven bevorderen? In dit voorstel functioneert de Jordaan als een broedplaats voor geïntegreerde herontwikkeling van de bestaande bebouwde omgeving. De dichtheid zal worden verhoogd door het verdubbelen van het aantal inwoners in de Jordaan. Om in de huidige structuur te kunnen leven, zullen inwoners eigendommen en ruimte moeten delen. Persoonlijke ruimte zal afnemen terwijl collectieve ruimte toeneemt, en bijgevolg het gemeenschappelijke leven van de Jordaan reproduceren dat gedurende de afgelopen vijftig jaar verloren ging. De Jordaan is de perfecte proeftuin voor deze strategie. Cafés werden oorspronkelijk gebruikt als woonkamers, straten functioneerden als verlenging van de huizen en de openbare ruimte werd intensief gebruikt en gedeeld door inwoners en bezoekers. Nieuw volume moet tegelijkertijd worden toegevoegd. De Jordaan is tegenwoordig een dicht bebouwd gebied en om de kwaliteit van de ruimte te behouden met genoeg zon en lucht, moet het volume verticaal worden toegevoegd. Torens die diversiteit, fragmentatie en kwaliteit van leven in de Jordaan helpen te behouden.

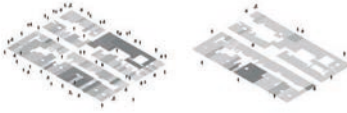

WOONDICHTHEID

Historische en huidige woondichtheid

FUNCTIONELE DIVERSITEIT

Historische en huidige diversiteit van functies op begane grond

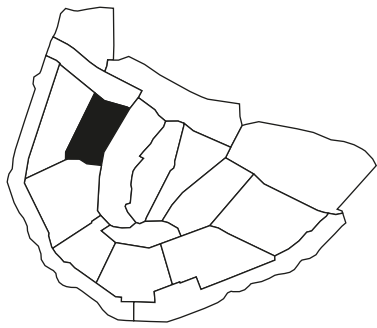

Kleinere woongebieden in de bestaande gebouwen, hogere bewoningsdichtheid

Meer functiediversiteit en publieke functies in de plint

Door de groei van de bevolking barstte Amsterdam uit haar voegen. De stad was aan het einde van de 16e eeuw verdubbeld in oppervlakte, maar dat was niet genoeg. Ook de havencapaciteit was niet toereikend. Er waren meer woningen nodig, meer kades en pakhuizen. In 1612 ging Amsterdam het goed aanpakken en startte een spectaculaire onderneming: de aanleg van de grachten-gordel. De Prinsengracht, de Keizersgracht en de Herengracht kwamen in een halve cirkel langs de oude stadskern te liggen. In 2010 kreeg de grachtengordel een plaats op de UNESCO werelderfgoedlijst.

ATELIER 6
Mickael van Es
Henry Holmes
Juliana Perrone Celotti
Giovanni Battista Ferrarese
Joske van Breugel
Eric Goldhoorn
Rick Groeneveld
Silko van der Vliet
Dex Weel
Erwin Webbink

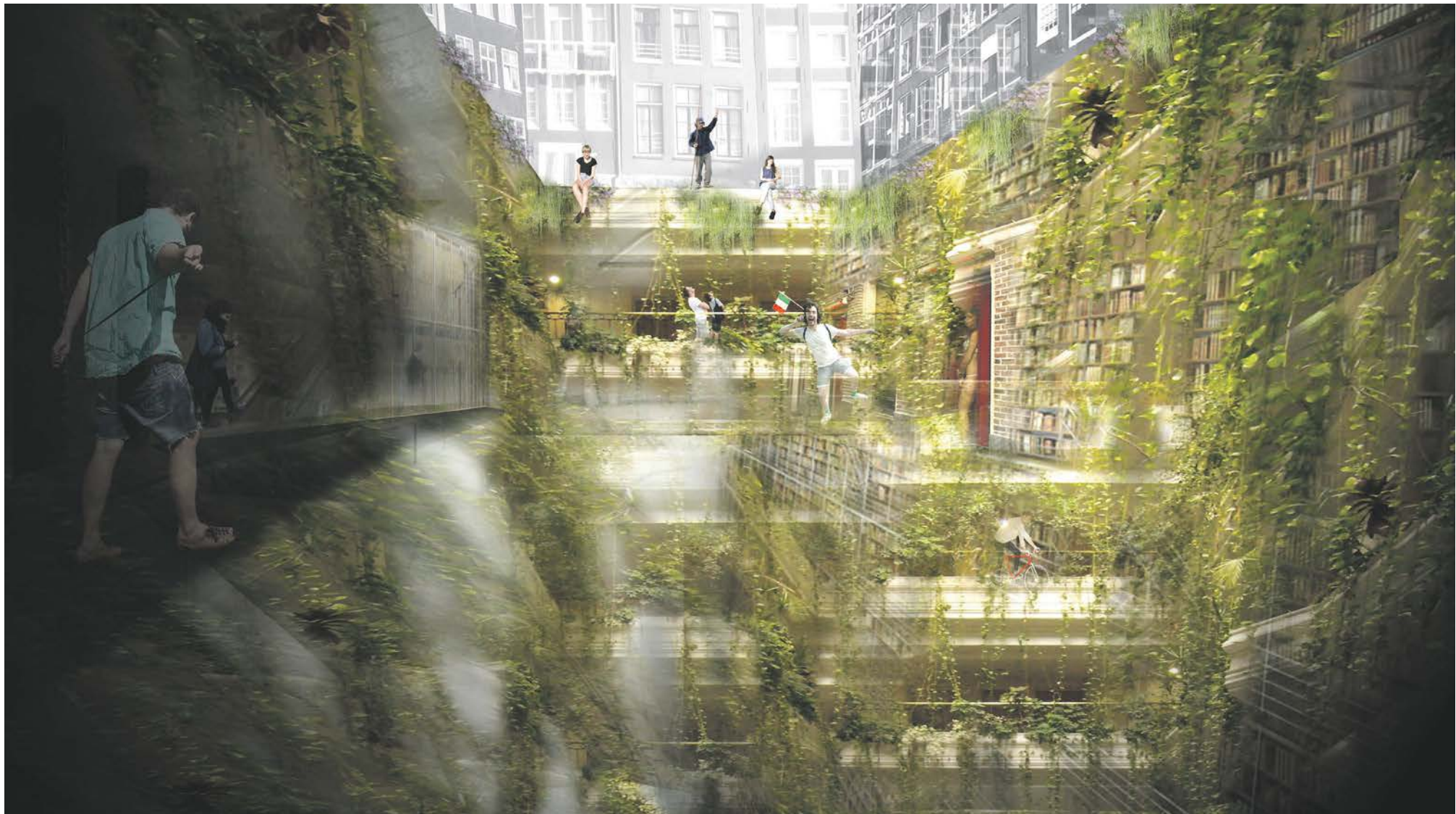
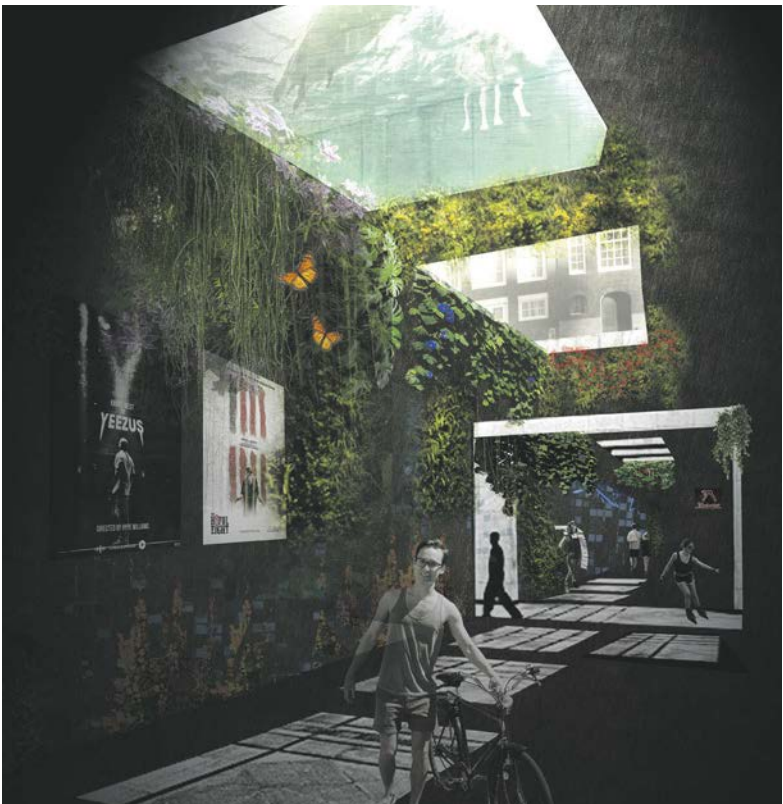
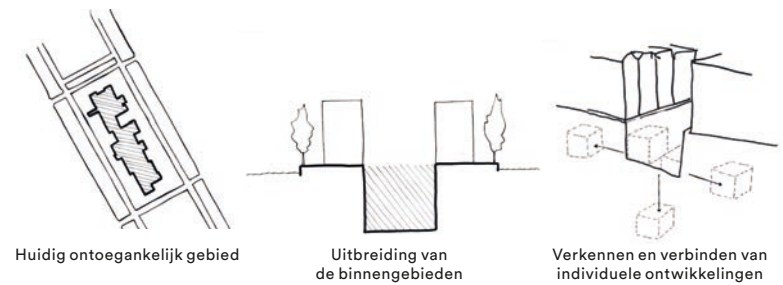
Onder de gordel

In de 17de eeuw breidde Amsterdam zich uit. Als gevolg van een economische explosie en nieuwe ruimte voor investering, werden de grachten verlengd tot aan de Amstel en werden er nieuwe plannen ontwikkeld om de stad uit te breiden. De grachtengordel was voltooid en nieuwe perceelontwikkelingen werden ontworpen binnen een kader van strenge regels en richtlijnen. Dit resulteerde in stedelijke eilanden met binnen-plaatsen, destijds een innovatieve stedelijke typologie. De nominatie van de grachtengordel voor de UNESCO-werelderfgoedlijst in 2010 leidde tot nauwgezette bescherming van het gebied en een stijging van de grondwaarde. Deze historische gebouwen zijn diensgevolge kantoren en woningen geworden met beperkte ruimte voor vrijetijdsbesteding.

Het is een openluchtmuseum, bevroren in de tijd,
VOOR EEUWIG OUD.

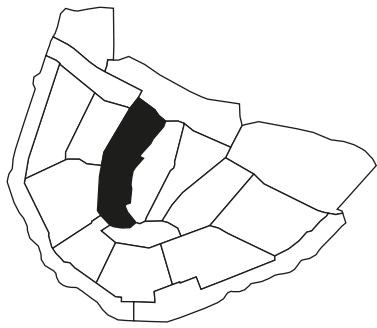
Ons voorstel is om relaties te scheppen onder de oppervlakte, onontdekt land te verkennen en tegelijkertijd de schoonheid van dit monumentale deel van Amsterdam te behouden. Nieuwe ruimte en verlaagde binnenplaatsen worden gecombineerd met een natuurlijke omgeving en een hoge kwaliteit van leven. De overgebleven ruimte zal zich gauw vullen met nieuwe bewoners, commerciële functies, bars en restaurants. Al gauw zal een nieuwe wereld opbloeien en mogelijkheden creëren voor huisvesting, economische groei en een dynamische uitbreiding van de levendige binnenstad.

Amsterdam zal VOOR EEUWIG JONG zijn.

Ontstaan voor 1500. De Dam verbindt de nieuwe zijde met de oude zijde. Het heeft een geschiedenis van voortdurende verandering. Het gebied heeft zijn middeleeuwse vormen volledig verloren en van de huidige pleinwanden is zelfs driekwart na 1850 gebouwd. Het stadhuis uit 1655, beter bekend als het Paleis op de Dam, wordt ook wel het achtste wereldwonder genoemd. Het monumentale gebouw toonde in alles de macht en glorie van het stadsbestuur.

ATELIER 7
Lindsey van de Wetering
Stephanie Marques
Joeri Verhoeven
Joeri van Wijk
Natalia Sulkowska
Tristen Vreugdenhil
Anne Nieuwenhuijs

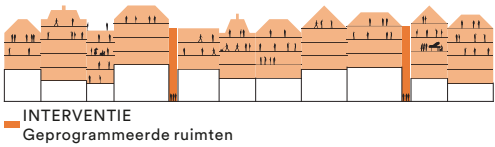
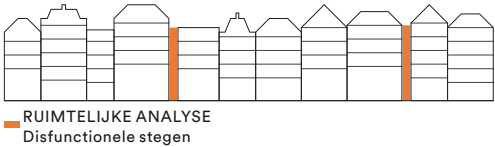
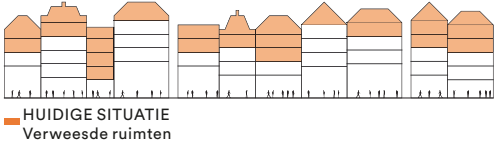
Silicon Alleys

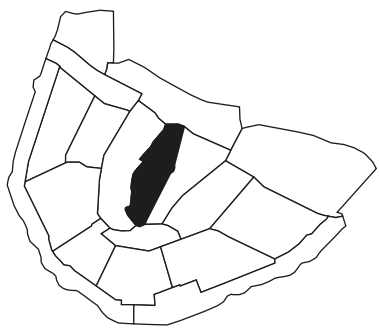
‘De Kalverstraat is de straat der grote magazijnen, der luxe-winkels, der afspraken en ontmoetingen. Zij is een straat met twee gezichten. Het daggezicht is dat van de drukke winkelstraat, van de goed gevulde etalages der kleding-, parfumerie-, en modezaken. Het avondgezicht, of, zo ge wilt, dat van de vroege morgen moet ge hoger zoeken. Want wie wel eens omhoog gekeken heeft in de Kalverstraat, weet, dat op vele plaatsen de bovenste kamers leeg zijn, terwijl de benedenverdiepingen verbouwd werden tot winkelpanden, glimmend van chroomstaal en blinkend van exotische houtsoorten.’ Bron: Amsterdam van A tot Z (1966)

De Nieuwezijds is het schizofrene stedelijke hart van Amsterdam. Zijn eeuwenoude erfgoed is erg commercieel geprogrammeerd. Gedurende de dag is het er erg druk, maar na winkelopeningstijd is het winkelgebied verlaten. Je zou deze straten een succesvolle toeristenval kunnen noemen: geld wordt hier uitgegeven. Maar dit succes heeft een keerzijde: het stedelijke leven is eenzijdig. Winkeliers hebben de trap naar de eerste verdieping verwijderd om het vloeroppervlak van hun winkel te vergroten, omdat het winstgevend genoeg is. Ongeveer 43% van de ruimte in dit gebied is verwaarloosd. We hebben nog een type niet-

functionele ruimte geïdentificeerd: een aantal stegen die niet alleen smal zijn maar ook verlaten en dus niet in gebruik zijn.

De sleutel tot het scheppen van een multi-dimensioneel stedelijk leven in dit schizofrene gebied, is door de stegen te gebruiken als toegang tot de ongebruikte ruimtes, en op deze manier een meer heterogeen stedelijk leven te creëren.

De plattegrond van het vroege Amsterdam heeft de vorm van een chromosoom, met twee evenwijdige sliertjes die op één punt verbonden zijn (later bekend als de Dam). De langwerpige structuur bleef eeuwenlang intact en is in het stadshart nog merkbaar. Vanaf de 15e eeuw wordt de oostzijde Oudezijds genoemd en de westzijde Nieuwezijds. In het oostelijke deel van de stad zijn van oorsprong wat meer grootschalige bouwcomplexen, zoals gasthuizen en kloosters, te vinden.

ATELIER 8
Chantal Beltman
Bastien Botte
Guilherme Mazon
Bárbara Graeff
Anne Blankert
Bram Ruarus
Erik Brusse
Frank Vonk
Martijn Veenstra

Roofscape

Uiteenzetting probleem

De Oudezijds, het middeleeuwse deel en oorsprong van Amsterdam, ziet er vervallen uit. De constante zucht naar genot en de dringende behoeftes van de bezoekers hebben deze werelderfgoedstad gedegradeerd tot een monocentrische stad. De Wallen in het bijzonder zijn tot een iconisch beeld geworden van een stad waar alles mogelijk is. Om de Oudezijds nieuw leven in te blazen, moeten we complexiteit en nieuwe lagen toevoegen aan de kern van dit stedelijke monument. De opdracht is om de kwaliteit van leven te verbeteren en actief functies te programmeren die nieuw publiek aantrekken. In de vroeg 20e eeuw waren de bordelen en de bars aan de Nes een bron van avant-garde cultuur, experimenteel theater, vertier en curiosa. De complexiteit en variatie van gebruikers maakt deze straat bruisend en levendig. Zoals Londen Soho opnieuw heeft uitgevonden, moeten wij de rosse buurt opnieuw uitvinden.

Analyse

In onze zoektocht naar een oplossing om deze monocultuur te verrijken, hebben we de stedelijke gesteldheid en bestaande kwaliteiten van de locaties bestudeerd. We ontdekten een ongeziene kwaliteit in Amsterdam, een rustig en stil Amsterdam. Sommige stegen, daken en binnenplaatsen lijken verborgen. Het vergt wat inspanning om deze plaatsen te ontdekken. Ze zijn nog niet algemeen bekend.

Ingreep in de stad (schaal 1:750)

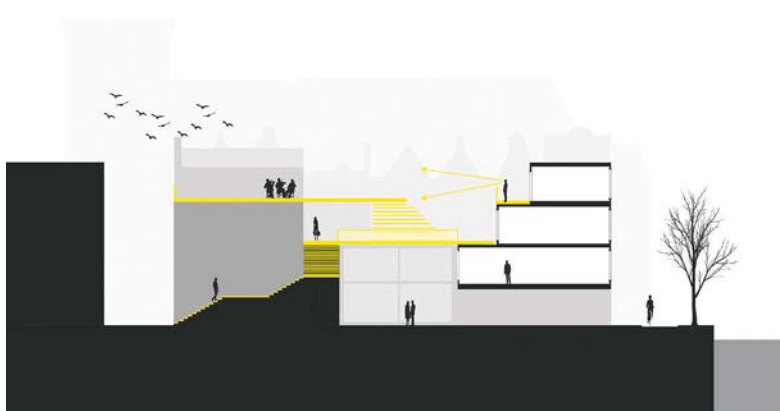
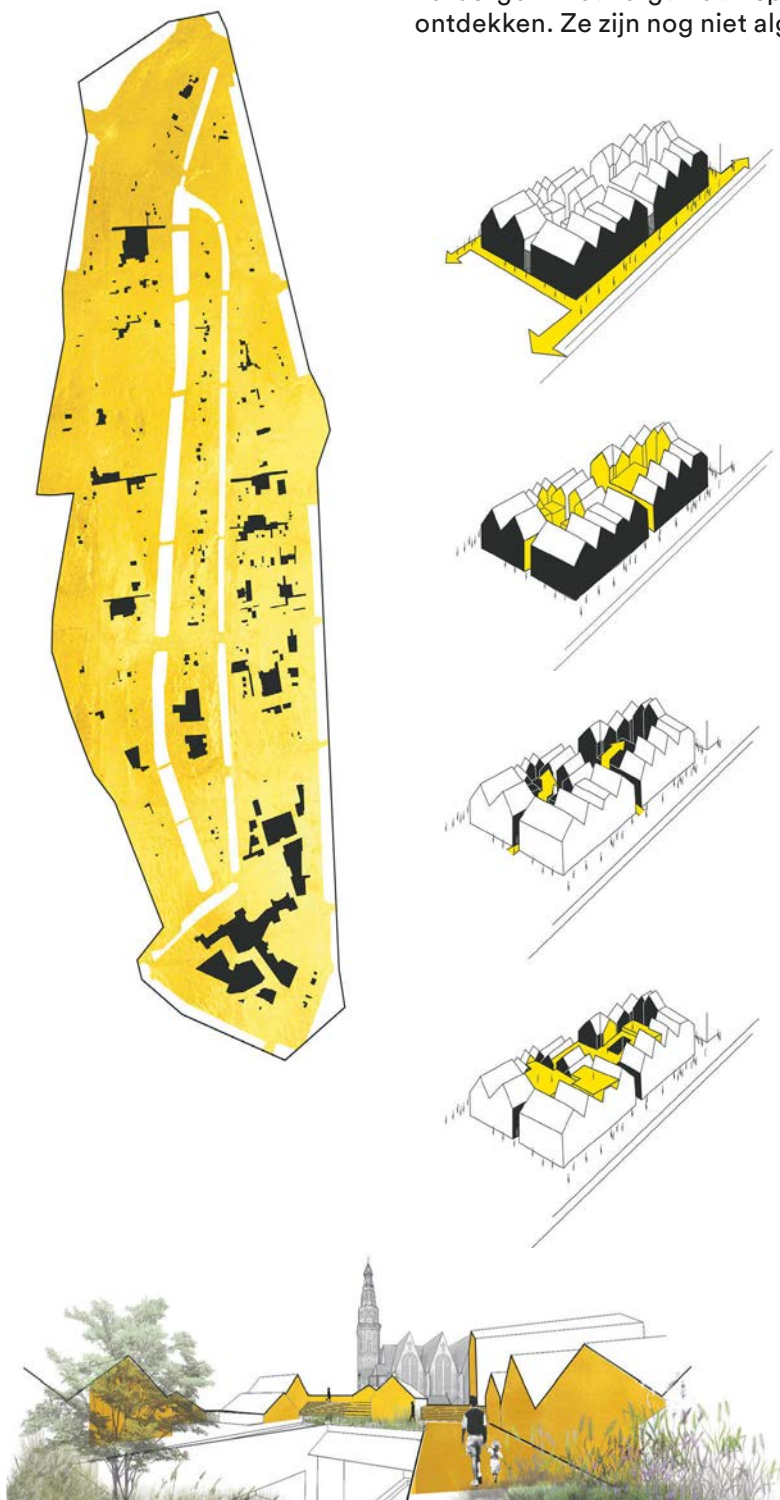
Om hetzelfde te blijven, moeten we veranderen. Onze ingreep maakt deze verborgen, rustige plekken toegankelijk. Maar het kost moeite en vergt intelligentie om ze te vinden. We kiezen het blok met de smalste stegen van Amsterdam naast de Oude Kerk. Het vergt moed de smalle stegen te betreden, niet wetende wat men zal vinden aan het eind. Het blok transformeert door deze ingreep tot één gebouw.

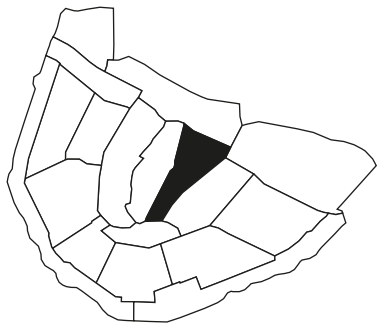
Het project (schaal 1:100)

De moed van de avonturier zal beloond worden. Dit is de entree naar een andere wereld. Een stillestadslounge biedt verbazingwekkend uitzicht over de stad, een plek voor stille bezinning en rust te midden van de rumoer van dit gebied. Er is een aangename tuin op het dak: de Jardin Rouge geeft de binnenplaats een sensuele kwaliteit. De bovenste verdieping en de begane grond werken beter des te meer contrast er tussen ze is.

De impact op de middeleeuwse stad

Als dit plan voor de stad wordt geïmplementeerd, kunnen andere nieuwe initiatieven ook worden opgestart, zoals een stille bioscoop, een uitkijkpost, etc. Dit zal leiden tot een hervonden bewondering voor dit deel van de binnenstad, en een fijne en nette plek om te leven en te recreëren.

De ontginning van Amsterdam liep naar het westen kilometers door, terwijl men in het oosten stuitte op drassig gebied in de binnenbocht van het IJ. Om die reden wordt aangenomen dat de eerste bewoners van het westelijk gebied boeren waren en die van het oostelijk gebied vissers. De Lastage, de latere Nieuwmarktbuurt, was in de 16e eeuw het industrie- en havengebied van Amsterdam met lijnbanen, mastenmakers en werven. Het drassige en moerassige gebied lag buiten de stadsmuur; de bewoners of eigenaren hadden niet of minder te maken met allerlei belastingen en verordeningen op het gebied van ruimtelijke ordening. Daarom werd het gebied ook wel het 'Wilde Oosten' genoemd. In de jaren zestig van de 20e eeuw werd door de vroegere Lastage een autoweg en een metrolijn gepland. De autoweg is er niet gekomen. De aanleiding tot de Nieuwmarktrellen in 1975 was de sloop van nog in goede staat verkerende woningen op het tracé van de aanleg van de Oostlijn van de Amsterdamse metro die moesten wijken voor de tunnelbouw.

ATELIER 9
Daan Foks
Anna Zan
Veronika Skouratovskaja
Manon den Duijn
Ries van den Bosch
Paulina Kapczynska
Corinna Wassermann
Midas van Boekel
Ramses van der Dussen
Aleksei Kanin

Live and let die

Conservatie zal de stad fataal worden

Bevoren in de tijd, zonder enige ruimte om te ademen. De stad is niet in staat om te experimenteren en evolueren om in zijn toekomstige behoeftes te kunnen voorzien. Wij pleiten voor een radicale omschakeling in ons denkbeeld van erfgoed. De verzameling bakstenen zou niet de richtlijn moeten zijn, maar liever hun waarde voor de stad. Amsterdam, *Live and let die*.

De metro maakte het mogelijk

De Nieuwmarkt is het enige hernieuwde stedelijke gebied in de binnenstad, doordat het in de jaren zeventig ontsnapte aan de conservatie. De meedogenloze snede door het stedelijke weefsel was behoorlijk onnozel, maar uiteindelijk liet het mensen heroverwegen hoe met de bestaande – en toekomstige – stad om te gaan. Laten we opstaan zoals de krakers dat eens deden, vechtend voor hun stad.

Tijdelijk permanent maken

De Nieuwmarkt wordt een stedelijke proeftuin, een bijzonder flexibel en adaptief netwerk dat experimentatie mogelijk maakt voor de toekomst. De enige beperking is de maximum levensduur van 15 jaar. Tijdelijkheid is de sleutel tot doorlopende evolutie en experimentatie. Constante verandering zal er voor zorgen dat Amsterdam zich continu tot zijn toekomst kan verhouden.

70.000 extra voordeuren

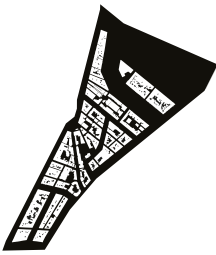
Huisvesting zal het eerste proefonderwerp zijn op de Nieuwmarkt. De gemeente wil 70.000 extra woningen binnen de ring voor het jaar 2040. Toon, in plaats van te vertellen, zal ons motto luiden. Uitdagende ontwikkelingen, zoals krimpande huishoudens, afnemende onbewoonde ruimte en het einde van huiseigenaarschap vragen om nieuwe huisvestings ideeën. Om dit doel te bereiken moeten we de bestaande huisvestingstypologieën radicaal achterlaten en gaan experimenteren met nieuwe ideeën. Sommige zullen succesvol zijn en overleven, sommige zullen falen en sterven.

Eten, Slapen, Experimenteren - Herhaal

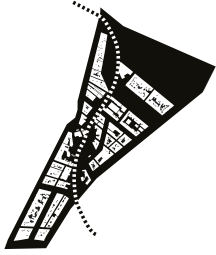
Elk begin heeft een eind en na 15 jaar zal de cyclus opnieuw beginnen. Succesvolle experimenten zullen elders in de stad verder gaan, terwijl de onsuccesvolle experimenten een eervolle dood zullen sterven. De stad, die een schone lei heeft gekregen, kan door te experimenteren leren hoe om te gaan met nieuwe problemen. De stad post-groei, bijvoorbeeld, extreme verdichting of zelfs een massale uittocht uit de stad. Welke problemen zich ook voordoen, de Nieuwmarkt zal er zijn om Amsterdam levend te houden.

Nieuwmarkt, *Live and let die*

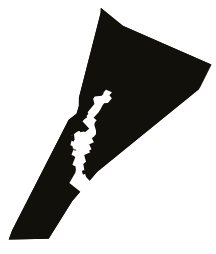
MET DE METRO GEBEURT HET

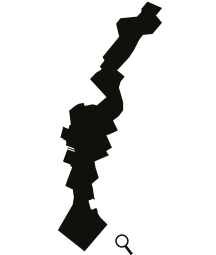
Stedelijk weefsel

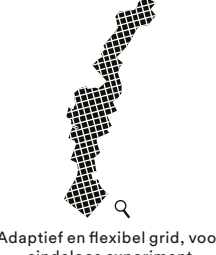
Metro snijdt

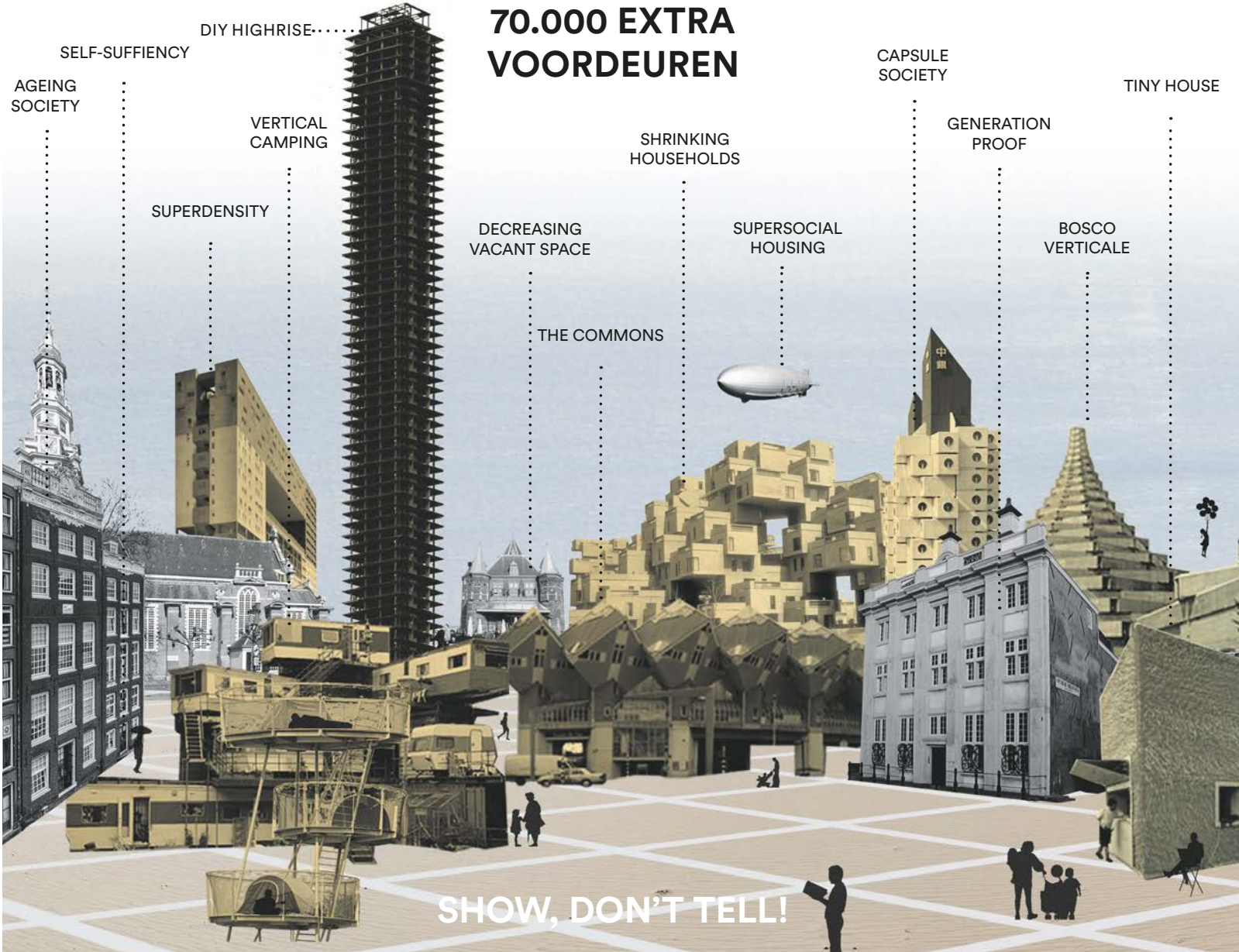
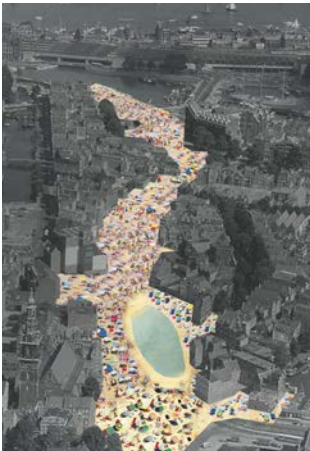
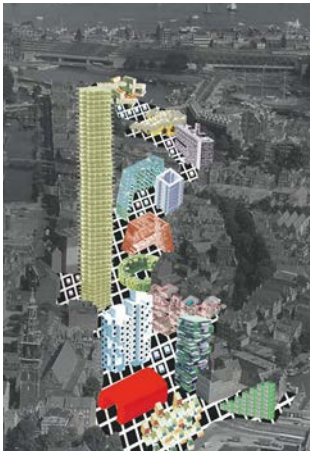
Ontsnappen aan behoud

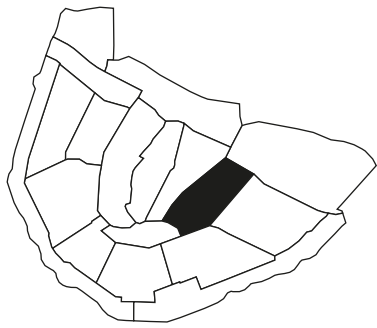

De Nieuwmarkt als stedelijk proefgebied

Adaptief en flexibel grid, voor eindeloos experiment

De Amstel en het IJ zijn grootleveranciers geweest van transformeerbaar water. Al in 1350 hadden de Amsterdammers de breedte van de Amstel tot de helft teruggebracht door aan beide zijden een langgerekte strook aan te plampen. Omstreeks 1590 werd in een ruime buitenbocht van de rivier het eiland Vlooienburg aangelegd, het huidige Waterlooplein met de Stopera. Deze buurt, die bekend stond als de arme 'Jodenbuurt', had een hoge bevolkingsdichtheid. Het is een gevoelige plek in de stad geworden door de jodenvervolging in WOII.

ATELIER 10
Bob Kluivers
Steve Schaft
Lejla Duran
Justyna Chmielewska
Haidar Al-Dayri
Joost van der Schoot
Eric Claassen
Vineta du Toit
Alexander Beeloo
Brigitta van Weeren

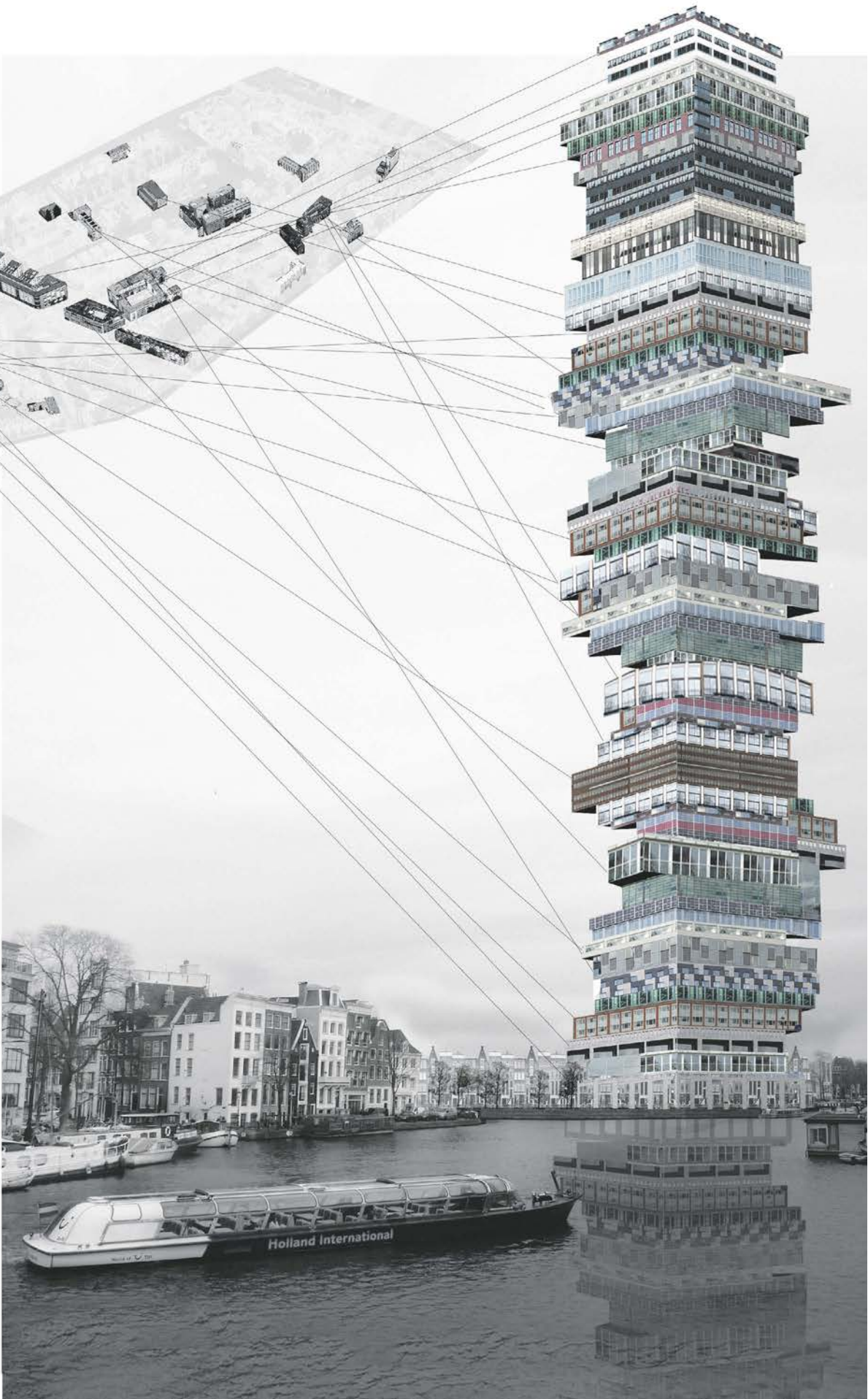
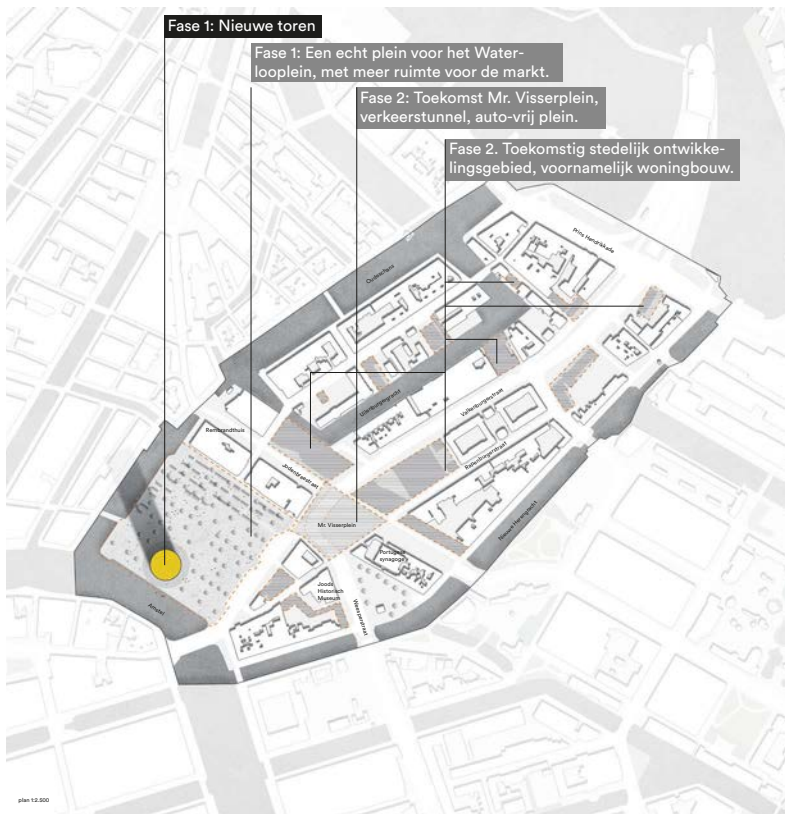
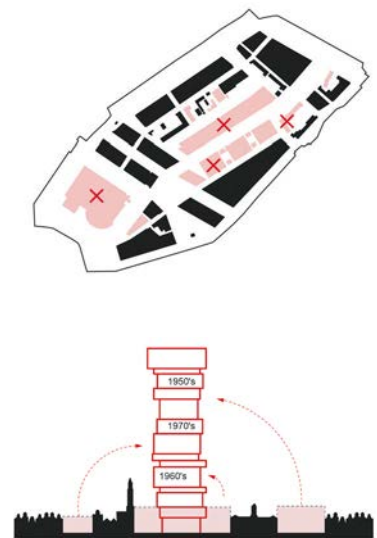
Vertical renewal

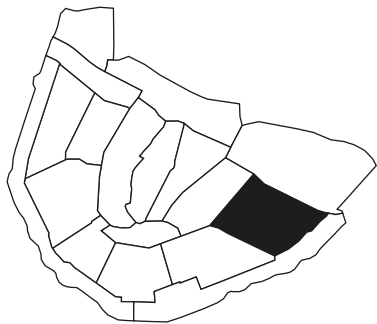
Amsterdam heeft de ambitie en de behoefte om te groeien, maar als de stad zijn uiterste grenzen heeft bereikt, komen de mogelijkheden om uit te breiden tot stilstand. Bovendien staat de binnenstad van Amsterdam op de werelderfgoedlijst van UNESCO, wat de kern van de stad – de binnenstad die zo kenmerkend is voor het Amsterdamse leven – ervan weerhoudt te groeien en te diversifiëren. De toevoeging van de binnenstad aan de UNESCO-werelderfgoedlijst weerhoudt de stad er ook van een stad te zijn waar huidige en toekomstige generaties kunnen wonen.

De Waterloopleinbuurt in de binnenstad heeft een oplossing voor dit probleem. Dit gebied heeft een lange geschiedenis, maar was onderhevig aan de stedelijke vernieuwing van de 20e eeuw, met een schone lei in gedachten. In verband met de bouw van de metrolijn in de jaren zeventig is het gehele westelijke deel van de buurt gesloopt. De modernistische gebouwen die er vervolgens werden gebouwd ontberen kwaliteit in het geheel. Door deze ontwikkelingen hebben slechts een paar gebouwen in de Waterloopleinbuurt beschermde status onder de monumentenwet, wat betekent dat het gebied herontwikkeld kan worden en dat biedt ons mogelijkheden voor de toekomst.

Het gebied ligt in de kromming van de Amstel, wat een visueel dominante locatie is voor de binnenstad. Dit geeft ons de ultieme kans de binnenstad uit de greep van UNESCO te bevrijden door het beeld van de binnenstad – als overwegend historisch – te veranderen door een nieuw herkenningspunt zichtbaar te maken in de stad, dat Amsterdam aanduidt als vernieuwbare stad.

We hebben van de stadsvernieuwing in de jaren zeventig geleerd. Het heeft een groot effect gehad op de diversiteit en de openbare ruimte van de stad. Wij stellen voor om zestig procent van de gebouwen uit de stadsvernieuwingperiode te slopen en de gevels te hergebruiken in de bouw van een nieuw icoon voor de stad. Wij willen een verticale stadsvernieuwing presenteren, die het begin van een nieuw tijdperk voor Amsterdam zal inluiden. Wij willen vrije ruimte in de bestaande buurt voor toekomstige uitbreidingen. Wij zullen de stad bevrijden van zijn UNESCO-status door het historische beeld van de stad te verstoren. Bovendien geven we Amsterdam de mogelijkheid zich te ontwikkelen en zichzelf te presenteren als een echte moderne stad voor toekomstige generaties.

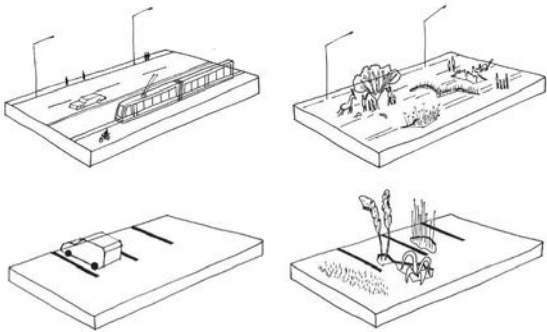
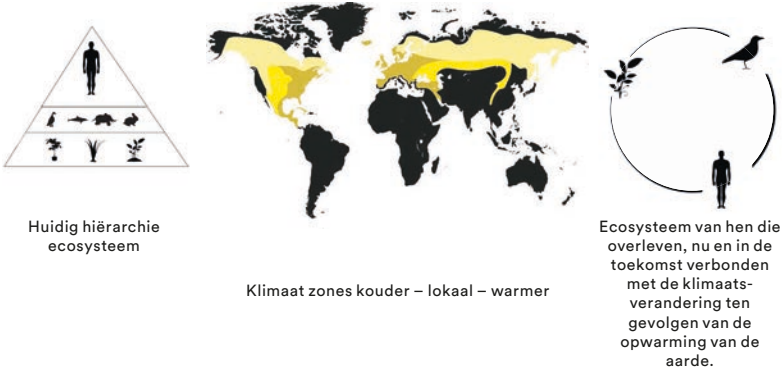
In 1682 besloot het stadsbestuur dat uitbreiding van de stad voorbij de Muidergracht niet nodig was en van dit gebied een wandel- en ontspanningsgebied te maken, waar ook buitenverblijven werden gebouwd. Dit werd De Plantage, het grootste en lange tijd ook enige stuk groen in de stad. Pas in de 19e eeuw veranderde De Plantage in een woonbuurt met een aantrekkelijk woonmilieu dat de voordelen van de stad en het buitengebied in zich verenigde, zoals goede verbindingen en veel groen. Hier vestigden zich ook gerespecteerde instellingen voor lering en vermaak, zoals de dierentuin Artis.

ATELIER 11
Marieke Schut
Dennis Koek
Ana Flávia Piancentini
Joris Gesink
Maria Aftaeva
Casper van Deelen
Roxana Vakil Mozafari
Lourdes Barrios Ayala
Karolis Platikis
Paul Plambeck

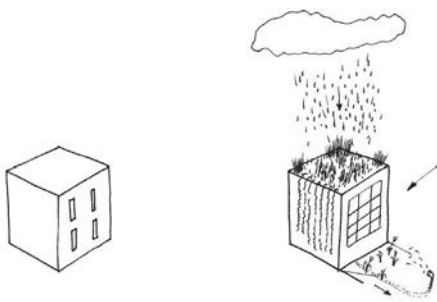
Welcome back, Darwin!

De Plantagebuurt is een icoon die zijn oorsprong heeft in de luthoven en boomgaarden die bezocht werden door mensen, wetenschappers en kunstenaars om zich te laten inspireren en te stimuleren door de natuur. De natuurlijke schoonheid en kwaliteit maken dat het een potentieel laboratorium is dat wilde dieren uitnodigt. Dit project is een plaats waar stadsleven en fauna elkaar ontmoeten, een geschikte habitat voor beide. Ook biedt het educatie en wetenschap de mogelijkheid om er stedelijke ecosystemen te bestuderen. De plek zal niet bereikbaar zijn met de gebruikelijke vervoermiddelen, het is alleen bereikbaar via het water. Het gebied zal erdoor omsloten zijn als een eiland. Natuurlijke paden van dieren en mensen zullen worden gebruikt. De gebouwen zullen geleidelijk aan veranderen om een levensstijl te ondersteunen die meer in contact staat met, en zich bewuster is van, het milieu. Deze gemeenschap zal gebruik maken van de natuurlijke rijkdommen om zelfvoorzienend te kunnen zijn. De natuur zal voor begroeiing zorgen en zal zich uitspreiden over de binnenplaatsen, gevels en openbare ruimte. We creëren de omstandigheden voor een experiment dat alle inheemse diersoorten aangaat, maken ruimte zodat dieren en

planten er kunnen groeien en zodat wetenschappers de nieuwe stedelijke ecologie kunnen bestuderen. We zullen verdwenen diersoorten herintroduceren, en verwelkomen diersoorten die wellicht na verloop van tijd verschijnen door het broeikaseffect. We willen een hemels stukje wilde natuur creëren dat het mogelijk maakt te geloven dat de mens kan samenleven, in harmonie, met de planeet.

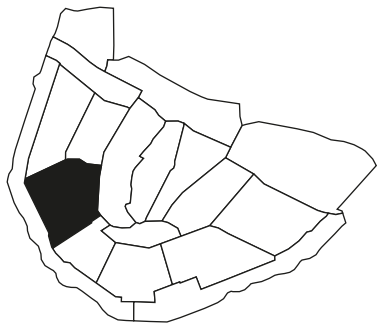

Ecosysteem van hen die overleven, nu en in de toekomst verbonden met de klimaatsverandering ten gevolge van de opwarming van de aarde.

Democratisch ecosysteem, waar rechten zijn en representatie is, voor alle levende wezens.

Het meest opzienbarende van de derde uitleg van Amsterdam waren de drie grachten die om de stad liepen. De ruim opgezette Heren-, Keizers- en Prinsengracht waren beplant met lindenbomen en iepen, een bijzonder verschijnsel in die tijd en een schril contrast met de naastgelegen buurt de Jordaan. De uitbreiding met de grachten was uitdrukkelijk bedoeld als 'cieraat' voor de stad. De Herengracht moest het pronkstuk worden. Er verzeen fraaie patriciërshuizen. Het gedeelte van de Herengracht tussen Koningsplein en Vijzelstraat kreeg de naam 'De Gouden Bocht'.

ATELIER 12
Laura Rokaite
Oscar Sanders
Despo Panayidou
Pimm Terhorst
Andre Cramer
Juliette Gilson
Francesco Carrasso
Eva Souren
Luuc Sonke
Ziegra van den Berk

Spoken heritage

Vijf jaar geleden werd de grachtengordel aan de UNESCO-werelderfgoedlijst toegevoegd. Volgens UNESCO is het gebied van buitengewoon historisch belang. De gordel heeft door de eeuwen heen miljoenen mensen gehuisvest, allen van diverse achtergronden. Maar kan de geschiedenis verteld worden door al deze mensen? Is geschiedenis inclusief of wordt het bepaald door een groep mensen? Sun Ra zei eens 'Geschiedenis is niet mijn verhaal, je hebt mijn verhaal nog niet gehoord, mijn verhaal is anders' ('His-story is not my story, you haven't heard my story yet, my story is different'). Onder de indruk van deze zin, werden wij geïnspireerd het eeuwenoude instrument van verhalen vertellen te gebruiken om een nieuwe soort geschiedenis te construeren, een open geschiedenis, een die zich aan kan passen en waar aan toegevoegd kan worden. Ons doel is een archief van verhalen te creëren. Sommige zijn waar, anderen zijn niet waar. De verzameling bestaat uit fabels, mythen, leugens en waarheden, willekeurig aan een archief toegevoegd. De verhalen worden verteld en opgenomen aan een tafel die, net als de stad, functioneert als een plek voor sociale interactie. De tafel is bedekt met een tafelkleed, met een kaart van het gebied erop, ter illustratie van conversatie

over plaats. Makkelijk op te vouwen en te transporteren, kan het kleed op ieder oppervlak gebruikt worden en van plek naar plek verplaatst worden. Door de illustratie op het kleed te veranderen, kan het aangepast worden aan elk deel van de stad. De opgenomen verhalen worden gearchiveerd en zijn online toegankelijk via Soundcloud. Ze zijn voor iedereen die geïnteresseerd is toegankelijk. Mensen kunnen de verschillende verhalen beluisteren en verhalen toevoegen aan het archief. Verhalen zijn zo oud als het moment waarop ze verteld worden, op deze manier is de geschiedenis voor eeuwig jong. Om ons project voort te zetten, stellen wij voor een plek te maken voor het vertellen van verhalen. Door de Elandsgracht te verlengen over de gracht, wordt er een plein gecreëerd boven het water op de grens tussen de Jordaan en de grachten. Op het plein kan de traditie van verhalen vertellen worden voortgezet. Een traditie die al bestaat in de Jordaan in de vorm van het levenslied. De verhalen kunnen verteld worden aan de standbeelden op het Johnny Jordaanplein. Zijn of haar verhaal zal worden opgenomen en aan het archief worden toegevoegd.

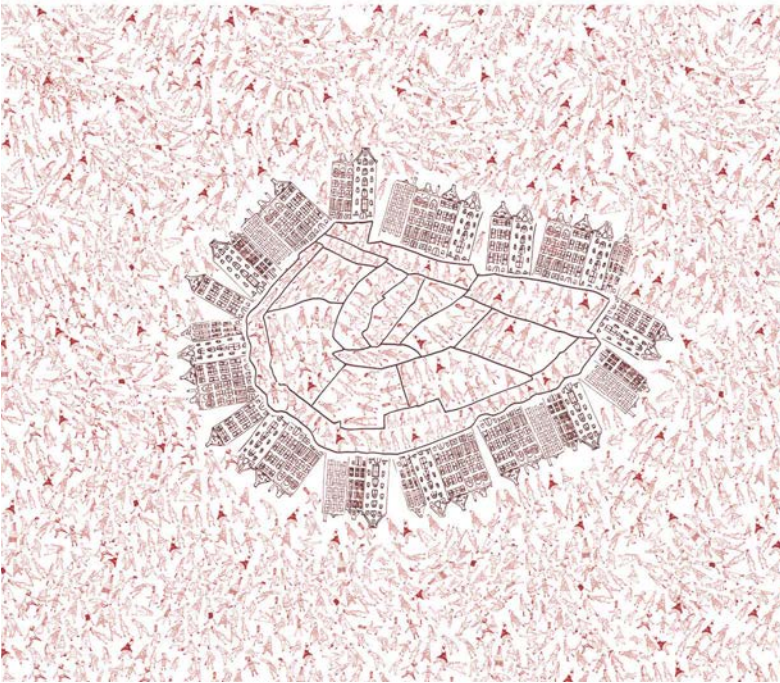

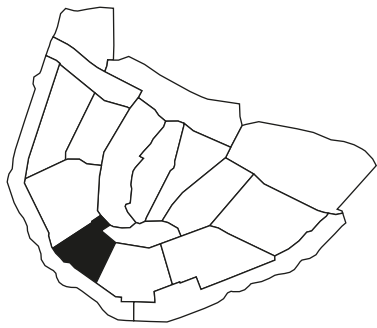
Orale geschiedenis

Het tafelkleed is een middel om te praten over plekken.

Verhouding tussen aantal huizen en aantal mensen.

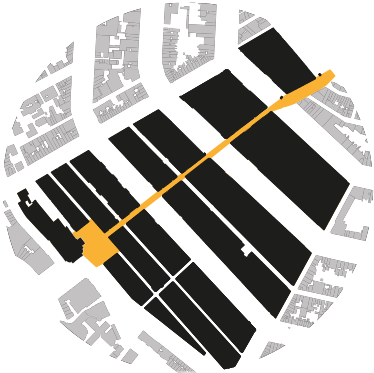
Dit gebied behoorde tot de vierde uitleg van de stad, vanaf 1655. De Leidsestraat als verkeersader werd rond 1720 gerealiseerd. De straat liep van de Heiligewegspoort naar de Leidsepoort in de richting van de stad Leiden. De Leidsestraat was een deel van de Heiligeweg die voerde naar de tussen de Kalverstraat en het Rokin gelegen 'Kapel ter Heilige Stede'. Onderdeel van het plan was verplaatsing van de Leidsegracht. Zo kon de Leidsestraat fungeren als verkeersader en kon de Leidsepoort ingepast worden in de fortificatie. De Leidsestraat is tegenwoordig een drukke Amsterdamse winkelstraat. Het is voetgangersgebied met uitzondering van tramverkeer.

ATELIER 13
Roel van Loon
Annely van der Berg
Jako Hurkmans
Imane Boutanzit
Leslie Moma
Yu Lu
Sander Maurits
Jeroen Boon
Jaap Leek
Willemijn van Maanen
Alesia Topolnyk

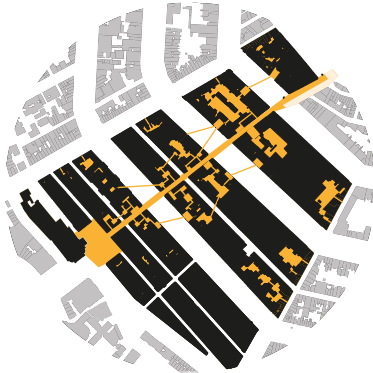
Interveintion Amsterdam

Als we goed kijken naar het gebruik van de Leidsestraat en omgeving, wordt een spanning tussen de gebruikers zichtbaar. Bezoekers van Amsterdam lijken zich te bewegen over de grote verkeersaders vol winkels en restaurants. De tussenruimtes zijn gereserveerd voor de inwoners van Amsterdam. Deze scheiding van energie is een verspilling. Om voor eeuwig jong te blijven, heb je alle energie nodig die je kunt krijgen. Rigoureuze angioplastiek toepassen op de verstopte aders kan desastreuze gevolgen hebben voor de stad met zijn UNESCO-status. In plaats daarvan zouden kleine ingrepen, door middel van omleidingen en verbindingen, bij kunnen dragen aan de gezonde verjonging van de stad. Dit zou een geheel nieuw gebruik van de stad en routing in de bestaande stedelijke structuur creëren. Ons project stelt voor de aders van de stad te openen en meer aders toe te voegen, zodat de energie kan stromen door de blokken die nu een sterke muur tussen twee werelden vormen: de wereld van de Leidsestraat en de werelden achter de gevels. De bezoekers van Amsterdam bieden een mogelijkheid: de mogelijkheid van 24-uurs gebruik. Door de plinten van de Leidsestraat zo te programmeren dat zij 24-uurs gebruik bieden, zou de scheiding tussen openbaar en privé kunnen verzachten. Binnenruimte verandert in openbare ruimte.

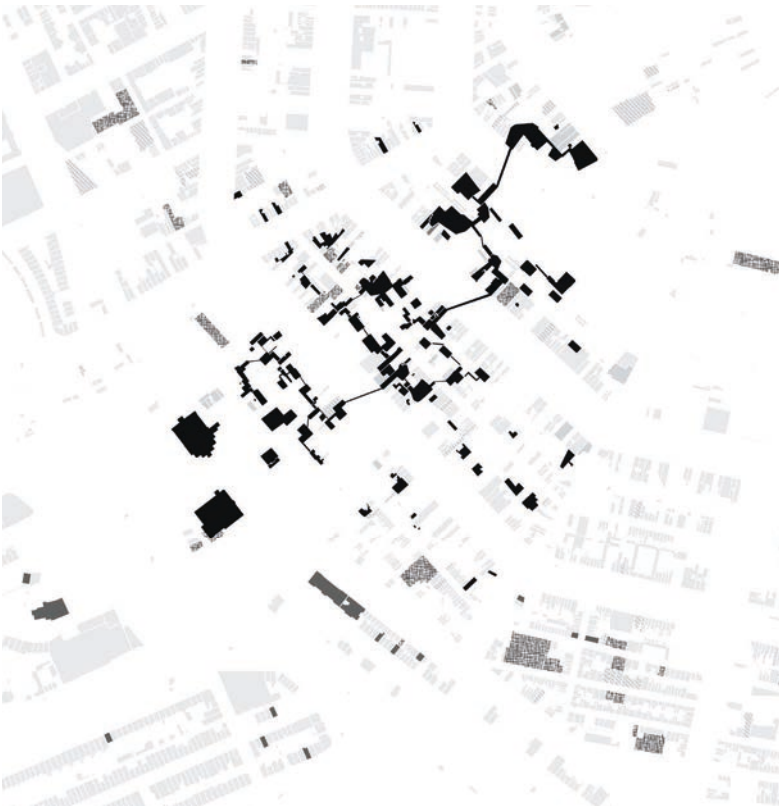
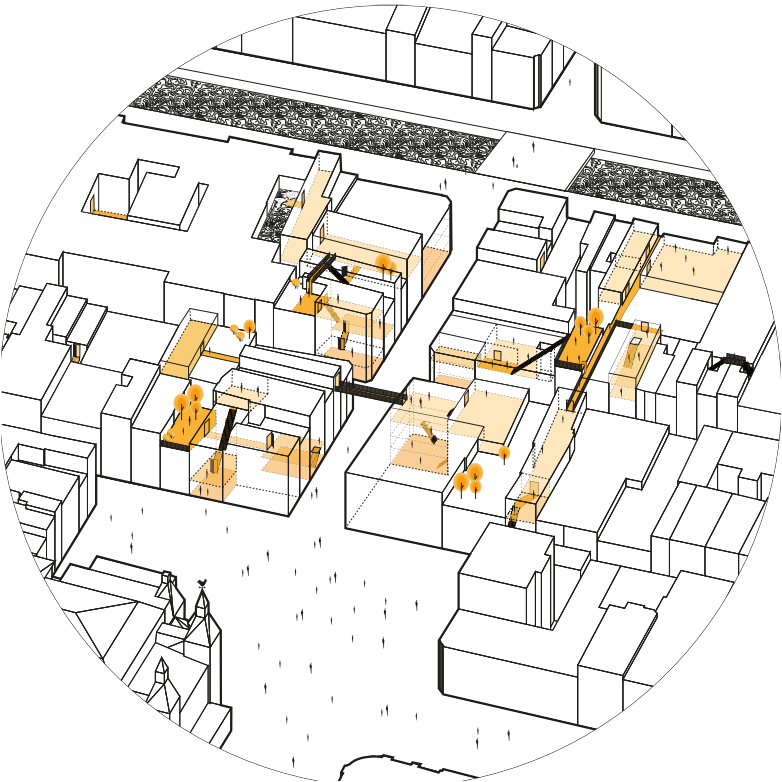
De ruimte op de begane grond vrijmaken is een idee dat een heel nieuwe mogelijkheid biedt. Toegang naar de bovenverdieping, een element dat de Leidsestraat nu ontbeert, kan opeens in de openbare ruimte worden gecreëerd. Een heel nieuwe wereld kan worden ontdekt die nieuwe interacties, routes en gebruik van ruimte mogelijk maakt in de verborgen delen van Amsterdam.

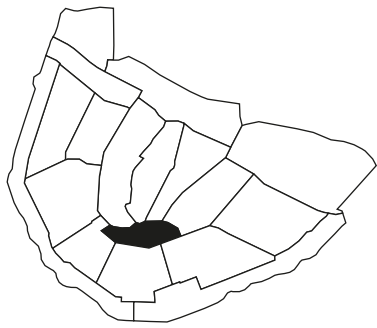

Bestaande Nolli-kaart

Nieuwe Nolli-kaart

In 1669 werd de maandagmarkt voor zuivelproducten van de Dam naar het huidige Rembrandtplein verplaatst en kreeg het de naam Botermarkt. In 1852 kreeg een gietijzeren Rembrandtmonument er zijn plek. Het is het oudste nog bestaande standbeeld in Amsterdam en werd gegoten in een stuk. In 1876 werd hierdoor de naam Botermarkt gewijzigd in Rembrandtplein. Bij herinrichting van het plein in 2009 verdween veel van de beplanting waardoor het plein een ruimer en overzichtelijker aanzien kreeg. Er zijn tientallen horecagelegenheden gevestigd, waar veel toeristen vertoeven.

ATELIER 14
Olivier Lodder
Kurt Ergin
Anna Maria Voicehovsky
Sharon Sportel
Philip Kortjes
Koen van Hoof
Stefan Koster
Xander Albers
Jan Eiting
Wieshant Manna
Camilla Duffy

Appartementen voor kortverblijf in de stad nemen gebouwen in beslag die anders voor bewoners zouden zijn.

Laten we andere delen van de stad ontlasten door alle toeristen die kort in de stad verblijven, samen te brengen op het Rembrandtsplein.

Stay for a while

Er is een grenzeloze behoefte aan huisvesting in Amsterdam, maar de stad is niet in staat in de ruimte te voorzien die nodig is. Een groot deel van de stad is in de afgelopen twintig jaar veranderd in hotels, Airbnb-accommodaties en andere short-stay faciliteiten. Langetermijn-inwoners zijn niet meer in staat in de stad te wonen. Het Rembrandtplein is het toeristische hart van de stad. Het ligt erg centraal, dichtbij alle toeristische locaties; de perfecte locatie voor een short-stay. Laten we andere delen van de stad ontstressen door alle short-stay bezoekers hier naartoe te brengen!

Boven het levendige straatniveau rond het Rembrandtplein, staan de bovenverdiepingen leeg. Een groot aantal winkels hebben bestaande trappen naar de eerste verdieping verwijderd, wat het onmogelijk maakt de waardevolle ruimtes boven de begane grond te bereiken. Dit betekent dat dit karakteristieke gebied grotendeels op straatniveau georiënteerd is, gedefinieerd is en gebruikt wordt. Het oorspronkelijke verticale gebruik van de gebouwen is bijna volledig verdwenen.

Het is tijd om de verticale typologie van gebouwen los te laten. We moeten de toekomst horizontaal benaderen, de verdiepingen boven de winkels verbinden, beginnend bij de hoek van de straat, door bestaande muren en, indien nodig, om gebouwen heen die nog wel verticaal gebruikt worden. Door dit te doen, kunnen we elke vierkante meter in de stad nieuw leven in blazen en geven we verwaarloosde ruimtes nieuwe betekenis. De ‘passagiers’ zullen de stad voor eeuwig jong houden!

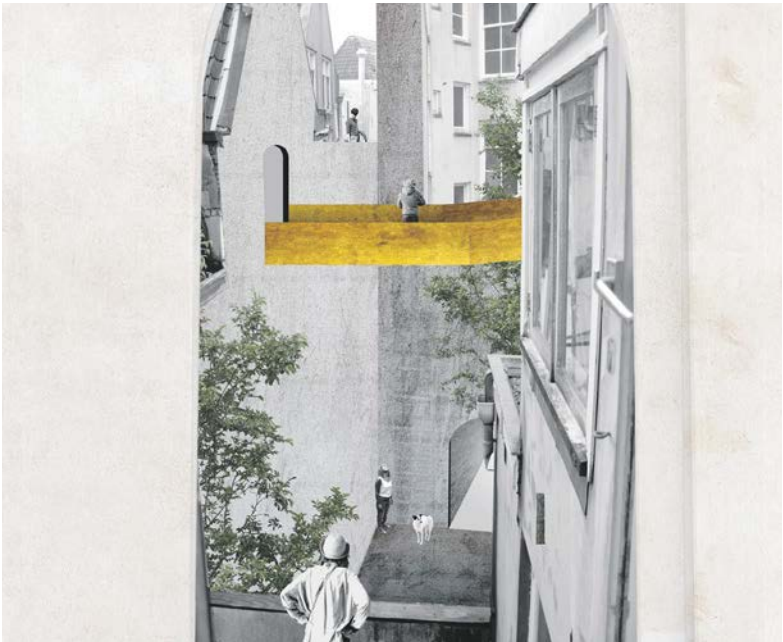

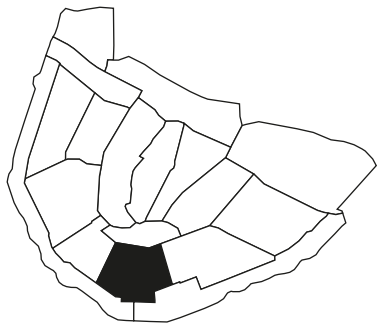
Ontwerpinterventie

De toegang tot het eerste nieuwe short-stay gebouw zal in het midden van het Muntplein zijn. Deze snackbar zal worden getransformeerd tot een ruime entree naar de bovenverdiepingen: een iconische toegang en makkelijk te vinden. Vanaf de entree loop je naar de tweede verdieping en passeer je een opeenvolging van unieke gebouwen. Door ruime en lichte ruimtes te creëren, moeten sommige verdiepingen worden verwijderd terwijl andere verdiepingen worden getransformeerd tot atria. De constructies aan de binnenkant van de gebouwen onthullen delen van het Amsterdamse leven van meer dan honderd jaar geleden, oude constructies en behang zullen in het ontwerp geïntegreerd worden. Er zijn slaapzalen en privé-kamers aan de achterkant van het gebouw, waar er geen lawaai van de straat is. Elke serie gebouwen zal worden verbonden met de open ruimtes in het blok. Deze verborgen achter ruimtes zullen worden getransformeerd tot mooie binnenplaatsen die in verband staan met de nieuwe functies.

Langetermijn strategie

Niet alle verdiepingen staan leeg, dus we zullen beginnen met een paar gebouwen. Wanneer andere gebouwen met verloop van tijd leeg komen te staan, zullen ze onderdeel worden van de nieuwe bovenverdieping constructie. Na twintig jaar zal het hele blok weer in gebruik zijn, met een interessante mix van short-stay faciliteiten voor toeristen, studenten en andere ‘passagiers’ van de stad.

De Reguliersgracht is onderdeel van de vierde uitleg van Amsterdam. Het was aanvankelijk de bedoeling dat de gracht zou doorlopen tot de Amstel. De gracht is genoemd naar het Reguliersklooster, dat van 1394 tot 1532 buiten de Regulierspoort stond, ongeveer op de plaats waar nu de Utrechtsestraat en de Keizersgracht elkaar kruisen. De bruggen over deze gracht zijn in een rechte lijn gebouwd, waardoor deze ook als eenheid worden ervaren: de zeven bruggen.

ATELIER 15
Kim Krijger
Jakub Jekiel
Lieke de Jong
Rosa Jonkman
James Heus
Ginevra Indiana Melazzi
Wellae el Rowidi
Martijn Beemsterboer
Kim Krijger
Laurence de Kort
Daan Jansen

Relaxing the landscape

Het regent hard in Amsterdam. In korte tijd staan de straten onder water omdat de gemalen van Amsterdam de druk van het opkomende water niet meer aankunnen. In de toekomst zal dit steeds vaker gebeuren door de steeds grotere hoeveelheid regenval en de stijging van het waterpeil door klimaatverandering.

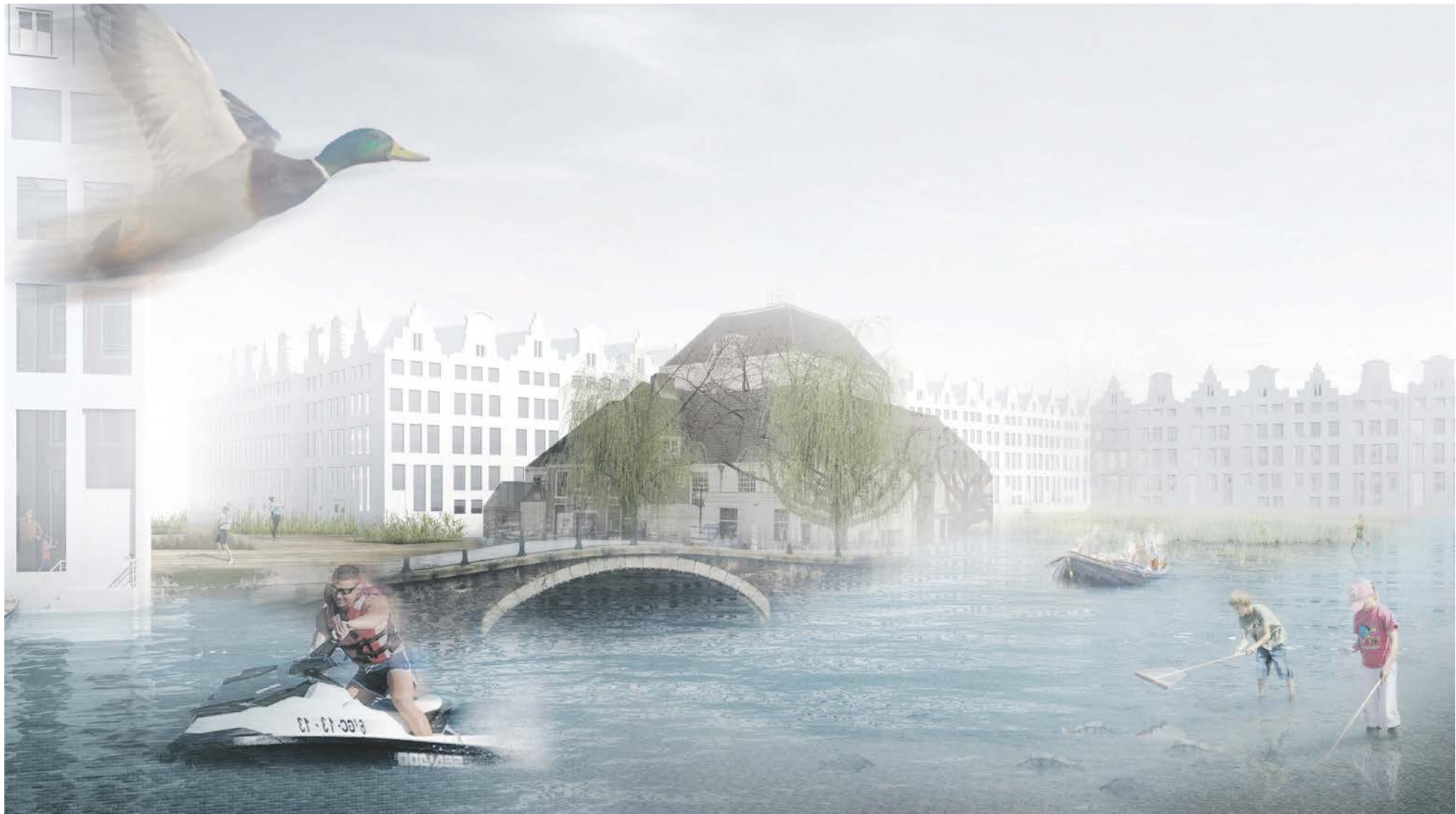
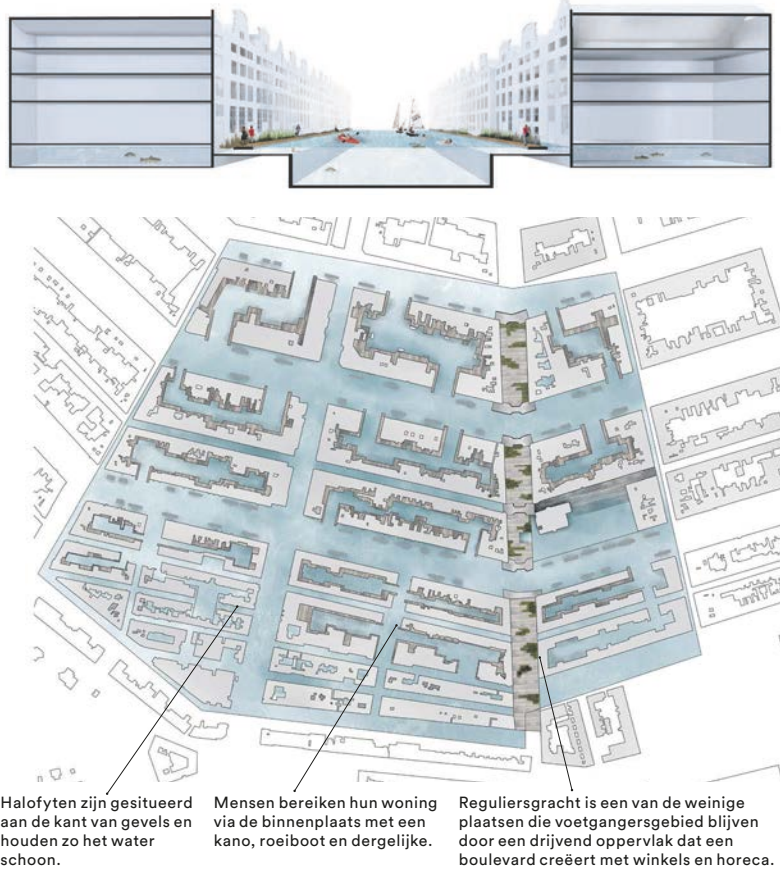
De gemalen houden niet alleen de stad droog, het hele Nederlandse landschap wordt door deze gemalen beheerst. Wat als we het landschap loslaten, het water toelaten, het water aan de stad aanpassen en hybride steden creëren met behulp van klimaat en natuur.

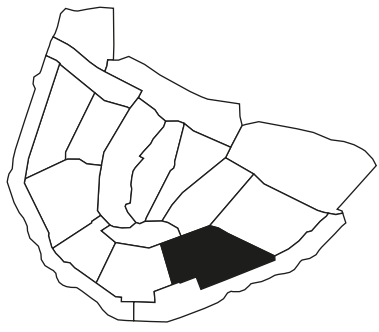
Door te stoppen met het wegpompen van het water zullen alle straten onder water komen te staan, en zullen we wel moeten omgaan met het variërende waterpeil gedurende de seizoenen. Dit schept nieuwe dimensies en mogelijkheden voor de stad en zal het bestaande onveranderlijke karakter van de grachten-gordel doen ontspannen. Door dit te doen refereren we aan de geschiedenis van de stad en maken we opnieuw gebruik van de watersystemen. Recreatie, transport, dagelijks leven; alles is uitvoerbaar op het water. De dynamiek van de stad zal verschuiven en veranderen met de seizoenen. In plaats van het te beheersen, het los te laten en de situatie van het klimaat te respecteren.

Mensen zullen hun woningen hoofdzakelijk betreden vanuit de binnenplaats met de kano, roeiboot of iets dergelijks. De binnenplaatsen zullen semi-private havens en vrijetijdsruimtes zijn van de buurt. De entrees naar deze binnenplaatsen zullen toegangsgebouwen hebben die zullen functioneren als buurt-centra met openbare faciliteiten. De voordeuren, die op de eerste verdieping beginnen, zullen worden gebruikt voor formele bezoeken.

Zoutplanten aan de gevelkant zullen het water schoonhouden en zuurstof voor de viskwekerijen verzorgen, en er zullen fotobioreactoren voor algen worden aangebracht in de kelders. Algenbrandstof zal hoofdzakelijk worden gebruikt voor openbaar vervoer. Omdat het waterpeil varieert tijdens de seizoenen, zal de toegankelijkheid van de wegen continu veranderen. Deze specifieke waterwegen zullen worden voorzien van drijvende vloeren, die lopen gedurende het hele jaar mogelijk maken.

De Reguliersgracht is een van de weinige plekken die een voetgangersgebied zullen blijven door een drijvend oppervlak dat een boulevard met winkels en bars zal vormen. De zoutplanten die in het boulevard geïntegreerd zijn zullen als water-filters functioneren en biodiversiteit aantrekken naar de stad.

De Weesperbuurt was tot in de Tweede Wereldoorlog een onderdeel van de Jodenbuurt. Een groot deel van de bewoners werd gedeporteerd en vermoord. Na de oorlog werd een deel van de bebouwing gesloopt voor het verbreden van de Weesperstraat. De Diamantbeurs en de gebouwen van Joodse instellingen als De Joodse Invalide kregen een andere functie. Veel gebouwen van de Universiteit van Amsterdam staan rond de Roetersstraat en de Nieuwe Achtergracht. Dit gebied staat bekend als het Roeterseiland.

ATELIER 16
Daan van Mousch
Adan Çardak
Nyasha Harper
Yasmin Martignago
Hester Koelman
Thom Knubben
Simon Wijrdeman
Maria Ataeva
Alvaro Laanen Baca
Olga Chulkova

Upgrid

Terwijl de populatie van Amsterdam explosief blijft groeien, wordt de behoefte aan huisvesting binnen de stad steeds urgenter. Als de stad in die vraag wil voorzien, zullen 270.000 extra woningen moeten worden gebouwd in de stad voor 2040. Hoe moeten we ons het Amsterdam van de toekomst voorstellen? Een stad die zich in alle richtingen uitbreidt of een drukke stad die te vol is gebouwd? Upgrid biedt een radicale oplossing die het laatste vermijdt door middel van een verhoogd huisvestingsnetwerk boven de bestaande stedelijke structuur.

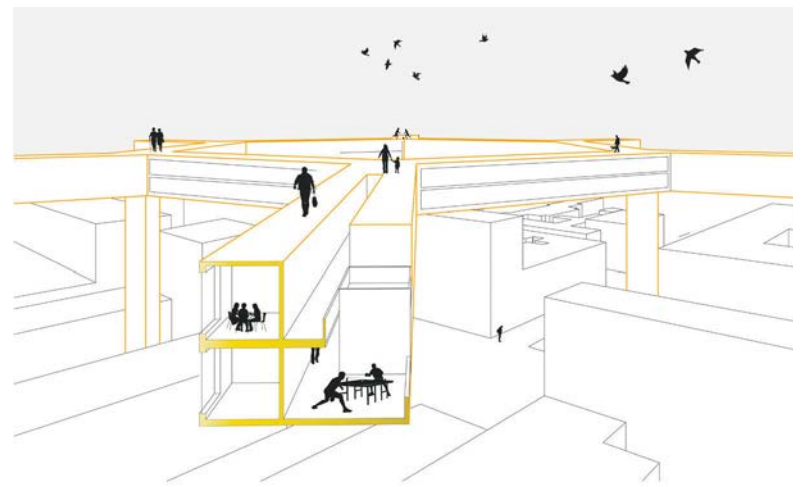
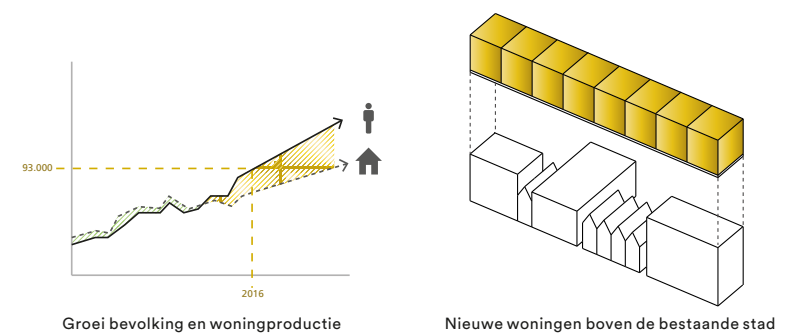
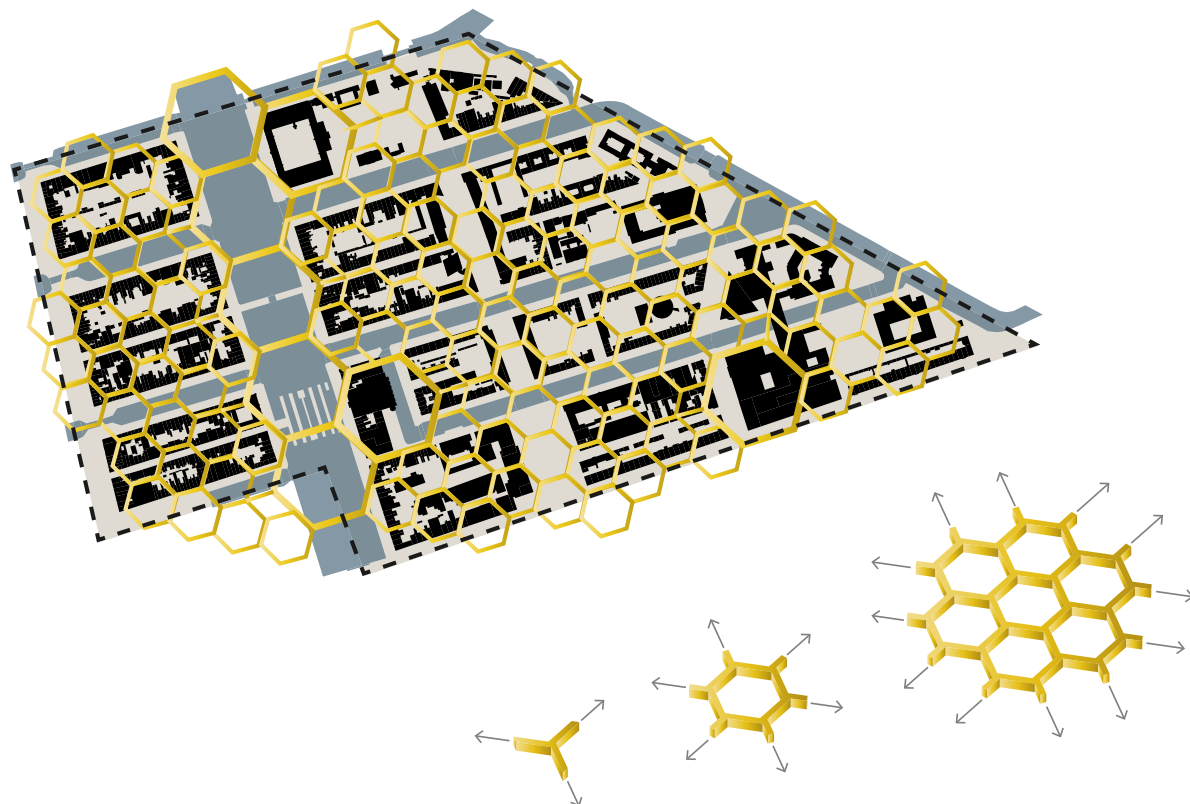
Door de woninglaag naar boven te verplaatsen, kunnen we het aantal woningen dat mogelijk is op de begane grond meer dan verviervoudigen. Om dit mogelijk te maken, gebruikt Upgrid een efficiënt honingraatsysteem waarin de woningen direct in de structuur zijn geïntegreerd. Het anticipeert niet alleen op toekomstige uitbreiding over de gehele stad, maar ook verticaal. Als de vraag naar huisvesting blijft stijgen, kunnen extra lagen aan de structuur worden toegevoegd.

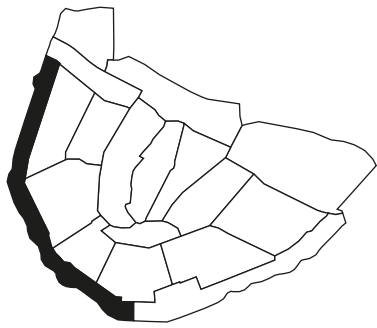
Ook al heeft de stad nu twee lagen, de oude en nieuwe stad blijven één. Boven belangrijke en emblematische delen van de bestaande stad zal het raster groter worden om de status te

benadrukken. In de Weesperbuurt, studievoorbeld voor Upgrid, zijn de Hermitage en de Amstel uitgelicht met grotere ringen die het belang van de rivier voor de stad benadrukken. De keuze om het gebruik van dit verhoogde niveau voor woningen te limiteren schept ook een verband met de bestaande stad eronder. De twee werelden zijn verbonden en worden dagelijks gebruikt.

Door het groeiend aantal onderwijsvoorzieningen in de Weesperbuurt, is het huisvesten van de studenten in de buurt van hun scholen het belangrijkste aandachtspunt van Upgrid. De geïntegreerde woningen die Upgrid voorstelt kunnen echter verschillende typologieën huisvesten, aangepast voor gezinnen, klein en groot, maar ook alleenstaande mensen, ouderen en anderen.

Als we mensen van de woningen willen voorzien die zij nodig hebben en shade, door overbevolking en een gebrek aan onbebouwde ruimtes, aan een stad waar we van houden willen vermijden, dan is er slechts één haalbare oplossing: het is tijd voor Upgrid.

In de 17e eeuw groeide de stad razendsnel. Rond de nieuwe grachtengordel werd een (verdedigings)stelsel van 26 bolwerken aangelegd langs de Singelgracht. De omwalling had bij voltooiing een lengte van zo'n acht kilometer, en telde naast 26 bolwerken ook acht stadspoorten. In andere Nederlandse steden veranderde men de voormalige vestingwallen in lommerrijke parken in Engelse landschapsstijl. In Amsterdam diende het gebied slechts tijdelijk als 'aangename verpozing'. Verkoop van de grond bracht geld in het laatje van de verarmde stad. De Schans kreeg allerlei bestemmingen en bebouwingen, zonder dat sprake was van een samenhangend plan.

ATELIER 17
Sebastiaan van Heusden
Chrysafenia Lagouda
Robert Younger
Heleen Bults
Marilu de Bies
Hoeshmand Mahmood
Florian Fakkert
Leo Taylor
Thomas Wolfs

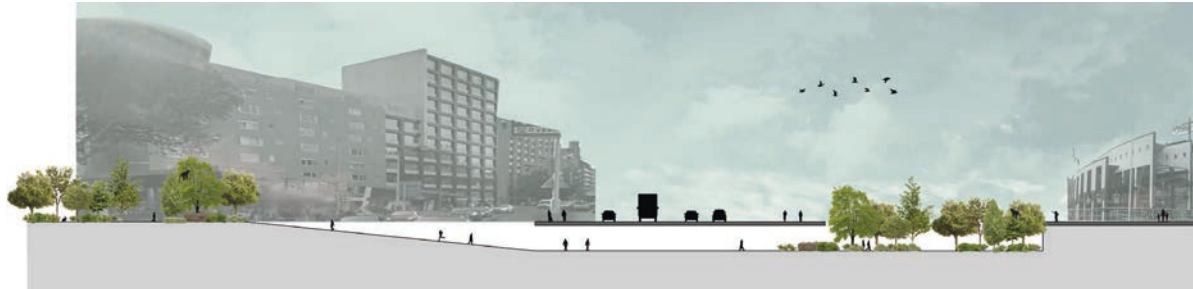
Weaving with nature

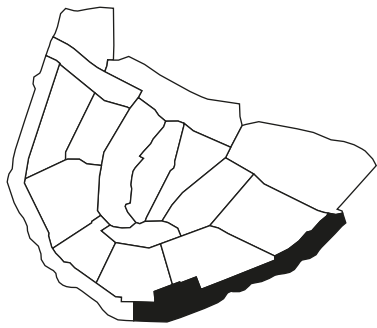
Het westelijke deel van de Singelgracht doet momenteel dienst als een scheidingslijn tussen centraal en westelijk Amsterdam – dit wordt benadrukt door een serie onsamenvhangende ruimtes – alsook een ringweg van een logistieke infrastructuur. Het concept *Weaving with nature* stelt voor een groene promenade aan te leggen langs het westelijke deel van de Singelgracht, door de gracht te dempen en het te herbestemmen als openbare ruimte. Deze ingreep zal het gebied zijn identiteit teruggeven door een serie van voormalige onsamenvhangende ruimtes met elkaar te verbinden, maar ook door te functioneren als een hechting in het genezende litteken in stedelijke weefsel van Amsterdam.

De groene gordel zal delen van cultureel en recreatief belang met elkaar verbinden, van het Rijksmuseum tot het Westerpark. Het zal functioneren als een wandelgang voor zowel menselijke als ecologische beweging, en tegelijkertijd is het een plek voor de plaatselijke bewoners om aan de stress van het stedelijke leven te ontsnappen.

Onze visie van Amsterdam is dat waar park, ruimte en groen beter verweven zijn met het stedelijk weefsel; waar de hectiek en vervuiling van auto's, trams en bussen minder belang krijgen, en ruimte gecreëerd wordt voor een voetgangervriendelijker, een ecologisch en meer inclusieve omgeving ontstaat.

Als eerste van de drie stadia geeft de borduursteeek een grensverleggend voorbeeld van een mogelijke manier waarop Amsterdam deze visie waar kan maken, door belangrijke parkruimte in het westelijke deel van de binnenstad te integreren. Als deel van de herbestemde infrastructuur baant het steekpatroon de weg voor een nieuwe vorm van stedelijk metabolisme, waar verspilling of inefficiëntie een hulpbron wordt. Deze basisbeginselen zijn de eerste stappen in het creëren van een beter geïntegreerd en relevant Amsterdam, en spelen een fundamentele rol in het eeuwig jong houden van Amsterdam.

In 1674 begon de stad met het aanleggen van fortificaties rondom de vierde en verreweg grootste stadsuitbreiding. Het ondersteunen van de zware wal op de slappe ondergrond door middel van heipalen en damwanden zorgde voor veel extra werk. Er werden kilometers damwand gemetseld, grachten uitgegraven, bruggen en sluisen gebouwd. De vestingwerken bestonden uit totaal 26 bolwerken. In de flanken waren kazematten of geschutkelders waarin kanonnen stonden en munitie werd ondergebracht. Bovenop de meeste bolwerken stonden molens. In een van die molens is tegenwoordig brouwerij 't IJ gevestigd. Bekende gebouwen langs de Singelgracht zijn het voormalige Paleis voor Volksvlijt en thans De Nederlandsche Bank.

ATELIER 18
Nina Kater
Aris Stefani
Susheela Sankaram
Mariá Rúbia Martelletti
Wouter van der Velpen
Ivo Clason
Koen Hezemans
Mariya Protsyk
Berry Koevoets

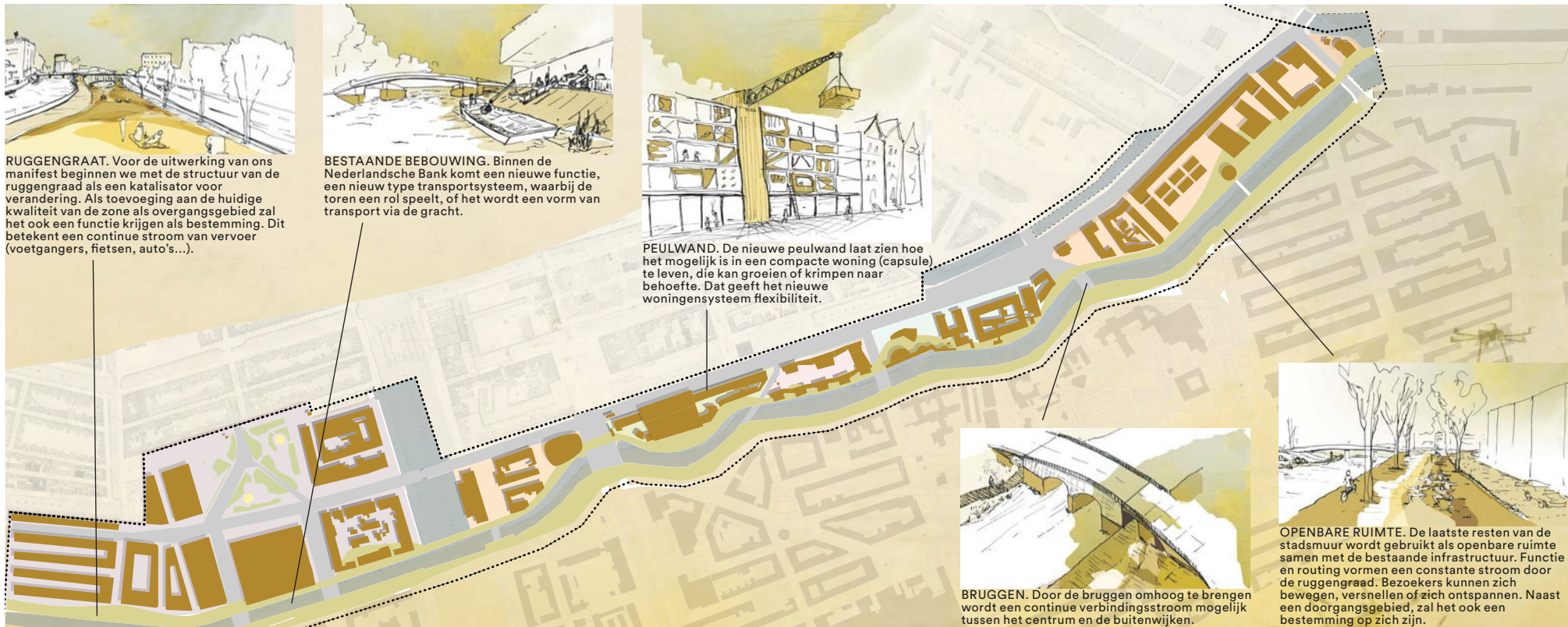
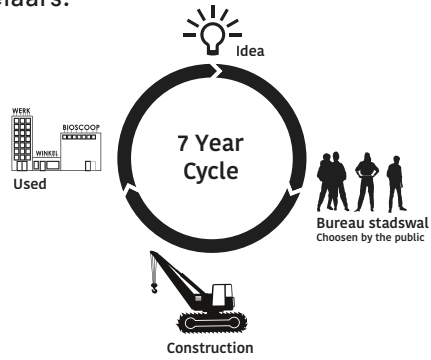
Protopolis

Amsterdam is een slachtoffer aan het worden van zijn eigen succes. Terwijl een groeiend aantal mensen de grachten, musea en winkels bezoeken, stijgen de prijzen en wordt er een cultuur gecreëerd die alleen een specifiek soort stadsbewoner bedient. Ondertussen heeft de goedbedoelde beschermde status van UNESCO, die in 2010 aan de binnenstad werd gegeven, het stedelijke weefsel van een botoxbehandeling voorzien. Het stedelijke weefsel is verlamd, als de gezichtsspieren van een ouder wordende filmster, in een positie die onze maatschappij als schoonheid heeft bestempeld. Dit verlamt ook ons, de inwoners van de Amsterdamse binnenstad, en zijn we niet in staat ons aan de toekomst aan te passen.

Onze locatie wordt gekenmerkt door de oostelijke stadswal, de hoeksteen die het Amsterdamse historische centrum completeerde, en die op paradoxale wijze zijn functie verloor toen de muur niet lang daarna weer werd afgebroken. Een overgebleven ruimte – een ‘non-space’ die nog steeds unieke ruimtelijke kwaliteiten heeft – is het resultaat. De verloren functie, de locatie precies op de grens van het gebied met de beschermde status van UNESCO en de nog steeds bestaande structuur van het Singel, inspireerde ons om hier een nieuw gebied te voor te stellen, een gebied dat

zich mag aanpassen, veranderen, overleven en gedijen. Ons voorstel voor de Stadswal is een openbare ingreep. De overgebleven structuur van de Stadswal wordt gebruikt als een doorlopende openbare ruimte langs de overgebleven infrastructuur die dienst doet als de ruggengraat van het project. Deze lineaire strook verbindt en verenigt de verschillende experimentele zones.

De experimentele zones bieden de mogelijkheid tot het ontwikkelen en testen van oplossingen voor onze huidige behoeften. Om te verzekeren dat de experimentele zones een plek van constante vernieuwing zullen blijven, hebben wij een manifest gemaakt als richtlijn voor toekomstige stadsontwikkelaars.

MANIFEST Interventie

- Ontwerpers kunnen iedere 7 jaar een project voorleggen
- Veranderingen aan bestaande projecten worden onderworpen aan een openbare verkiezing iedere 7 jaar
- Het publiek verkiest iedere 7 jaar een nieuwe firma
- Alle projecten krijgen toestemming van de firma
- Ingezonden projecten zitten niet vast aan de restricties

- wat betreft bouwstijl en/of functie
- Verspilling is niet toegestaan;
- Energie moet worden opgewekt door jou; het gebied is niet aangesloten op het net
- Individuele winst moet worden afgewogen tegen gemeenschappelijk voordeel
- Deze regels kunnen na 7 jaar worden veranderd

English translation

Freedom feels like ...

Volksvlijt 2056 is about the economic future of Greater Amsterdam. Volksvlijt is a platform that wants to mediate. Just like the *Vereniging voor Volksvlijt* founded by the visionary Samuel Sarpanti in the 19th century, Volksvlijt 2056 wants to mediate between as many people as possible in the city – in this case citizens, companies and governments – living and working in the Amsterdam Metropolitan Area. It wants to reach all those people and actively involve them in the future of their own city, set them thinking, provoke a response and above all: inspire. That is only possible if the platform is positive, seductive and optimistic. Humour is allowed, but seriousness is far from forbidden – even though Volksvlijt remains a game, a serious game. Volksvlijt takes the form of an exhibition, consisting of 12 installations. *Forever Young* by the Amsterdam Academy of Architecture forms one of the installations. Over the course of 12 weeks, *Amsterdammers* (citizens of Amsterdam) in the public library on the Oosterdok will openly dream about the future of their city. Their passive dreams will mark the beginning of an active inner world of ideas, plans and firm intentions. Initiative will arise where those ideas are shared and come together. The more accurately this happens, the more effective Volksvlijt will be. That is how an economy grows: new work that is formed from the bottom up. Artists are essential for such a game of collective economy creation. Not that they can predict the future, but they can deal well with uncertainty. And they can conjure up something new out of nothing. Artists know exactly how to set people thinking, inspiring and mobilising them. They give their creative quest a physical form in appealing installations that reveal something from an unknown future. The more those installations encourage action and new ideas, the more successful they are. Every human is potentially creative. It is the task of artists to tap that creativity in others. It is, therefore, a misconception to think that art and economics are separate worlds, just like it is a fallacy to equate economics with earning money. There is nothing wrong with earning money, but economics is about something else entirely: cooperation, improving our lives, making our environment beautiful, developing a common culture. This way of making economy makes you feel free. Everyone that takes part will experience what freedom feels like in reality. Freedom feels like how you felt as a child: brimming with imagination, like everything is possible, like the world is at your feet. Forever Young!

Zef Hemel, Professor of Urban and Regional Planning (Wibaut Chair), University of Amsterdam

Forever Young Designing the continuous innovation of the city centre of Amsterdam

Jarrik Ouburg:

The Amsterdam Academy of Architecture is a school for designers, by designers. Young talented students are trained to be architects, urban designers or landscape architects by well-known and successful designers. The city of Amsterdam often serves as the 'laboratory' in the Academy. Amsterdam was also the key focus during the Winter School 2016, in which all the students collaborate on one assignment. In total, 180 architecture, landscape architecture and urban design students from all over the world throw themselves wholeheartedly into answering the question of how the old historic city can continue to adapt in order to play a significant role for current and future generations: Forever Young.

A cold start
The Winter School entitled *Forever Young* begins with lectures on a winter evening in the *Oude Kerk* (Old Church), the oldest surviving building in Amsterdam. We were warned in advance that it would be colder in the church than outside. It can freeze inside. We find ourselves in the heart of Amsterdam, albeit a heart that we need to warm ourselves up.

It's not too bad when entering; the cold. However, the church has difficulty moulding itself as a place for lectures in our modern era, with a beamer and a screen. It quickly turns out that the *Oude Kerk* is a place for the spoken word, and less so for images. And if there is one image that sticks in one's memory from the evening, then that is the image of the church itself, as background that always remains in the foreground. A big, friendly giant.

Jacqueline Grandjean, director of the *Oude Kerk*, welcomes everyone. She ensures that the technical department dim the light in the church and 'turn on' the works of Germaine Kruijp. Suddenly out of nowhere, a thin marble column becomes visible in the dark church. A sculpture of light, entitled *Column Untitled*, stretches from the floor to the wooden roof. Or the other way round. A new line is drawn in the space. The tone is set. This new addition should never be lost. Not only in one's memory, but also in reality. The optimism and belief that the present can be as holy or even holier than the past is made beautifully clear.

This is also precisely the reason why we start the Winter School at this place. The idea for the Winter School *Forever Young* arose on the roof of the church six months ago. Or actually in the garden of this church. *The Garden Which is the Nearest to God* was a work by Taturu Atzu from the summer of 2015 at the *Oude Kerk*. He had made a snow-white plateau on top of the roof of the church, with a small white house on that plateau. This white house enclosed a weather vane, which thus became part of the interior of the house. The vane had found a perfect spot on the coffee table and appeared to enrich the remaining Ikea furniture there as a vintage object. The power of the work lay not so much in the beautiful view that could be seen from the 'garden' or the quality of the abstract space that the artist had created on the roof. The power lay in the weathervane. The weathervane that had already stood at the same place for centuries and was never seen. Now everyone saw the vane like it had always been there, but in a completely different way. Atzu had given a context to this crown of the building. The new context made the vane immediately functionless. It is difficult to indicate the wind direction in an interior. But due to the new context, the form and beauty of the vane became clear: an angel that was blowing on a trumpet. *Any way the wind blows*.

‘Creating context’ is the overarching theme in the Architecture department at the Academy of Architecture. Atzu makes the essence of that clear. It is not the first time that the fine arts have outstripped architecture.

Then publicist Fred Feddes has his say. In connection with the risk of freezing among the students, he was asked to keep his story, about 1000 years of Amsterdam, short. An impossible task and fortunately he does not stick to this. The clever thoughts about Feddes' story is that he manages to break up a time span of 1000 years into five periods that are characteristic for the spatial history of the city. The first period from 1000 to 1600 is that of a free expansion of the city. The second period from 1600 to 1850 deals with the glory years within the city boundary.

From 1850 to 1900, it is about the disorder in the city. Whereupon, we immediately enter into a period of making plans and executing them from 1900 to 1970. The last period is that from 1970: ‘Your order is not our order’, in which the citizens revolt against the building of the metro and other large infrastructural interventions and ultimately manage to stop the demolition hammers. A crystal-clear and inspired story in which the same question keeps coming back: whose city is it? And, who is the city for? A distinctive feature of Amsterdam is that it always remains the city by us and for us.

In the context of history, we can also therefore question if we are now slowly entering a new period. The demolition hammers have been put down, as UNESCO has protected a large part of the city. The pretty picture of the city appears to have become more important than the function that the city centre has for Amsterdam as a whole.

The following speaker of the evening is Michiel van Iersel from Non-fiction, an office for cultural innovation. He takes us on a journey across the world. He is studying cities, heritage and decline for the research platform *Failed Architecture*. He talks about Athens and the Parthenon, which is being restored to its original state little by little. About the National Museum of Beirut, where a layer of concrete was poured over the mosaic floor during the Lebanese Civil War. This would normally be the wrong sequence in the building process, but in this case it was a method of protecting the floor.

The story about the drawings of the Aborigines makes a big impression. Year upon year, generation upon generation, these drawings are painted over. As a result, the stories of the drawings and the technique for making the drawings are kept alive. That is until recently. Now the drawings are a national treasure and the current generations are no longer allowed to draw over them, and the Aborigines are employed as attendants to tell something about a living tradition that has now become heritage. The process of making has died and what remains is an increasingly vaguer memory of the past.

The link to Amsterdam is easily made. The objective of the Winter School is to prevent a future generation walking through Amsterdam and showing tourists how beautiful the protected city from the past is. We must show them the vibrant city of today, upon which each generation adds a new layer.

With the final speaker, we dive into a place where we find ourselves at that moment: the *Oude Kerk*. Afaina de Jong has conducted research into the *Oude Kerk* and made an exhibition about that. In the meanwhile, it has become pretty cold and the hip flasks with spirits come out. Afaina herself is enviably dressed in a ski suit, winter boots and a large hat. Prepared for the worst. Her story demonstrates the rich history of the building. But even more important is the history of the *Oude Kerk* as a place in the city. A covered public space in which there have already been activities for centuries and which is continuously built upon. We see, in a very detailed and extremely beautifully depicted way, how the floor plan of the church has changed over the years. The floor plan starts to breathe, in and out, becoming larger then smaller. Exactly as the city should also be able to do. Otherwise it suffocates.

After the final speaker has spoken her words, I look at a frozen group of 180 students. Huddled closely together. The Winter School has begun.

‘Everything must change, so that everything can remain the same’

For the exhibition Volksvlijt 2056, which the results of the Winter School *Forever Young* form part of, the Amsterdam Metropolitan Area (AMA) is divided into different subareas, each with its own character and role within the region, such as: Velsen (Steel), Hilversum (Media), Schiphol (Logistics), Westpoort (Port) or Zaandam (Food). Of course, one of the AMA subareas is the city centre of Amsterdam, the part of the city within the Singelgracht.

During three workshops in the Amsterdam Public Library (*Openbare Bibliotheek Amsterdam*, OBA), Jarrik Ouburg (head of Architecture at the Academy of Architecture and founder of the architectural firm OJO) entered into discussion with residents, administrators, knowledge institutions and companies in order to collectively reflect on the innovative power and the future of the city centre of Amsterdam.

The results of these discussions formed the basis for the Winter School 2016, in which all students of the Academy of Architecture participated for two weeks. The ultimate word, thought and action were given to a new generation who will take care of the city. In total, 180 architecture, landscape architecture and urban design students from all over the world throw themselves wholeheartedly into answering the question of how the old historic city can continue to adapt in order to play a significant role for current and future generations: Forever Young.

Navel
You could ask yourself if it is not more socially relevant to consider the future of the Nieuw-West (New West) or Zuidoost (South-East) districts of Amsterdam, instead of always looking at the city centre. Is this not a form of navel-gazing? However, just like the umbilical cord is the lifeline between mother and child for nine months and essential to the first growth, the historic city centre is also indispensable to the creation of each city. After cutting the umbilical cord, nothing remains but a scar; the navel, a shadow of its original function. Can we also prevent this from becoming the future scenario for the historic city centre? Or is that actually not so bad?

During the discussions and meetings which were held in the context of Volksvlijt 2056, prior to the Winter School, the central question was therefore: ‘what is the role of the historic city centre now, and in the future, for the body of the Amsterdam Metropolitan Area as a whole?’ It became quickly apparent that the historic city centre is no scar, but still the main focus in our reflection about the city. This is not about the physical city, which is photogenically portrayed on websites for tourists, with its beautiful canals and buildings, and UNESCO world heritage status. But it is about what the city actually stands for. The inclusive city. For everyone, of everyone. For the poor and the rich. For yuppie and family. For young and old. A place to work and to live. For entertainment and advancement. A place for amazement. A place for friction. A place for encounters. And a place that inspires.

Just like the navel in the drawing by Leonardo da Vinci of the Vitruvian Man occupies a central place, the city centre still occupies a central place in the corpus of the metropolitan region. Not a scar of an expired physical function, but actually an entity that surpasses its physical appearance. The soul of a city.

From generation to generation

Each generation of residents and users of Amsterdam leaves their own mark on the city. The generation of the 1970s and 1980s saved the city from physical decline on the one hand, and the demolition hammer on the other hand. In the 1990s and the first decade of the new century, Amsterdam citizens helped the city to grow and flourish. Many people currently think that the popularity of the city centre has reached its zenith. They are beginning to complain: the centre of the city is too full of people and traffic. Its development is ‘frozen’ and it is treated as if it is a museum piece. It has become a theatre of loud entertainment and is too much the habitat of the fortunate happy few.

At the same time, a young generation actually sees the opportunities, instead of the negative sides. They are using the city in a new way. They are sharing existing spaces, thus adding an extra layer of use, exploitation and programming. They are using different (virtual) spaces to meet and exchange knowledge. They are discovering hidden places in an unexpected way and they are reusing existing buildings and structures. They celebrate moments of stillness and slowing down, flora and fauna - elements that appear impossible in the busy city centre, but which are indeed present.

This new generation transforms undesirable developments into welcome additions. Amsterdam can remain forever young if a new generation is given sufficient space to interpret and use the existing space anew.

During the Winter School 2016, we give the new generation free rein. Students of the Academy of Architecture design and research spatial possibilities to adapt and innovate the city centre of Amsterdam, so that it can remain significant for current and future generations. To quote the writer Giuseppe Tomasi di Lampedusa: ‘Everything must change, so that everything can remain the same’.

Eighteen Studios

The Winter School took place from 18 to 29 January and was organised as a competition in which students work together on one design in studios of no more than 10 students. In total, 18 studios took part in the competition. Each studio was composed in an interdisciplinary way, consisting of Architecture, Urbanism and Landscape Architecture students from the first, second and third years. These students formed, as it were, one design office during the Winter School.

The city centre of Amsterdam was divided into 18 puzzle pieces with the assistance of Fred Feddes. Each piece was carefully cut out and contained unique qualities and, thus, potential for a spatial intervention. Each studio concentrated on one part of the city centre and projected their future vision on it. All 18 puzzle pieces came together in a joint scale model and thus jointly formed a future vision for the Amsterdam city centre.

(*This chapter was written with the assistance of Marieke Berkers)

Glue, sweat and spray paint

Students at the Academy combine work at an architectural firm during the day, with study at the Academy in the evening. You would think that, because of this, it is a part-time study programme, but in reality it is a double full-time study programme. That which the students learn at the firms, they introduce to their own work and vice versa.

You can study architecture, landscape architecture and urbanism at the Academy. As a result of this, collaborating is an extra source of enrichment. Different disciplines and different scales complement each other. In addition, the teams are not only mixed in terms of discipline, but also in terms of academic year. The experience of a senior student is combined with the youthful ambition of a first-year student.

A 12-day workshop actually means, therefore, eight evenings and four full days, of which one evening and one day is ‘lost’ to the starting evening and the day of the final presentation. The Winter School is a real pressure cooker; a pressure cooker that you can smell at a certain moment. When you lock up a team of 10 students in a room to make one plan with drawings, photos, stories and scale models, a scent of glue, sweat and spray paint lingers: *L’eau d’Académie*.

The teams were supported by various supervisors. The supervisors all had a different background and they provided extra input and motivation to the students as a result of their specific knowledge and experience. They worked in pairs and served, as it were, as the catalyst for the teams.

Ronald Janssen and Ivar van der Zwan are going to set up the *Hidden Amsterdam Festival*, in which they look at the spatial opportunities in front of, between and behind the existing buildings in the historic city centre.

Ricky Rijkenberg and Anne Dessing both graduated from the Academy with plans in which buildings are painstakingly added to the existing situation, as a result of which they are given a new impulse.

Marthijn Pool and Willem van Es have made plans for the 9 *Stegen* (9 Alleysways), in which the alleyways between the Nes and the Rokin are upgraded with extra programmes, thus perhaps gaining the same allure as the 9 *Straatjes* (9 Streets) neighbourhood.

In their publication *The Flexible City*, Tom Bergevoet and Maarten van Tuijl have carried out studies into transformation assignments on all scale levels and on a European level.

Mark Minkjan and Arna Mackic combine a critical eye with a proactive design approach. They approach the city more from a sociocultural perspective than from an architectural perspective.

Donna van Millegen Bielke and Steven Broekhof examine the phenomenon of tourism in the city and its impact on the buildings and the residents.

In addition to the ‘glasses’ of the supervisors through which the students could look at the historic city centre, they were also visited by various consultants. These consultants visited the students and either gave a quick recommendation or asked the right question. Consultants from all ranks of the cultural community who ask questions and give answers: Floris Alkemade, Pieter Bannenbergh, Marieke Berkers, Maurice Bogaert, Felix Claus, Zef Hemel, Hein van Lieshout, Jeroen Lok, Tracy Metz, Aart Oxenaar and Jouke van der Werf.

No lack of input therefore. But what should be done? How should one begin? And where should one finish?

The students at the Winter School turned out to be a true reflection of society. Some of them talk a lot and dominate the discussion. Others withdraw a little and reflect on the correct solution. And others meanwhile simply start working, make scale models, commence drawing etc. Each person may talk of happiness when he or she excels in one of these qualities. It is not often that someone masters two of the three. I have yet to come across someone who unites all three qualities. Collaboration is, therefore, the

motto. Knowing what your own possibilities are is important, but knowledge of your limitations is even more important. Then you know that you need someone else.

The question, of course, remains: should we begin with an idea and adapt that to our location or the other way around? Should we begin on a small scale and translate that to a larger scale level or the other way around? When is it time to talk, to think or to make?

In the pressure cooker of the Winter School, the answer turned out to lie in the interplay between the abstract qualities of the idea and the specific characteristics of the place. The interplay of the small intervention and its impact on the greater whole. The interplay between talking, thinking and doing. Not through each other, but with each other.

The Winter School not only offered insight into how the city might look in the future, but above all how we need to cooperate in the future to obtain this city. By thinking, talking and doing together, we go beyond individual interests and a short-term vision. It is not, therefore, the individual projects, but rather the collective process of the Winter School that shapes the actual contribution to the Volksvlijt 2056 exhibition.

A warm end

The moment that everyone had been waiting for dawned on the Friday morning of the final presentation. Each group had made its part of the model on a scale of 1:750. Small houses, canals, all worked out in the finest detail. The intervention of each team was clear, because it was executed in a golden colour. Golden curves could suddenly be found in the Jordaan neighbourhood.

Model for model, puzzle piece for puzzle piece, the city centre of the future was put together in one large model measuring 5 by 7 metres. *Shock and awe*. Connections could suddenly be seen between the different teams, between the different parts of the city, between the different visions of the future. Diversity immediately turned out to be the quality.

The panels were hung up, with which the smaller models were exhibited. An overview and an insight at the same time. The richness of 12 days of talking, thinking and doing was visible. Exhaustion gave way to pride and satisfaction. Mutual disputes disappeared like snow melting in the sun when witnessing what the studio and what collaboration are capable of.

A jury consisting of Petra Blaisse from the design firm Inside Outside, Berno Strootman from Strootman Landscape Architects, Arjan Klok (head of the Urbanism study programme at the Academy of Architecture), Madeleine Maaskant (director Academy of Architecture) and Jarrik Ouburg assessed the plans. The Winter School was organised as a competition and every competition has a winner. After a quick tour of the plans and drawings, the students presented their work. Eloquent, full of humour and deadly serious. This generation knows how to translate words into deeds. It was then time for deliberation.

Petra Blaisse and Berno Strootman gave their vision on each plan. Strootman was very thorough and showed great attention to detail. Blaisse had a natural feel for theatre. Twelve days of work by a group was reduced by her to the question: ‘*What about shadow?*’ The question was the answer and the group knew exactly why.

The plan *Diaspora* was appreciated for its engagement and political argument. It literally and metaphorically offers a different perspective to the Oosterdokseiland and the city’s history of slavery at that place.

The plan *Stay for a While* breaks up existing buildings around the Rembrandtplein and connects them into one large city block, through which all tourists who currently book via Airbnb are given one address. Solving an urban problem with a spatial problem.

The plan *Storytelling* stands out in a positive way, because it does not see the city as a warehouse for space and belongings, but as a warehouse for stories; stories of people. In their proposal, this warehouse is given the form of a database for storing and monitoring, and a square for telling new stories to each other.

The plan *Welcome Back Darwin!* was appreciated most by the jury. The criticism of the current Plantagebuurt neighbourhood is that the design of Artis zoo and the Hortus Botanicus displays an extremely nature-exclusive vision on how humankind and nature can coexist. Away with the fences of the cows and open the front doors of humans. The climate and the ability to change determine which species thrives best in order to coexist with each other.

The subtitle of the plan directly summarises what the Winter School and Volksvlijt 2056 is all about: ‘Those who adapt will survive’.

1. Labsterdam

Amsterdam is doing very well as a city for start-ups, the ‘city branding’ promoting a flourishing, wealthy environment with excellent facilities. The manufacturing industry, however, is not contributing to this success: a missing link that prevents Amsterdam from being sustainable and less dependent on global resources.

Urban Laboratory
The *Westelijke Eilanden* (Western Islands) could be this missing link in our knowledge economy. This area has the characteristics of the canal belt, while also being completely isolated, making it the perfect base for an urban laboratory. A laboratory for start-up ideas rejuvenating the manufacturing industry in the city.

Local for local
In this laboratory area, smart ideas can be developed for four months to a year. If the idea proves successful, the developers will be given a permanent location inside the canal belt. In this way, new ideas will continue to emerge. In time, Amsterdam will regain a foothold in the local manufacturing industry and therefore become more sustainable.

2.IJland

Amsterdam is booming. Lots of people are attracted to the city because of its lively neighbourhoods. Amsterdam North is becoming part of the downtown area due to the immense gentrification taking place there. A new railway station is being built in Amsterdam North. Together with Sloterdijk, Zuid and Amstel, this station will be part of a strong rail network for both national and international travel. But where does this leave the current Central Station? The new situation finally provides the opportunity to create a key role for the IJ river in Amsterdam. It can regain its former role during the Golden Age as the recreational centre of Amsterdam. A place where you can decompress, empty your mind or simply enjoy the high-tech architectural skyline. The central station will slowly change step-by-step, getting rid of its current infrastructure network. Due to these steps, the connection between the southern downtown area and the IJ will improve greatly. In the monumental building designed by Cuyppers, including its arched roof, a secret garden

will gradually extend towards the IJ, bordering a green, calm and accessible waterfront.

3. Diaspora

DIASPORA [diˈjɒspora] - The dispersion or spread of any people from their original homeland. By inverting the connotation of the word diaspora through an urban intervention, we shed light on the dark side of Amsterdam’s ‘Golden Age’, while bringing together people, stories, skills and goods from around the world.

Our way of exposing the dark side of history and proposing a more inclusive future is to boldly cut through the existing urban tissue of the Oostelijke Eilanden (Eastern Islands), which includes the Marineterrein, Kattenburg, Wittenburg and Oosterburg.

Through this intervention, we firstly shift the historical, morphological orientation of the harbour away from the direction of the Zuiderzee, opening it up towards the different harbours of the world, which were also previously home to colonizers who played a huge part in the global redistribution of wealth and people. Whereas the dispersion of people happened forcefully in those days, we now create the possibility for people to connect freely by creating an improved entrance for the world and for the city of Amsterdam.

Secondly, by cutting through the whole area of the Oostelijke Eilanden, we create a large stretch of open water, with floating remnants of buildings from different time periods. Some of the buildings will function as historical museological structures, while others will serve as meeting points for sailors and visitors. Through this approach, we also diverge from the conventional methods of our profession. While it is common for designers to add physical substance, we now selectively remove historical matter on the different parts of the Oostelijke Eilanden in order to create an arena for human interaction.

Thirdly, the main purpose of this ‘un-designed’ mixture of historical remnants and stripped structures is to create an anarchistic harbour where freedom and exchange will be the common activities connecting locals and global subcultures. Every visitor – sailor or local – will function like the movement of the water. Just like every wave naturally layers new sediment over existing sediment, the continuous arrival and departure of people will bring in and leave behind stories, emotions, skills and objects. This will foster endless new forms of human exchange, which in essence is the nature of a city that is forever young. The ultimate definition of being: Forever Young!

4. Let’s dense

Amsterdam is an ambitious city, but ever since the housing shortage in the late 19th century the city has always been faced with housing problems, such as the housing quality, housing shortages, lack of space and now rising prices, especially in the city centre. It has become impossible for the average person to purchase a house in certain neighbourhoods. New inhabitants are pushed to the outskirts of the city where little to no affinity is felt with the historic city centre.

The city of Amsterdam wants to build 50,000 dwellings before 2040 to house the inevitable new inhabitants. But where will the city build these houses? Why not try to densify the city centre even more, so we can create more affordable housing and give more people a chance to live within the historic centre.

Places such as the Haarlemmerbuurt neighbourhood have proven to be successful parts of the city, so it has become too expensive for the average person to live there. Prices for existing spaces are at least 4,500 euro per square meter and this figure is increasing by 10% each year. There is an urgent need to help young first-time buyers, the poor etc., because these groups cannot afford to live in the centre anymore. However, the city centre would only benefit from them, as they create more diversity and mixed neighbourhoods. We believe the city is for everyone and that every inhabitant, new or old, should have the chance to buy or rent wherever they want within the city.

We are pushing for a new vision and a new Amsterdam. How can we preserve the face of the neighbourhood, while simultaneously growing and creating opportunities for the future?

The beautiful, historic and distinctive character of the inner city should remain, but the capacity of dwellings and services should double or even triple. The typical Amsterdam city block should be modernised without losing its original character: behind the skin there are possibilities to create an entirely new structure and an entirely new collective inner-city block. By preserving the spatial and functional structure of the streets and facades, the urban and cultural heritage characteristics are safeguarded.

Future and old inhabitants need to stand up for a new Amsterdam. A city that remembers its past and preserves it where necessary, but which also embraces modernisation by doubling the density and investing in its structures, so it is prepared for the future to come.

5. Bij ons in de Jordaan

Allow me to introduce Johnny. Johnny lives in the Jordaan. A comfortable 70 square metres in a 135-year old brick house provides him with all the luxury he could have ever wished for. But when he comes back from work, he feels rather lonely in his empty house. There are no neighbours to talk to and closed curtains in every direction. This atmosphere is quite different to what he imagined when he came to live in this neighbourhood, which was once so full of life.

The way Johnny lives in his home is a typical example of how people live in the city centre of Amsterdam. A vast amount of (monumental) dwellings are being used passively. In order to grow, the city is investing in large-scale developments expanding the surface area of Amsterdam, with only a small percentage of redevelopment. These developments spread out further and further, while the centre seems to have come to a complete standstill.

The history and character of the Jordaan displays diversity and fragmentation. Where buildings have fallen apart, new ones have arisen. The unique structure related to the former polder and island-like urban setting superimposes the Jordaan on the inner city. What if the Jordaan could capitalise on this unique position by functioning as a testing ground for the rest of the city, promoting shared living and a better quality of life?

In this proposal, the Jordaan will function as an incubator for integrated redevelopment of the existing built environment. The density will be increased by doubling the amount of inhabitants in the Jordaan. In order to live in the current structure, inhabitants will have to share possession and space. Personal space will decrease, while collective space will increase, thus recreating the community life of Jordaan that has been lost over the last 50 years.

The Jordaan is the perfect testing ground for this strategy. Cafés have historically been

used as living rooms, streets have functioned as extensions of people's houses and public space has been used and shared intensively by inhabitants and visitors. At the same time, new volume has to be added. The Jordaan is currently a densely built-up area and in order to maintain quality of space with enough sun and air, the volume has to be added vertically. Towers that help preserve the diversity, fragmentation and quality of Jordaan life.

6. Below the waist

In the 17th century, Amsterdam expanded. As a result of an economic explosion and new spaces for investment, the canals were extended to the Amstel and new plans were developed to expand the city. The canal ring (*grachtengordel*) was formed and new plot developments were designed within a framework of rigid rules and guidelines. This resulted in urban islands with inner courtyards, an innovative urban typology at that time. The nomination of the canal ring as a UNESCO World Heritage site in 2010 led to strict protection of the area and an increase in land value. Consequently, these historical buildings have become offices and homes with limited space for leisure. It is an open-air museum, frozen in time, FOREVER OLD.

Our proposal is to create relationships below the surface, to explore undiscovered land while keeping the aesthetics of this monumental part of Amsterdam. New space and lowered courtyards are combined with a natural environment and a high quality of living. This residual space will quickly fill up with new residents, commercial functions, bars and restaurants. Soon a new world will thrive, creating opportunities for housing, economic growth and a dynamic extension of the vibrant city centre. Amsterdam will remain FOREVER YOUNG.

7. Silicon Alleys

The Kalverstraat is the street of large warehouses, luxury shops, of appointments and meetings. It is a street with two faces. The daytime face is that of a busy shopping street, of the well-stocked window displays of clothes shops, perfumeries and fashion stores. You have to look higher for the evening face or, if you will, that of the early mornings. Because anyone who has ever looked upwards in the Kalverstraat knows that the uppermost rooms are empty in many places, while the lower floors have been converted into shops, glistening with chrome steel and shining with exotic types of wood). Source: *Amsterdam van A tot Z* (1966).

The Nieuwzijde is the schizophrenic urban heart of Amsterdam. It's century-old heritage is highly commercially programmed. During the day it is very crowded, but after shopping hours the area becomes deserted. You could call these streets a successful tourist trap: money is spent here. But this success has a downside: urban life is one-dimensional. Shopkeepers have taken out the ground floor stairs of their shops to maximise the floor space, as they are profitable enough. Approximately 43% of the spaces in this area are neglected. We identified another type of non-functional space: a number of alleys that are not only narrow but abandoned and, therefore, unused.

The key to create multidimensional urban life in this schizophrenic area is to use the alleys as entrances to the unused spaces, thus creating a more heterogeneous urban life.

8. Roofscape

Problem statement

The Oudezijde, the medieval part and origin of the city of Amsterdam, looks run down. The continuous pleasure-seeking demands and urgent needs of its visitors have reduced this world heritage city to a monocentric city. The red-light district in particular has become an iconic image for a city where everything is possible. To revitalise the Oudezijde, we need to add complexity and new layers to the core of this city monument. The assignment is to enhance the quality of life and actively programme functions that attract new public. In the early 20th century, the brothels and bars on the street *de Nes* where a source of avant-garde culture, experimental theatre, pleasure and curiosity. The complexity and variety of its users made this street vibrant and lively. Just as London has reinvented Soho, we should reinvent the red-light district.

Analysis

In order to find a solution to enrich this monoculture, we studied the urban conditions and existing qualities of the location. We discovered a unseen quality in Amsterdam, a quiet and silent Amsterdam. Some back alleys, rooftops and courtyards appear to be hidden. It takes some effort to detect these places. They are not yet common knowledge.

Intervention in the city (scale 1:750)

In order to stay the same, we have to change. Our intervention makes these hidden, quiet places accessible. However, it takes effort and intelligence to find them. We chose the block with the smallest alleys of Amsterdam next to the Oude Kerk. It takes courage to enter the narrow alleys, not knowing what one will find at the end. The intervention transforms the building block into one building.

The project (scale 1:100)

The courage of the adventurer will be rewarded. This is the entrance to another world. A silent city lounge above offers amazing views over the city, a place for quiet contemplation and rest amidst the hustle and bustle of this area. There is a pleasant garden on the roof: the *jardin rouge* gives the inner courtyard a sensual quality. The upper level and ground level work better the more contrast there is.

The impact on the medieval city

If this plan for the city is implemented, other new initiatives could also be launched soon, like a silent cinema, an observatory, etc. This will lead to a new-found admiration for this part of the city centre and a neat and tidy place to live.

9. Live and let die

Preservation is killing the city

Frozen in time, without any room to breath. The city is not able to experiment and evolve in order to meet its future needs. We plead for a radical change of our view on heritage. The collection of bricks should not be the guiding principle, but their significance to the city. Amsterdam, live and let die.

The metro made it happen

The Nieuwmarkt is the only renewed urban area in the inner city, having escaped from the hands of preservation in the seventies. The ruthless cut through the urban fabric was pretty ignorant, but ultimately it made people reconsider how to deal with the existing – and future – city. Let's stand up like the squatters once did, fighting for their city.

Making temporary permanent

The Nieuwmarkt will become an urban testing ground, a highly flexible and adaptive grid enabling experimentation for the future. The only

restriction we set is a maximum building lifespan of 15 years. Temporariness is key to continuous evolution and experimentation. Constant change will enable Amsterdam to continuously relate to its future.

70,000 extra front doors

Housing will become the first test subject on the Nieuwmarkt. By the year 2040, the municipality wants 70,000 extra houses within the ring road. Show, don't tell will be our motto. Challenging developments, such as shrinking households, decreasing vacant space and the end of home ownership call for completely new housing concepts. To really achieve this goal we have to radically depart from existing housing typologies and start experimenting with new ones. Some will succeed and live, some will fail and die.

Eat, Sleep, Experiment - Repeat

Every beginning has an end and after 15 years the cycle will start over. Successful experiments will live on elsewhere in the city, while unsuccessful ones will die gracefully. The city, given a clean sheet, can start experimenting how to deal with new problems. A post-growth city, for example, extreme densification or even an exodus from the city. Whatever problems arise, the Nieuwmarkt will be here to keep Amsterdam alive. Nieuwmarkt, live and let die.

10. Vertical renewal

Amsterdam has the ambition and the need to grow, but as the city has reached its outer borders, the possibilities to expand have come to a halt. In addition, the inner city of Amsterdam was placed on the UNESCO World Heritage List, which prevents the nucleus of the city - the inner city that strongly characterizes Amsterdam life – from diversifying and growing. The addition of the inner city on the UNESCO World Heritage List also stops the city from being a city where present and future generations can live.

The Waterlooplein neighborhood located within the inner city offers a solution to this. The area has a long history, but was subjected to urban renewal in the 20th century with the *tabula rasa* principle in mind. Due to the construction of the metro line in the 1970s, the whole western part of the neighborhood was demolished. The modernistic buildings that were subsequently built are lack all-round quality. Due to these developments, only a few buildings of the Waterlooplein neighborhood are protected under the Monuments and Historic Buildings Act, which means that the site can be rebuilt and offers us opportunities for the future.

The site lies in the bend of the Amstel River, which is a visually dominant location for the city centre. This gives us the ultimate opportunity to free the inner city from UNESCO's grip by changing the image of the inner city – as being dominantly historical – by making a new landmark visible throughout the entire city, which announces Amsterdam as a renewable city.

We have learned from the renewal in the 1970s. It had a deep effect on the city's diversity and public space. We propose demolishing 60 percent of the buildings from the period of urban renewal and reusing the facades to construct a new icon for the city. We wish to present a vertical urban renewal, which will be the starting point of a new era for Amsterdam. We will free space in the existing neighbourhood for future expansions. We will free the city from its UNESCO status by disrupting the historical image of the city centre. And above all, we will give Amsterdam the opportunity to develop and present itself for future generations as a truly modern city.

11. Welcome back, Darwin!

Those who adapt will survive

The Plantage District is an icon that has its origins in pleasure gardens and orchards where people, scientists and artists came to be inspired and stimulated by nature.

Its natural beauty and quality makes it a potential laboratory that encourages wildlife.

This project is a place where city life and wildlife come together, a suitable habitat for all. It is also an opportunity for education and science to start studying urban ecosystems.

The site will not be accessible by traditional means of transport, only by water. The area will be surrounded by it like an island. Natural tracks of animals and people will be used. The buildings will be gradually transformed to support a kind of lifestyle that is more in contact with and aware of the environment. This community will take advantage of natural resources to be self-sufficient.

Nature will overgrow and cover inner courtyards, facades and public space. We are creating conditions for an experiment that involves all native species, making space for animals and plants to grow, and for scientists to study the new urban ecology.

We will reintroduce lost species and welcome other ones that may come over time and due to global warming.

We want to create a piece of wild heaven where it is possible to believe that humanity can cohabit, in harmony, with the planet.

12. Spoken heritage

Five years ago, the canal district was added to the UNESCO World Heritage List. According to UNESCO, the area is of exceptional historical significance. The district has housed millions of people, all from different backgrounds, over the centuries. But does history allow itself to be told through all those people? Is history inclusive or decided on by just a group of people?

Sun Ra once said 'His-story is not my story, you haven't heard my story yet, my story is different'. In awe of this sentence, we were inspired to use the ancient tool of storytelling as a way to construct a new kind of history, an open one, one that is able to adapt, one that can be added upon.

Our aim is to create an archive of stories. Some false, others true, the collection consists of fables, myths, lies and truths, indiscriminately added to an archive. The stories are told and recorded around a table which, just like the city, functions as a place for social interaction. The table is covered by a tablecloth, which shows the map of the area, to illustrate a conversation about place. Easily foldable and transportable, the cloth can be applied to any surface and can be moved from space to space. By changing the illustration on the cloth, it can be adapted to suit any area of the city.

The recorded stories are archived and accessible online via Soundcloud. They are available to anyone who is interested. People can listen to the different stories and add to the archive. Stories are as old as the moment they are told, allowing history to be forever young.

To continue our project, we propose a place for storytelling. By extending the Elandsgracht over the canal, a square is created above the water on the border between the Jordaan and the canals. On the square, the tradition of storytelling can continue. A tradition that already exists in the Jordaan in the form of 'het Levenslied', a typical Dutch torch song. The stories can be told to the

statues from the Johnny Jordaanplein. Her or his story will be recorded and added to the archive.

13. Intervention Amsterdam

When looking closely at the use of the Leidsestraat and its surroundings, a tension between users becomes visible. Visitors of Amsterdam seem to move over the large infrastructural veins filled with shops and restaurants. The in-between spaces are reserved for the inhabitants of Amsterdam. This separation of energy is a waste. To stay forever young you need all the energy you can get.

Performing rigorous angioplasty on the clogged veins would have disastrous consequences for the city with its UNESCO status. Small interventions through various bypasses and connections would instead contribute to the healthy rejuvenation of the city. They would create a whole new use and routing in the existing city structure.

Our project proposes opening up the arteries of the city and giving it more veins to let the energy flow trough the city blocks that now form such a strong wall between two worlds: the world of the Leidsestraat and the worlds beyond the facades. The visitors of Amsterdam present an opportunity: the opportunity for 24-hour use. Programming the plinths of the Leidsestraat in such a way that they provide 24-hour use would soften the separation between public and private. Interior space would transform public space.

This thought of opening up the ground floor space offers a whole new possibility. Entrances to the upper level, an element that the Leidsestraat now lacks, can suddenly be made in the new public space. A whole new world can be discovered which enables new interactions, routes and uses of space in the hidden parts of Amsterdam.

14. Stay for a while

There is an endless demand for housing in Amsterdam, but the city centre is not able to provide the space that is needed. A large part of the city has been transformed into hotels, Airbnb accommodation and other short stay facilities in the last 20 years. Long-term citizens are not able to live in the city anymore. The Rembrandtplein is the touristic heart of the city. It is very central, close to all touristic locations; the perfect location for a short stay. Let's de-stress other parts of the city by bringing all short-stayers here!

Above the vibrant street level around Rembrandtplein, the upper floors are vacant. A lot of shops have removed their existing stairs to the first floors, making it impossible to enter the existing valuable spaces situated above ground level. This means that this typical area is mostly oriented, defined and used horizontally on street level. The classic vertical use of the buildings has, therefore, almost completely disappeared.

It's time to let go of the vertical building typology. We have to approach the future horizontally, connect the floors above the shops, starting at the corner of the street, going through existing walls and, if necessary, going around building blocks that are still being used vertically. By doing this, we can breathe new life into every square metre in the city centre and give new meaning to spaces that were forgotten. The 'passengers' will keep the city forever young!

Design intervention

The entrance to the first new short-stay building will be in the middle of the Muntplein. This snack bar will be transformed into a spacious entrance to the upper floors: an iconic entrance and easy to find. From the entrance, you will walk to the second floor and pass through an enfilade of unique buildings. To create spacious and light rooms, some floors will be removed, while others will be transformed into atriums. The inner structure of the buildings reveal parts of Amsterdam life from more then 100 years ago, old structures and wallpaper will be integrated into the design. There are dorm rooms and private rooms located at the back of the building, where the street noise is not present. Every series of buildings will connect to the open spaces in the block. These hidden rear spaces will be transformed into beautiful courtyards that are connected with the new functions.

Long-term strategy

Not all top floors are vacant, so we will only start with a few buildings. When other buildings become vacant over time, they will become part of the new upper floor structure. After 20 years, the whole building block will be in use again with an interesting mix of short-stay facilities for tourists, students and other 'passengers' of the city.

15. Relaxing the landscape

It's raining heavily in Amsterdam. In no time, all the streets are flooded with water because the pumps of Amsterdam can't handle the pressure of incoming water anymore. In the future, this will happen more and more as a result of larger amounts of rainfall and the water level rising due to climate change.

The pumps aren't only keeping the city in shape, the whole landscape of the Netherlands is controlled by these pumps. What if we relax the landscape, let the water in, adapt the water to the city and create hybrid cities with climate and nature.

By stopping pumping, all the streets will be flooded and we will have to deal with the changing water level through the seasons. This will give new dimensions and opportunities to the city and loosen up the existing fixed character of the canal belt. By this we are referring to the history of the city and making use of the water system again. Recreation, transport, daily life; everything is achieved by water. The dynamics of the city will move and change through the seasons. Let it go and respect the climate situation instead of controlling it.

People will mainly entre their house from the courtyard by canoe, paddling, boat or such. The courtyards will be semi-private harbours and leisure areas for the neighbourhood. The entrances to these courtyards will include gated buildings, which will function as community centres with public facilities. The front doors, which will start from the first floor and upwards, will be used for formal visits.

Halophytes situated on the side of the façade, thus keeping the water clean, will provide oxygen for the fish farms and there will be tubular photobioreactors for algae in the basements. Algae fuel will mainly be used for public transport. Because of the water level differences during the seasons, the accessibility of the roads will change constantly. These particular waterways will be provided with floating decks, which will make walking possible throughout the whole year.

Reguliersgracht is one of the few places that will remain a pedestrian area due to a floating surface creating a boulevard with shops and bars. Halophytes integrated in the boulevard will function as water filters and attract biodiversity into the city.

16. Upgrid

As the population of Amsterdam continues to grow at an incredibly fast rate, the need for

housing within the city becomes more and more urgent. If the city wants to satisfy the demands, an additional 270,000 homes would need to be built in the city by 2040. How are we thus to imagine the future Amsterdam? A sprawling city or a crowded and overly built-up one? *Upgrid* provides a radical solution that avoids the latter through an elevated housing network above the existing urban fabric.

By elevating the housing layer, we are able to provide more than four times the number of dwellings possible on ground level. In order to do this, *Upgrid* uses an efficient honeycomb grid system with housing integrated directly into the structure. Not only does this anticipate future expansion across the city, but also vertically. If housing demands continue to increase, additional layers can be added to the structure.

Even though the city now has two layers, the old and the new city still remain one. Over important and emblematic sites in the existing city, the grid becomes larger to show their stature. In the Weesperburt, case study for *Upgrid*, the Hermitage and the Amstel is highlighted with larger rings emphasising the river's importance in the city. The choice to limit the use of this elevated layer to housing also creates a connection with the existing city below. The two worlds are interconnected and used daily.

In the Weesperbuurt area, due to the number of growing educational facilities, *Upgrid's* main focus here is the students and providing them with places to live close to their schools. However, the integrated dwellings *Upgrid* proposes can house different typologies adapted for families, small and large, as well as single people, elderly people and others.

If we want to provide people with the homes they need, whilst avoiding damage to a city we love due to overcrowding and lack of unbuilt spaces, there is only one viable solution: it's time to *Upgrid*.

17. Weaving with nature

The Western section along the Singelgracht currently serves as a dividing line between Central and Western Amsterdam – emphasised by a series of incoherent spaces – as well as a ring road of logistical infrastructure.

The concept of 'Weaving With Nature' is to create a green promenade along the Western section of the Singelgracht, through draining the canal and repurposing it as public space. The intervention will restore the area's identity though stringing a series of previously disjointed spaces together, but also function as a stitch in healing the scar in Amsterdam's urban tissue.

The green belt will connect areas of cultural and recreational significance from the Rijksmuseum to Westerpark, acting as a corridor for both human and ecological movement, but also providing a place for locals to escape the stress of city life.

Our vision is of an Amsterdam where park space and greenery are better woven into the urban fabric; where the frantiness and pollution of cars, trams and buses are given less prominence, making way for a more pedestrian, ecological and inclusive urban environment.

As the first of three stages, 'Stitch' provides a pioneering example of how Amsterdam might realise this vision, through integrating crucial park space with the Western side of the city centre.

As a piece of repurposed infrastructure, 'Stitch' paves the way for a new form of urban metabolism, where waste or inefficiency becomes a resource. These key principles are the first steps in creating a better-integrated and relevant Amsterdam, and will play a fundamental role in keeping Amsterdam forever young.

18. Protopolis

The city of Amsterdam is becoming a victim of its own success. As an increasing number of people flock to its canals, museums and shops, prices increase and a culture is created that only caters for a certain type of city dweller. Meanwhile, the well-meaning UNESCO protection awarded to the city centre in 2010 has, in effect, given the urban fabric a Botox treatment. The urban fabric is paralysed, like the facial muscles of an ageing starlet, in a position that our society has deemed beautiful. This leaves us, the citizens of the Amsterdam inner city, also paralysed and unable to adapt to the future.

Our location is characterised by the eastern Stadswal, the cornerstone that completed the Amsterdam historical centre, which paradoxically lost its role when the wall was demolished again not long after. A leftover space – a 'nonspace' that still possesses unique spatial qualities – is the result.

The lost function, the location just at the edge of the UNESCO protected zone, and the still existent structure of the Singel inspired us to imagine a new area here, one that is allowed to adapt, change, survive and thrive.

Our proposal for the Stadswal is a public intervention. The remaining structure of the Stadswal is used as a continuous public space along the remaining infrastructure that serves as the backbone to the project. This linear strip binds and unites the different experimental zones.

The experimental zones offer the opportunity to develop and test solutions for our current needs. To ensure the experimental zones remain a place for constant renewal, we've created a manifesto as a guide for future city developers.

Manifest - Public Intervention

- Designers can submit a project every 7 years
- Changes to existing projects are subject to a public vote every 7 years
- The public will select a new firm every 7 years
- All projects are green lighted by the firm
- Project submissions are not bound by restrictions on architectural style and/or function
- Waste is not allowed
- Energy needs to be produced by you; the area is off-grid
- Individual profit must be balanced against communal benefit
- These rules can be changed after 7 years

Colofon

Winter School Forever Young

Academie van Bouwkunst

Amsterdam

18 – 26 januari 2016

Curator

Jarrik Ouburg

Coördinatie

Marjoleine Gadella

Abdessamed Azarfane

Milad Pallesh

Sprekers

Jaqueline Grandjean

Fred Feddes

Michiel van Iersel

Afaina de Jong

Jarrik Ouburg

Studio supervise

Ivar van der Zwan

Ronald Janssen

Ricky Rijkenberg

Anne Dessing

Marthijn Pool

Willem van Es

Tom Bergevoet

Maarten van Tuijl

Mark Minkjan

Arna Mackic

Donna van Milligen Bielke

Steven Broekhof

Jury

Petra Blaisse

Arjan Klok

Madeleine Maaskant

Jarrik Ouburg

Berno Strootman

Consultants

Floris Alkemade

Marieke Berkers

Pieter Bannenberg

Maurice Bogaert

Felix Claus

Bruno Doedens

Zef Hemel

Tracy Metz

Jeroen Lok

Hein van Lieshout

Aart Oxenaar

Jouke van der Werf

Speciale dank

Fred Feddes

Communicatie

Nik Berkouwer

Publicatie

Redactie

Klaas de Jong

Jarrik Ouburg

Tekst

Jarrik Ouburg

Zef Hemel

Marieke Berkers

Marjoleine Gadella

Tekstcorrecties

Nik Berkouwer

Vertaling

Richard Glass

Fotografie

Thomas Lenden

Inge Hoogland

Marjoleine Gadella

Grafisch ontwerp

Studio Sander Boon

Druk

gradience media works bv

De Academie van Bouwkunst Amsterdam is een opleiding voor ontwerpers, door ontwerpers. Jonge, talentvolle studenten worden door gerenommeerde ruimtelijke vormgevers opgeleid tot architect, stedenbouwer of landschapsarchitect. In het studieprogramma is de stad Amsterdam vaak het laboratorium. Ook in de Winter School (18-26 januari 2016), waarbij alle studenten samenwerken aan één opgave, staat Amsterdam centraal. Honderdtachtig studenten architectuur, landschapsarchitectuur en stedenbouw vanuit de hele wereld storten zich vol overgave op de vraag hoe de oude historische stad zich kan blijven aanpassen om van betekenis te kunnen zijn voor huidige en toekomstige generaties: Forever Young.

